

A romantic close-up photograph of a man and a woman. The man, on the right, has a beard and is wearing a light blue patterned shirt. The woman, on the left, has blonde hair and is wearing a white lace top. They are both looking down and about to kiss. The background is dark.

Влада Климова

**Щоденники
рієлтора.**

Царівниця Діана

ЧАСТИНА І. ЩОДЕННИКИ РІЄЛТОРА

Розділ 1. Віщунка

Люди, а пофілософствуймо разом.

Що краще: коли маєш все й нічого не треба робити? Але ж це нудно!

А якщо не маєш геть нічого та нікого на землі? Тоді це страшно!

Золота середина? Прекрасно! Тільки не кожному в житті випадає такий шанс.

Ось і мене доля нагородила бути нічиєю. Жінка-зозуля кинула згорток з живою дитинкою під чужі двері та зникла геть. Чи знала вона: кому залишає свою кровинку? Невідомо. Та я про свою рятівницю все Вам розповім.

Магда Ковтун володіла даром передбачення. Він прийшов до неї від бабусі, котру затуркані люди дуже боялися. Замість просити поради, вони називали її відьмою й одного разу дуже побили. Тоді старенька безслідно зникла так, наче її ніколи й не було на землі. Скоріше за все, вона усамітнилася й дожила свої дні без присутності зайвого негативу.

Та настали часи, коли мода на дар передбачення перевершила всі очікування. Тепер не тільки зражені дружини хотіли знати все про своїх невірних, а й сильні світу цього нерідко навідувалися до пророчиці. Щоб довідатися про майбутній злет кар'єри або втрату статків, вони готові були платити Магді шалені гроші.

Нерідко темними вечорами до простенької садиби віщунки прямували дами, щоб приворожити молодого коханця, але їм Магда миттю відмовляла. Для подібних експериментів над мозком нещасних є купа салонів зі спущеними фіранками, тріскучими свічками та «магічним» шаром посеред столу. Всі ці загадкові атрибути враз відкривають товсті гаманці.

Призначення Магди було іншим. Вона вміла передбачати серйозні хвороби тоді, коли їх ще можна було лікувати. Розкривала матерям біди їх дітей, щоб вчасно відвести. За це сивілі (віщунці) інколи пропонували неймовірні гонорари. Однак вона брала лише на своє скромне життя з маленькою дівчинкою, що піростала у дворі серед квітучих мальв.

Магда нарекла мене Діаною та інколи в запалі щирих почуттів називала «божественною». Моя опікунка була людиною освіченою. Вона вільно цитувала Біблію, а коли знаходила час – багато читала. В основному її цікавили трактати філософів, роботи дослідників та деякі наукові праці, відносно секретів всесвіту.

А щодо мене - так нічого божественного тут не спостерігалось. Я зростала швидкою й цікавою, а сусідки кликали мене Дінкою. Жіночки заздрісно кивали та запевняли, що я аж занадто гарна... Звідки вони це взяли? Зовсім малою мене приваблювала лише купа піску у дворі та фігурні пасочки. А коли я навчилася вправно лазити по деревах - найліпшими друзями мені стали подряпини й синці.

Тільки в школі, коли хлопчаки чубилися за право нести додому мого портфеля, я вперше відчула свою особливість. Щоб зрозуміти її, все частіше зазірала в дзеркало, але бачила там лише засмаглу шкіру та яскраві блакитні очі. Округле

рум'яне личко посміхалося в пухкі губенята, а навколо бігали ямочки. Ось і все. Теж мені краса!

Серйозний жарт врода зіграла зі мною тоді, коли замість золотої, я отримала на випускному лише срібну відзнаку. А справа була ось у чому.

Після вишу до наших країв, на стажування, приїхала парочка викладачів. Вона – математик, а він – підкачаний фізкерівник. Похвалитися красою молода дружина не могла й страшенно ревнувала свого судженого до всіх дівчат-підлітків. Та здається викладача спортивної дисципліни жіноча врода не обходила. Його просто цікавило все, що рухається. На заняттях руки пана жадібно тягнулися до всього теплого. Бувають же на світі такі козли!

Словом ця знавчиня точних наук весь урок стовбичила біля вікна та приглядала: чим займається благовірний на спортивному майданчику. Тому під час подачі матеріалу з її вуст лізла рідкісна дурня. Більшість учнів в класі просто діставали телефони та грали (без звуку) в улюблену гру. Тільки ми з іншим відмінником Сьомкою, якимсь виправили її. Що тут почалося! Математичка вимагала від завуча наших батьків до школи, кричала й билася в істериці та все минулося. Але річний результат виявився у нас обох зовсім не таким, на який заслугували.

Не пам'ятаю, куди далі подівся той хлопець, а я вирішила вступати на технічний факультет до омріяного столичного вишу. Іспити склала впевнено й достойно та вже відчувала себе студенткою. Але не поталанило! Казали, що того року був величезний конкурс і багато блатних. Тільки така розрада була марною.

Ще пригадую, як забирала свою справу з приймальної комісії. Зізнаюсь, дуже гидка мить! Там сидів такий собі спітнілий чоловік, у погано випрасуваній сорочці та бовкнув мені наступне:

– Не треба бентежитися, юна пані. Дану ситуацію ще можна виправити. Ось скоро неuki почнуть відсіюватись і тоді місце такій красуні обов'язково знайдеться. Тільки ж для цього необхідно повечеряти зі мною й ще дещо зробити...

Я схопила свою теку та помчала на вихід, не оглядаючись. Пам'ятаю, як бігла парком, а в голові вирували збурені думки. Я ще й досі бачила перед собою той масний погляд та відчувала бридкий аромат його недоглянутих зубів. Ось так і залишилася без будь-яких занять до наступного року.

– Ба! Ти все про всіх знаєш. Скажи: що мені тепер робити? – мучилась я своєю першою втратою.

Це так я любляче називала опікунку Магду. Ні, не подумайте, що я її не любила! Усією своєю дитячою душею я прикипіла до неї назавжди. Власне в моєму житті більше нікого було любити.

Магда давно й відверто розповіла, що ми нерідні. Та як для мами, вона була занадто дорослою, а для бабусі – якраз. Ну а через те, що молодь звикла все скорочувати, бідолашна терпіла від мене оте «БА».

– На все свій час, маленька. Навіщо воно тобі? – сумно відповіла сивіла. – Нехай події розгортаються, як накреслено. Я не вмію змінювати долю, а лише бачу її.

– Тоді розкажи про мою долю! – вперто діставала я віщунку, аж доки не отримала доволі дивну відповідь:

– Немає про що розказувати. Відчепись!

– Тобто я скоро помру? – зробила я гарячкове дитяче припущення. Та вона лише похитала сивою головою й відповіла мені:

– Всі люди колись помирають, але у кожного свій строк. Тому викинь дурниці зі своєї гарнюнчої голови. Життя тебе чекає довге і...

– Страшне? – нетерпляче додала я там, де вона зупинилася.

– Все, годі! Йди, заради Бога, набери трохи картопельки й будемо готувати вечерю. Чого ти причепилася? Не знаю я нічого. Шлях твій довгий і складний, а наскільки він буде цікавим, залежатиме саме від тебе, – туманно відповіла мені талановита провидиця. А про моїх чоловіків чи майбутню родину навіть не натякнула! Я схопила миску й побігла до льоху.

Після вечері Магда комусь телефонувала й випитувала про досвід, знання та заробітки. А коли звільнилася, пояснила мені:

– Я тут спробувала знайти тобі заняття на зиму і здається дещо вийшло. Один старенький професор шукає собі помічницю. Ти певно бачила його в нас. Приходив дізнатися про перебіг хвороби його дружини та хотів дива, але ж це не до мене. Я лише сказала йому правду про те, що треба готуватися до розставання. Та він вже так намучився, що сприйняв звістку доволі спокійно. А ще сказав, що мою вихованку він візьме. Ти звісно можеш провести зиму вдома, за книжками, але краще поступово звикай до великого міста...

Тоді я не звернула ніякої уваги на її слова, бо знала, що опікунка хоче для мене найліпшого. А вже бачила вона наступні події нашого життя чи ні – важко сказати? Десь я читала, що наймогутніші віщунки про себе знають неточно. Можливо Господь спеціально відводить цю частину дару кудись убік? Адже весь час знати дату та бачити картину свого кінця, навіть для таких людей, розуму не стане. А може вони самі якось ховають ту інформацію у собі?

Розділ 2. Страшна звістка

Архип Борисович жив у середмісті столиці. Він їздив читати лекції до кількох вишів, але вечори проводив удома, за книгами. Звісно Магда не дозволила мені починати трудову діяльність в момент, коли в домі йшли поминальні заходи. Адже відносно дружини професора віщунка не помилилась. Вона взагалі ніколи не помилялась. Отож через деякий час я зайнялася паперами дідуся, у відведеній для цього кімнаті.

Коли зморений старенький повертався додому я звітувала йому про виконану роботу та їхала до свого передмістя. Відносно Архипа Борисовича, я не

переживала. За своє довге викладацьке життя він перебачив стільки жіночої краси, що мене сприймав лише як знайому дитину. І взагалі абсолютно ясно, що він однолюб та кохає свою дружину, навіть коли вона на небесах.

Невблаганно наближалась осінь, якої я страшенно не люблю. Не лише за нудні та холодні дощі, а ще й за те, що вся природа та люди підсвідомо готуються покірно прийняти довгі темні ночі й незатишні холоди.

Сьогодні Борисович наскладав на моєму столі цілу купу паперів і поїхав собі читати лекції. Я сиділа з порожньою головою й систематизувала його праці та ось почувала, як в сумочці забринів телефон.

Хто б це міг бути? Магда мені ніколи не телефонує тому, що через простір знає кожен мій крок. Так, номер дійсно був чужий.

– Слухаю. Хто це? – відповіла я незнайомцю.

– Ви Діана Ковтун? Я слідчий обласного вбивчого відділу й мені потрібно Вам дещо сповістити...

Даром передбачення від Магди я не заразилась, але мої ноги чомусь затремтіли так, наче подув сильний вітер.

– Я Діана Ковтун. Про що сповістити?

– Ви там краще присядьте. Бо Ваша названа мати – Магдалена Ковтун, десь як дві години тому, була вбита у власному помешканні. Тому беріть таксі й не гаючись приїздіть додому. Йї Ви вже не допоможете, але мені треба багато чого у Вас розпитати...

Від почутого світ помутнів перед моїми очима і я впала на старий професорський килим. Хто знає: скільки я там лежала? Але коли прийшла до тями, в моїй голові гуділо так, наче мчить потяг. А ще та страшна звістка розривала мене на шматки.

Як таке могло статися з дорогою людиною, котра у своєму праведному житті не скривдила й мухи? Хто міг вбити Магду-провісницю? Невже вона сказала комусь правду, що аж так не сподобалась? Але ж за це не вбивають! Тоді як: серед білого дня, на очах у сусідів, її відібрали в мене назавжди? Я нічогосінько не розуміла!

Написала Борисовичу якусь ахінею та махнула рукою водієві таксі. В машині я плакала й стогнала. Перевізник спочатку уважно поглядав назад, а потім знервовано прорік:

– Що, застукала хлопця з іншою студенткою? Та не плач, знайдеш собі іншого.

– Ні! Взагалі я завжди їду додому електричкою, але тільки-но зателефонували поліціанти й сповістили, що мою маму вбили... Ось я й поспішаю туди. Бувалий дядько за кермом зреагував по-своєму й стрімко загальмував. Він звернув під бордюр та випалив:

– Мала, ти зовсім дурна чи обдовбалася чогось? Що ти мелеш? Ану, вилазь!

– Не можу! На мене вдома чекає слідча група. Сказали, щоб їхала швидше, бо в них ще багато справ, – рюмсала я на весь салон.

– Тобто ти зараз сказала правду? – знітився чоловік за кермом.

– Я й сама хотіла б, щоб то був страшний сон. Але, будь ласка, поїхали швидше. На мене чекає нежива мама...

– Ну вибач, дитино! – плавно взяв розгін перевізник. – Я тут за зміну стільки всього бачу, тому й припустив. У мене й народжували в машині й на весілля орендують. Але такого... Хай Бог милує! Хочеш води?

– Ні, дякую. Прошу Вас: доведіть якомога швидше! З кіно я знаю, що поліціанти часу не гають. От заміряють усе, сфотографують та й заберуть. А я її бачити хочу...

Тепер водій став ввічливішим, вимкнув магнітолу та звернув на швидкісну смугу.

Біля нашого дому дійсно стояли: швидка, поліція та ще якийсь дивний темний автомобіль. Таксист відчинив мені двері й не захотів брати плату:

– Сховай свої копійки! Не треба мені грошей від таких пасажирів. Йди собі, дитино, і нехай тебе Бог береже.

Я подякувала та пішла до хвіртки, не відчуваючи ніг. Там вже стирчали кілька цікавих сусідок і ходили люди в формі. Але той що вийшов мені назустріч був у звичайному одязі. З голосу я впізнала свого співрозмовника. Він порозпитував про наше життя та з його незадоволеного вигляду я розуміла, що нічим не допомогла.

– Будь ласка, я хочу її бачити. Пустіть! – просила я слідчого й додала: – Ви запитували у мене про її «дивні заняття». Але ж Магда мала сертифікат на індивідуальну трудову діяльність та завжди сплачувала податки. І нічим дивним вона не займалася, а володіла справжнім даром передбачення й ні з ким не ворогувала.

– Ну, Діано, Ви наче детектив! Це вже я буду вирішувати, що й до чого. А на питання: хто вбив - відповідь ми вже маємо. У вашого сусіда камери натикані повсюди. Саме вони чітко демонструють, як двоє чоловіків, зі сторони річки, увійшли до Вашого дому. Ідентифікувати їх неважко. Це злочинці, що два дні тому втекли з колонії. Скажіть: до Магди часто зверталися колишні в'язні або їх дружини?

– Наскільки мені відомо: таких випадків не було взагалі. Магда підказувала людям про їх хвороби та родичів. Інколи просили допомоги зражені дружини й чоловіки. Але ніякого відношення до криміналу провидиця не мала. Це був її життєвий принцип, – розповідала я все, що знаю, адже треба допомогти швидше знайти тих нелюдів.

– Точно? Чи Ви щось приховуєте від мене, Діано? Адже злочинці у вас шукали гроші або прикраси? В домі було багато цінних речей? – дірявив мене поглядом

слідчий.

– Ні! Інколи провидиці пропонували великі гонорари, але вона прохала відразу переказувати їх до конкретних лікарень та дитбудинків. У нас взагалі нічого немає. Картопля в погребі та вода у свердловині. Магда вважала, що земне життя повинне пройти так, щоб нічим не обтяжувало небесного.

– Да-а... Не часто таке зустрінеш. Ось тепер їй полегшало! Перепрошую. Я не хотів Вас хвилювати її виглядом. Розумієте, вони швидше за все не повірили, що у такої відомої на всю область людини не було заощаджень. Тому били й катували її. Вибачте, але в моїй роботі я зобов'язаний казати родичам правду. Тихо-тихо! Сядьте ось сюди, – допоміг мені впасти на нашу лавку слідчий і додав: – Саме тому я вважаю, що Вам не потрібно її роздивлятися. Сержанте, принеси дівчині води!

– Ні, я повинна... – заклонило мене, а світ крутився перед очима, наче від гігантської каруселі.

Після домашньої води мені стало трохи ліпше й на хитких ногах я підійшла до ношів, закритих плівкою. Магду вже винесли на вулицю й наші сусідки жваво перешіптувались та чекали: коли ж я почну битися в істериці? Адже втратила ту, що виховала й вигодувала тоді, як справжня мати кинула на вулиці. Я навіть здогадувалась, що жінки тримали напоготові телефони, щоб фотографувати цікаву картинку біди. Може через це мені вистачило сил просто стати перед ношами на коліна.

– Давай, Богдановичу, обережно покажи дівчині матір. Ти ж добре вмієш це робити, – натякнув слідчий дядькові в гумових рукавичках і той відкрив мені верхню частину обличчя Магди. Воно було бліде й одна брівка в крові...

– Все? Я можу їхати працювати? – суворо grimнув Богданович та не дуже чемно відсторонив мене рукою від страхітливих ношів.

Моє життя від народження не було казковим, але наразі я взагалі не розуміла: як, де, з ким і для чого житиму далі?

Розділ 3. Неочікувано

Після всього, що сталося, знаходитись вдома я не могла. Тому попхалася до професора. Дідусь був вдома і знайома медсестричка, вже традиційно, проводила вечірнє лікування.

– Що трапилося, юна помічнице? З твоєї дивної записки я нічогосінько не зрозумів. Заходь, розповідай скоріше, – сидів з ногами, спущеними в тазик з травами, Архип Борисович. Він виглядав зараз таким безпомічним, навіть смішним. Я сіла й просто випалила:

– Сьогодні вбили Магду. Можна я у Вас переночую? Там мені страшно.

– О, Господи! Та яка ж тварюка спромоглася на подібне? Вона Божа людина й допомагала простим смертним зрозуміти свій шлях на цій землі, – від несподіванки

професор встав на ноги та забув про власні болячки.

Тепер я плакала й Архип Борисович покликав медсестру:

– Катю, негайно йди сюди! Дай нам обом щось заспокійливе. Ой-ой, яка біда...

Дівчина вискочила з кухні та почала порпатися у своєму ранці, але я відмовилася категорично.

– Будь ласка, я не хочу ліків. Мені треба звикати до думки, що її немає. Нічого вже не буде як раніше, навіщо обманювати себе?

Дідусь із сумом подивився на знову круглу сироту та впевнено сказав:

– Діно, ти здібна й розсудлива дівчинка. Я підготую тебе сам, щоб у наступному сезоні вступила в політех беззаперечно. Катю! Тоді зроби нам, будь ласка, чай з ромашкою та бутерброди. Бідолашна дитина навряд чи сьогодні їла.

– Це я миттю, Архипе Борисовичу! – побігла назад до кухні медсестра. Дійсно в животі у мене урчали тигри, але жоден шматок туди б не поліз. Я подякувала, але від їжі відмовилась та усамітнилася в кімнаті, де працювала.

В квартирі професора їх було аж п'ять. Високі стелі й паркет з візерунками. Мабуть, вони з дружиною провели тут багато приємних часів, але наразі її вже не було у цьому світі та й він хворів.

Проплакала я цілу ніч. А вранці мені знову зателефонував той слідчий і викликав, щоб підписала якісь папери. Він пояснив мою відповідальність за спадок Магди. Здається все ще не вірив, що в нас не було прихованих мільйонів. Та я невідкладно бажала здихатися будиночка у передмісті. Хотіла продати його кому завгодно, за будь-яку ціну, тільки б не бачити тих стін, де ми з провидицею були рідні й щасливі.

Від горя я погано пам'ятаю похорон та поминки. Знаю, що односельці накрили щедрий стіл, усілися за нього, наїлись, напились і хтось почав співати... Та вчасно пригадавши чого зібралися, допили мовчки. Словом, життя пішло далі, а я попленталася за ним.

Архип Борисович дбайливо взяв мене під свій захист і допомагав вилазити з біди, як тільки міг. Можливо в пам'ять про віщунку Магду чи про свою дружину він запропонував пожити деякий час у нього. Казав, що треба звикати до самостійності.

Професор був не в захваті від мого бажання продати будиночок сивіли. Та я вже точно вирішила перебратись до столиці. Розкидала мережею оголошення щодо продажу своєї приміської нерухомості й мені відразу посипалися дзвінки. Багато хто запитував дурниці, але траплялись і справжні ріелтори. Професіонали, що в будь-якому варіанті шукають користь і не зважають: масток то чи крихітка землі?

Найстрашнішими були поїздки на ділянку. Звісно клієнти хотіли бачити об'єкт і мені доводилось весь час повертатися до стін, де вбили Магду. Я мужньо

стримувала сльози й чекала на покупців.

Якось до двору під'їхало гарне авто. З нього вийшла струнка дама, тицьнула сигналізацію й пішла до мене. Вона артистично показала посвідчення представника світу нерухомості та почала відверто оцінювати продавця.

– Вітаю, юна пані! Мене звати Софія Навроцька, агенція «Новосел». Що тут у Вас, подивимось? – прорекла вона й додала: – Отак живеш собі живеш, а потім бац і ні тебе, ні власності.

– Будь ласка, прошу роздивляйтесь. Я подала в мережу фото, але наживо краще видно, – пропустила я її неприємну репліку та не розуміла: чому вона зовсім не цікавиться фазендою й поглядає так, наче продають мене.

– Архип Борисович окреслив мені Вашу біду і я допоможу. Комісію призначу мінімальну, інакше правила агенції не дозволять. Продамо доволі швидко, не хвилюйтеся. Діано, а що бажаєте натомість? – зітхнула жінка і я зрозуміла, що сподіватися на квартиру мені не варто.

– Мабуть, Ви будете сміятися та я планувала придбати хоч якусь комірку в столиці, – чесно відповіла я брокерці.

– Чому ж комірку? Хороми не обіцяю, але тепер з'являється все більше охочих дихати свіжим замиським повітрям. Ділянка у Вас прямокутна, без ямок та горбів. Тому на невеличку однокімнатну, десь на околиці, можете розраховувати, – поважно запевнила вона мене.

– Буду Вам дуже вдячна! – зраділа я так, наче вже сиділа у міській квартирі.

– Ну, поки дякувати зарано. І ще одне. Я так розумію, що Вам незручно тут бувати. Діано, якщо довірите ключі, я можу проводити огляди самотійно. Тільки залишу Вам розписку, – ще більше надихнула мене пані.

– Навіщо мені та розписка? Ось Вам ключі... – миттю простягнула я їх.

– Е, ні! Я так ніколи не працюю і Вам не раджу довіряти. Якщо людина має приємний вигляд, це ще нічого не означає. Світ жорстокий і страшний. Тому краще все робити правильно, – прочитала мені лекцію дама.

Я підписала з нею угоду про послуги, замкнула двері й отримала блискучу теку з копіями документів. А потім з Софією повернулася до міста. Вона висадила мене на зупинці тролейбуса й помчала працювати, а я попрямувала до професора в дуже піднесеному настрої.

Бувають же такі дива на землі! Я думала, що хатинка продаватиметься місяці, але через два дні ріелторка покликала мене оглянути квартиру. Не повірите – на Оболоні! Це звісно не Хрещатик, але з часів, коли там засипали болота й проклали гілку метро, район став швидко розбудовуватися й вважався майже престижним.

А після того, як я зайшла в повнометражну однокімнатну, на радощах ледь не втратила свідомості. Софія ввічливо запитала: чи згодна я оформити покупку?

Звичайно згодна! Миттю підписала всі папери та вже роздивлялася краєвид за Дніпром.

Потім був банк і обмін віртуальними грошима. Я спостерігала за роботою ріелторки й тихо заздрила їй. Ця Софія була така усміхнена, але одночасно чітка й невблаганна. З її діями навряд чи кому прийде до голови обманювати або жартувати.

Саме тоді я вперше подумала не ходити восени на экзамени до вишу. Адже я залишилась без будь-якої допомоги. Як я одночасно навчатимусь і працюватиму? Це в закордонних серіалах виглядає доволі просто. А в нашому житті потрібні мама й тато, тиха кімната для конспектів та смачний гамбургер з ковбаскою й сиром. Ось тільки всі ці блага мені недоступні!

Я щиро дякувала пані Навроцькій за якісну й швидку роботу, а вона повела плечем й відповіла:

– Моя подяка вже на рахунку. Вам, Діано, я була рада допомогти. Живіть собі щасливо та плануйте майбутнє!

– Я перепрошую, а можна запитання? – насупилася я рішуче.

– Будь ласка, слухаю, – з цікавістю поглянула вона, адже все залежне вже філігранно виконала.

– Відносно майбутнього. З моменту нашого знайомства я Вами щиро захоплююся. Звісно дикість ставити такі запитання, але чи можна мені сподіватися стати такою професійною, як Ви? Наразі мені не до навчання. Хочу освоїти надійну професію й заробляти гроші.

Кілька секунд пані Навроцька думала та уважно дивилася на мене, а потім підняла брівку й відповіла:

– Це якось неочікувано. Діано, Ви серйозно? Але ж освіта політеху відкриває багато шляхів, навіть за кордон. А в мене чим захоплюватись? Я ганяю поверхами та полями й давно забула, що теж закінчила університет і можу викладати. Та деякі обставини закрили мені цю дорогу. Добре подумайте, перш ніж приймати подібне рішення, – знову прочитала мені лекцію ріелторка.

– Але ж і в мене обставини, – зітхнула я у відповідь.

– Що ж, це так. Тоді ось Вам іще одна моя візитка, з домашнім телефоном. Коли надумаєте, буду рада знову допомогти. Я бачу, Ви розумна й навчатися будете легко. Може дійсно Ви праві? Столичні університети нікуди не подінуться. Як заробите грошеньт і навчання зробиться простішим, – замислено сказала дама та підвезла мене сьогодні до самого будинку старенького професора.

Розділ 4. Стажистка

З останніх подій виходило, що не така вже я й безталанна. А може то Магда допомагає мені з небес? В той день, коли її не стало, я залишилась на землі

крихітною піщинкою, без роду-племені та не знала: куди подітися? Але віщунка встигла познайомити мене з професором, що у найтяжчий момент пригрів та допоміг. Він, в свою чергу, познайомив мене з відомим у столиці ріелтором. І ця талановита пані вміє виконати нездійсненну мрію сироти – володіти столичною квартирою.

Потім я побажала забути про минуле й навчитися заробляти гроші. І пані Навроцька знову люб'язно погодилася допомогти. До недавніх страшних подій я навіть не здогадувалась, що існує така професія як ріелтор. Наразі я крутилася в чужій постелі, а за стіною кашляв Архип Борисович. Говорити йому, що відмовлюся від навчання заради роботи з нерухомістю я не буду, бо він мене просто прокляне!

Але ж порадитися з кимось треба. Цьому мене завжди навчала Магда... Стоп! А чому б не з нею? І я поїхала на кладовище. Поприбиралась трохи та весь час розказувала вголос провидиці новини свого життя. А що такого? У цьому місці завжди панує пустка. Хіба що вдалині ще якась жінка порпається на могилці. І все. На сотні метрів немає жодної живої душі.

Звісно збоку це виглядало так, наче після смерті дорогої опікунки в мене проблеми з головою. Чи може справжня мати, як викидала на смітник, десь зачепила мій маленький мозок? Та я, не криючись, розповіла сивілі все. А як замовкла й оцінила квіти на могилці та вже збиралася піти, почула легенький вітерець... До цього на просторах кладовища стояв повний штиль, навіть трава не ворушилась. А подих промайнув і стих!

– Ба! Як це розуміти? Як згоду чи відмову? Підкажи! – спитала я у вітру, але подиху більше не відчула. Постояла почекала трохи та дивлячись на скромне фото Магди, нашвидкуруч прикріплене в день похорону, пообіцяла дещо. А саме: стати кращою ріелторкою столиці та встановити тут гарну стелу. А тоді вже можна й про навчання подумати.

Після повернення до квартири відразу взялася за телефон і набрала пані Навроцьку. З упевненістю підлітка, котрий збирається полетіти в космос, попрохала взяти мене стажисткою. Обіцяла вдень і вночі навчатися високої майстерності. На це Софія розсміялася й відповіла:

– А я й не сумнівалася, Діано! Тільки вночі я відпочиваю, але день дійсно часто розпочинається доволі рано. Це як клієнт замовить. Адже він завжди - головний. Перше правило хорошого ріелтора і його треба пам'ятати. Ласкаво прошу до професії, дівчинко!

Саме з цих слів я розпочну відверту сповідь про нове життя, насичене та дивне. Те, яке не захотіла відкрити мені Магда. Добра віщунка приховала від мене дикість і страждання, хоч точно бачила їх.

Вранці я одягла свій єдиний костюмчик, в котрому не потрапила навчатися до КПІ. Здавалося так я виглядаю офіційніше. А вже щасливий він чи ні - покаже час.

Софія зустріла мене посмішкою, яка зазвичай сяє на обличчях красунь з глянцю та

привітала наступним:

– Доброго ранку, стажисте! У нас сьогодні купа справ. Тому слухаємо й запам'ятовуємо все мовчки та геть не заважаємо. О'кей?

– Так! Я виконуватиму всі Ваші накази, тільки зробіть з мене найкращу, – бовкнула я у відповідь і навіть не здогадувалась: скільки пророчих слів вимовила вголос.

Знаєте, людині завжди чогось недостатньо! Ось я, наприклад, спочатку мріяла про квартиру в столиці та вже маю її. Правда мені зовсім не до вподоби аромати, що залишились від колишніх жильців. А ще полчища тарганів, котрих можна смажити на вечерю... Тьху! Це вже з мене лізуть столичні жарти.

Щоб ті створіння не забралися під ковдру вночі, я встановила розкладачку біля вікна. Там було світліше й можна роздивлятися зорі та вогники на Дніпрі. Спитаєте чи гнітив мене страх або самотність? Ні! Адже перший день навчання подарував таку нестерпну втому, що я просто не відчувала ніг.

Тоді ж я поклялася, що вранці ввічливо відмовлюся від катування біганиною й забуду про ту професію навіки. Але настав ранок і моя впертість подолала слабкість. Забувши про припухлі ніжки, я знову й знову доводила собі принциповість характеру.

З кожним днем моє змучене тіло ставало гнучкішим і витривалішим. Я повторювала в голові влучні фразочки Софії та інколи вмикала диктофон. Але як тільки безжальна жінка побачила моє заняття, то наказала працювати мозком, наче відрізала.

Деякий час мої думки нещадно плутались та через кілька днів я зрозуміла, що не безнадійна. А ближче до вихідного мала єдину мрію: проспати цілий день. Ось тільки у придбаній власності ці мрії розвіялися і я взялася за прибирання. А в понеділок звісно щиро пошкодувала, що не проспала вихідний.

Пані Навроцька була жінкою ризикованих намірів. Уявляєте, вона дозволила мені самостійно поговорити з одним затурканим клієнтом і він погодився купити! Наставниця уважно слухала й кивала, а як тільки той проковтнув наживку - приєдналась і не залишила клієнту жодних шансів до відступу. Софія похвалила мене та вказала на помилки. Але я не ображалась, адже мрія стати найкращою, не відпускала й на мить.

Наступний вихідний також пройшов у тісній співпраці зі шваброю, ганчірками та милом. Не знаю, що там з моїм професіоналізмом, але найтонша талія уже вимальовувалася чітко. А ще від біганини сходами, без ліфтів, мої раніше довгі ніжки тепер стали пружні й привабливі. Адже за неповний місяць ми з Софією нарахували десь з півсотні неробочих ліфтів. Не так і багато!

За турботами й навчанням я зовсім забула про Угоду, яку Софія назвала спільною. Але Навроцька, наче комп'ютер, пам'ятала все! Так Діана Ковтун, вперше у житті, отримала свою частку комісії з продажу... Мій стан уявляють лише ті, хто пам'ятає свою першу зарплатню. Ні, не подарунок від дядечка, а зароблені своєю працею й

розумом гроші. Ось і в мене емоції були саме такі!

Ми вже збиралися вийти з банку, коли Софія зупинилась та прорекла:

– Щось я туплю. Тобі ж необхідно відкрити рахунок.

– Навіщо? У Вас є свій, – миттю продемонструвала я дитячий розум.

– До чого тут мій? Ти працюєш поруч в повну силу і я не маю жодного права залишати всі кошти собі. Паспорт з собою? Тоді пішли відразу до он тієї дівчинки...

Мені оформили рахунок і наставниця чесно кинула половину. Та скоро ми піймали доволі жирний куш. Продали в центрі дорогу квартиру, вартість якої не збігатися з межами здорового глузду. І знову Софія дотрималась обіцянки. По завершенню всіх відрахунків вона таємниче сказала:

– У тебе в сумці щось бринить, рахунок перевір.

– Ой! Скоріше за все то чергова реклама, – кивнула я та жінка не відставала:

– А ти відкрий...

Відкрила я не тільки телефон, а й рота та відразу присіла на лавку. На це колега задоволено зітхнула, адже моє обличчя виглядало здивовано дурним.

– Але ж тут...

– Так, доволі пристойні гроші й усі вони твої. Зароблені тяжкою чесною працею. Ось я, наприклад, вперше отримала лише одну тисячу доларів, але виглядала як ти наразі, – розсміялася наставниця, а я вже марила шукати майстрів, корті поклять нові шпалери й поганяють тарганів.

– Софіє, я Вам так вдячна! Ви чарівна і вмієте робити справжні дива... – клекотіли в мені почуття вдячності та щастя.

– Це не дива, Діано. Проста настирливість і трохи фарту. Бо в нашій справі - без удачі зовсім ніяк. Вітаю, дівчинко! Треба обов'язково замовити тобі посвідчення та випускати вже на власний хліб. Робота тобі до снаги і я не заважатиму користуватися талантами. Поїхали до «Новосела», потішимо новинами рідний колектив.

Розділ 5. Банкет

Наставниця не пожартувала й відпустила мене працювати самостійно. Та я не розгубилась і скоро мрія про сольний продаж здійснилася. Зізнаюсь, що було важкувато. Назовні я трималась усміхненою професіоналкою. Все, як навчала мудра пані Софія. Але всередині тремтіла й перевіряла кожен рух розуміючи, що від мого вміння залежать нині чужі гроші.

Звісно всі угоди проводять досвідчені та перевірені нотаріуси. Навіть прізвище моє в Договорі купівлі-продажу не фігурує. Але ж треба виконати бажання клієнта так,

щоб він порекомендував мене іншим. А понад усе цікавило, як оцінить мою роботу пані Навроцька.

Я приїхала від нотаріуса тиха й зморена. Сіла за свій стіл (так в агенції у мене вже було власне робоче місце). Раптом десь поруч почула слова наставниці:

– Народ! Привітаймо цей молодий талантик, що розквітає в нашій спілці. Сьогодні у Діани надзвичайний день. Вона провела свою першу самостійну угоду. Пам'ятаєте за собою такі часи?

Далі було щось неймовірне! Усі разом: провідні й недолугі працівники фронту нерухомості піднялись та зааплодували мені. Нещасній, що звалилася нізвідки й нещодавно не вміла скласти до купи кількох слів. А тепер мене поздоровляли з успіхом в роботі. Я мовчки стирала сльози й кивала, наче німа. Язик підвів та став дерев'яним. Врятувала одна гостра на язик колега:

– Що, дамочки, сьогодні намічається банкет у нашому «Престижі»? Чи може підемо у той смітник, де наливав за першу й останню угоду пан Шариков?

– Жанно, ну ти як завжди! До чого тут нікчемний товариш Шарченко? Він же сподівався керувати, сидючи за столом та більше нічим не займатися. Чоловік не второпав, що в нас працюють головою й ногами. Я взагалі не розумію: як він тоді не пролетів з комісією? Та, дарма. Дайте дівчині відпочити. Перша справа – не остання. Пізніше наб'єте смаколиками животи! – відстоювала стажистку Софія.

– Ні! Ну, будь ласка! Так неправильно! З починком треба привітати, щоб гарно пішло! – почулося звідусіль.

– Ви невинуваті та жадливі люди! – похитала головою пані Навроцька й запитала в мене: – Що скажете, стажисте? Не проти десь погостувати своїх колег?

– Звісно Ні! А що треба робити? – відлягло від горла і я була готова на нові подвиги.

– Нічого особливого. Зазвичай ми ходимо відзначити угоду до нашої кафешки. Тут недалеко є за рогом такий собі «Престиж». Готують смачно та й нас добре шанують. Ми навіть маємо у них окремо заброньований куточок, адже ніколи не вгадаєш мить підписання чогось нового, – пояснювала насичене життя «новосельців» Софія.

Я взялася за телефон, та Жанна мене зупинила:

– Так, стоп! Ти ж зібралася замовляти картоплю-фрі? Давайте я, як завжди? Скільки потягнеш, новенька?

– Скільки потрібно, стільки й потягну, – відповіла я впевнено, бо ще й копійки не витратила зі свого нового рахунку.

– Добре, тоді я штук на двадцять замовлю? – жваво підморгувала жінка.

– Жанно, як тобі не соромно? У дівчини квартира без ремонту стоїть. Ти що Дом

Периньон зібралась пити? – знов прикривала недосвідчену стажистку наставниця.

– Ні. Просто думала, що й хлопці підтягнуться, – знизала плечиками Жанна. – Ну ні, то ні. На твої ширше погуляємо колись.

Жанна вправно зробила замовлення та вимовляла якісь назви страв, котрих я зроду не чула. А може мені так здавалося під враженням сьогоднішніх подій?

Скажу, що погуляли ми на славу! А той «Престиж» виявився звичайним столичним рестораном. Я вже проходила повз нього вулицею декілька разів, але всередині була вперше. Заклад виглядав пристойно та й страви, що замовила колега, були смачні. Офіціанти дійсно добре знали «новосельців» і обслуговували наче рідних. А ще пам'ятали про щедрі чайові й відпрацьовували їх не гірше, ніж ми свою комісію.

Після банкету всі дівчата були п'яненькі та веселі. На прощання вони обіймались і цілувались між собою по декілька разів. Мені дякували за прекрасний вечір, а біля входу вже зібралася купа викликаних таксі. Перевізники розбирали дівчат, щоб доставити додому й виходило, що моя угода додала грошенят у гаманці столичних водіїв.

Я була задоволена, наче дитина на Новий рік. Наклюкалася солодкого ігристого і в захмелілій голові стояв густий туман.

– Зараз приїде наш перевізник. Я викликала таксі, – пояснила Софія, коли закінчилися гості й зал ресторану опустів. Лише офіціанти виносили до кухні брудний посуд.

– Дякую Вам, Софіє! Ви праві: сьогодні надзвичайний день, – бурмотіла я та йшла за нею на вулицю.

На годиннику вже почалася нова доба, коли завзятий перевізник помчав нас містом. В його салоні розривалась якась гучна закордонна попса. Я сподівалася, що Софія вийде в центрі, а я попхаюся на свій масив. Та коли водій спинився біля осяяного хмарочоса, пані Навроцька розрахувалася з ним і лагідно промовила до мене:

– Виходь, красуне! Чого тобі пертися вночі на район? Переночуєш у мене, а завтра буде новий день і нові мрії.

– Я перепрошую, але це незручно... – завагалась я, прикриваючись манерами.

Бувалий дядько за кермом аж хмикнув від цієї чуйної сцени та сказав наступне:

– Дівчатка, в мене замовлень ще на пів ночі! Залиште пестоці за дверима. Солодкої вам нічки...

Я пропустила поза вухами ту репліку сторонньої людини, бо не хотіла образити жінку, котра навчила мене заробляти гроші. Та й що такого зробиться, коли я до ранку прилаштуюся десь у куточку? Ця Софія така дбайлива!

Ми піднялися на десятий поверх. Коридори тут були такі ж величні, як і вся будівля. Ні, я вже була в елітних новобудовах. Там всюди квіти, картинки, охорона... Як кажуть: сервіс на висоті.

Та тільки це виявилось квіточками в порівнянні з невеличким палацом леді нерухомості. Квартира Софії нагадувала щось зіркове, в кращих традиціях Голлівуду. Замовні меблі з червоного дерева й паркет візерунками сліпили очі, а ще стильні м'які меблі з натуральної шкіри. Все гармонійно підлаштоване як один цілісний світ добробуту й розкоші.

«Ого! То от як живуть кращі ріелтори столиці? Мені до такого щастя не дожити» - без заздрощів подумала я й раптом почула з-за спини:

– Іди, маленька. Ванна кімната до твоїх послуг.

Я обернулася й не впізнала свого суворого наставника. Наразі Софія виглядала, наче цариця Клеопатра. У довгому прозорому вбранні, з розпущеним волоссям я її майже не впізнала. В агенції вона завжди у строгому костюмі, а зачіска – високий стильний вузол з волосся нагорі. А ще якось дуже сильно змінилися її очі... Вони звабливо проникали до мене всередину й спалювали вогнем жаги.

– Візьми, одягнеш це, – подала вона мені напівпрозору нічну сорочку. Я похитала головою й не розуміла: як я буду ходити по чужій квартирі в такому вигляді?

– Ні дякую, Софіє. Я в простирадло завернусь та на дивані до ранку побуду, – чинила опір дурненька гостя, але володарка хоромів тільки посміхнулася й відповіла:

– Навіщо ж на дивані? У мене є для тебе гарне ложе.

Я пропустила й цю загадку, наївно думаючи, що привітна господиня так зустрічає всіх гостей.

В кабіні, з послугами на всі смаки, я прийняла швиденько душ і тепер пахла, наче весняна квітка. Розтерлася пухнастим рушником й здригнулася від шуму. Це увімкнулася сушарка повітря. Так, у цієї пані продумано все до дрібниць!

«От би й собі колись так облаштуватись...» - знову промайнуло в голові. Та наразі я побачила себе у дзеркальній стіні. В роздовбаній оболонській квартирі я знайшла гвіздочок, що стирчав з одвірка й повісила на нього маленьке дзеркало. Так і готувалася вранці до зустрічі з клієнтами.

Але ж я й так молодчина! Не здохла від біди та страху й переїхала до столиці. Правда, поки не мала навіть столу і їла на старому підвіконні. Та я обов'язково досягну поставленої на могилі Магди високої мети... Мені ще тільки вісімнадцять! Які мої роки?

Розділ 6. Наставниця

Шикарна кімната гігієни Софії навіювала мені дивний настрій. Я уважно роздивилася себе в величезному дзеркалі, причесала волосся професійною

масажною щіткою й воно приємно розпушилося по плечах. Потім все-таки начепила ту прозору красу і в такому вигляді вийшла назовні.

Наставниця терпляче чекала мене на тому ж місці. Вона взялася руками за спинку шкіряного дивана і вдумливо поглядала за вікно. Та ось жінка повернулася й розтанула в мені хтивим поглядом тигриці на полюванні.

– Ти ще прекрасніша, ніж я уявляла собі! – зізналася пані Навроцька й простягнула мені один з двох келишків, що до цього стояли на скляному столі. – Давай, за нас!

– Дякую, Софіє, та мені на сьогодні вже досить, – підкреслила я, що п'яна. Але господиня невблаганно повторила:

– Це треба випити!

Я підкорилась і випила та майже відразу зрозуміла, що з тілом щось діється. З'явилася дивна млявість, а думки перенеслися у той день, коли Магда застукала мене за переглядом еротичного фільму. Ох і кричала ж вона тоді! Взяла слово, що я більше ніколи не буду цікавитися подібною гидотою. Провидиця дуже суворо ставилася до таких речей.

Доки я пригадувала давні часи, мої бажання наростали. Все тіло огорнув вогонь. Та більше я не встигла нічого подумати, бо відчула на собі лагідні руки Софії. Вона обережно пестила моє тіло, поверх шовкової сорочки. Я завмерла й не знала, що робити?

Мабуть, через той напій спротиву я не чинила, тільки заплющила очі й поривчасто зітхала. Далі вправна долоня звабниці неквапливо опустилася на мій живіт та пірнула поміж ніг. Крізь шовк, відчуття були просто неймовірні. А вона плавно й настирливо тривожила мій збуджений пухирець, від чого я змокла і вся тремтіла...

Далі Софія взяла мене за руку, трішки дряпаючи нігтями долоню, та ввела до приголомшливої спальні. Такого ліжка я ще не бачила! Округлий полігон був весь багрянний, наче кров. Вікно вбране в елегантні оксамитові штори, що нависаючи створювали таємничий затишок. Навкруги розкидані золотаві подушечки та багато-багато готових запалати свічок.

Поки я роздивлялася прихисток любовних ласощів господині, Софія обережно штовхнула мене на ложе. Я ж думала, що вона ляже поруч, але помилилася. Досвідченим рухом жінка розсунула мої ніжки та вмостилася поміж них. Вона легенько зсовувала шовк сорочки догори й те ковзання шалено збуджувало. Наостанок моя наставниця, крізь тканину, погралася скам'янілими сосками живої іграшки. Я підсвідомо застогнала...

Задоволена моїм станом та професійно виконаною прелюдією, дама нахилилася й торкнулася твердим кінчиком язика мого розпаленого пестою клітора. Від цього я підскочила та відчула як вправні рухи її розмовного органу наразі зводять мене з розуму. Невідома раніше насолода розтікалася по всьому тілу й воно розм'якло та покірно слухалося наказів звабниці.

Періодично Софія відривалась від пристрасного заняття й милувалася небаченим раніше виразом мого обличчя. А потім поверталася до чар і працювала так майстерно, що скоро я забила у п'янкій лихоманці блаженного оргазму. Я борсалась, ніби намагалася втекти й покінчити з солодким катуванням та сильні руки жінки надійно тримали мене в своїх обіймах.

Софія не відсторонилась, а навпаки жадібно випила вологу, що пульсувала з мене. Вона тендітно й досконало вилизала моє лоно та тяжко зітхнула, наче шкодувала про щось.

– О, дівчинко, яка ж ти солоденька... Та ще й незаймана! Але тієї непотрібної детальки позбавимося іншим разом. Сподіваюся сьогоднішній урок тобі сподобався? – відповіла вона на моє німе запитання й раптом пристрасно впила в губи. З її доглянутого рота я відчула дивний аромат... Невже я там так пахну?

– Софіє, що Ви зі мною робите? Це теж частина навчання? – видихнула я, а вона знову задоволено посміхнулася та відповіла:

– Звісно. Гостренькі муки й новизна відчуттів - це теж навчання. Я планую тебе багато чому навчити, красунечко... А ще я бачила, що тобі сподобалось.

– Але ж я не зможу подарувати Вам подібних відчуттів, – приречено вимовила я та почувла щасливий сміх досвідченої лесбійки:

– Не все відразу! Я навчу. В роботі ти талановита і думаю в коханні також будеш асом. Я не тиранка й не терплю насилля. Коли будеш готова - даси Софії трішки щастя. Я закохалася в тебе, як тільки глянула. Твоя наївність, простота, а ще ці волошкові очі й пухкі чуттєві вуста... Ну, а коли ти вирішила прийти в професію, наше кохання стало питанням часу, – відверто зізнавалася мені у всьому ця ненормальна жінка.

Я мовчки слухала її та не знала як сказати шаленій причепі, що її кохання мені не потрібне. Але хитрунка концентрує увагу на спільній роботі. А це, мабуть, плата за навчання. І що мені робити?

– ...До ранку всі мої бажання залишаться в тобі. Поспи, моя маленька німфо. Вночі я обіцяю не мучити тебе, – додала дамочка й зірвалася з ліжка, наче поруч горіло.

Я позіхнула, потягнулась, а потім перевернулася на живіт й поринула в глибокий сон. Це добре, що я відключилась та не чула, як перезбуджена до болю господиня знімала сексуальний стрес у ванній. Щоб не палитися перед юною коханкою, вона взяла до рота рушничок, поставила на максимум свій фалоімітатор й так задовольняла свою шалену хіть. Потім прийняла масажний душ і трішки відійшла від краю прірви, котру створила граючись зі мною.

Вона дотрималась слова та більше не чіплялась уночі. Вранці, в їдальні, Софія почала грати роль ніжної матусі. Осінній ранок видався холодним і сирим. Вчорашній день був зовсім іншим і я ганяла містом у маєчці й вітрівці. Вона з'явилася на порозі з пухнастим светриком в руках:

– Тримай, щоб ненароком моя цукерочка не замерзла.

– Щиро дякую! А звідки Ви знаєте мій розмір? – зліпила я до купи дитячу радість та невдячність. А сама подумала: «Мабуть, залишився від попередньої коханки...»

– Просто я давно готувалась. У мене є й інші даруночки для тебе, але про них іншим разом, – відповіла вона та спробувала обійняти, але я глянула на час і майже наказала:

– Софіє, треба на роботу. У мене на сьогодні купа переглядів і всі за містом.

– Ти права, солоденька. Їдьмо! Скажи мені, будь ласка, а ти вмієш трішки прикидатись? – торкнулася вона мого волосся. Я стоячи допивала каву й відповіла:

– Це Ви про офіс? Так я не буду прикидатись. Все залишилось, як і раніше. Ви мій наставник, а я - учень. Чого тут прикидатись?

Від моїх слів Навроцька захлинулася кавою та довго кашляла ще навіть у машині:

– Яка розумниця! Кхи-кхи-кхи... Мені з тобою неймовірно пощастило.

До офісу ми, наче партизанки, зайшли нарізно. Я збрала документи й попхалася показувати дачі. Навроцька, з кам'яним обличчям, помчала у своїх серйозних справах. Але як тільки ми пішли, пліткарка Жанна під'їхала на кріслі до сусідки та зашипіла їй на вухо:

– Ксюхо, ти бачила? У Софи нова дівка!

– Де? – закліпала очима наївна Ксюша.

– В Улан-Уде! Кажу тобі, що наші лесбійки вже злигалися, а перед нами демонструють повну байдужість, – продовжувала шепотіти Жанна.

– Ти думаєш? – здивовано дивилася інша. – Та ні! Воно ж ще мале. Мабуть, і хлопця жодного не бачило. Жанко, йди до біса з цими соплями! Краще скажи, що клієнтам показати: «чешку» чи БПС?

– Сама йди! Ось оцю покажи, – незадоволено тицьнула пальцем в екран Жанна й від'їхала на своє робоче місце.

А Ксюші зараз було точно не до нас. Її цікавила хоча б якась угода! Бо до аліментів ще як до Китаю, холоди зовсім поруч, а курточка на синові така коротенька.

Розділ 7. Єдиний варіант

Сьогодні я прийшла додому голодна та розбита. Хотіла відігріти ніжки в ванній, але та посудина страшнюча і її неможливо відмити. Тому запхала ноги у в'єтнамки й забралася до смердючої ємності. Та коли відкрила кран, він загарчав наче дикий звір й не подарував жодної краплі. Це була зовсім не новина. Наш масив перебуває в стадії стрімкої розбудови, а тому блага цивілізації подаються доволі нерегулярно й вибірково.

І чому мені так не щастить? Я замерзла, змокла й дуже голодна! Пів дня проїздила з дурним клієнтом та тільки змарнувала час. Товстенький фраєр заливав, що хоче прикупити поле під ферму для птахів. Ну, я на radoшах і поперлась, не розпитавши ні про бізнес-план, ні про які інші тонкощі покупки. Це той самий величезний мінус професії рієлтора. Статки клієнта на лобі не прочитаєш, а банківська таємниця охороняється Законом. Тому хрін що дізнаєшся заздалегідь.

Про їжу в домі я взагалі мовчу. Її тут немає, так само як і холодильника. Виручає зимова пора року, а тому як справжня ліміта, вішаю пакет з ковбаскою та сиром за вікно. Я розумію, що це дикість, але коли я повертаюся така як зараз, шукати на Розетці техніку для дому не вистачає сил. А ще я сподіваюся на ремонтні роботи й тому боюся купувати наперед щось хороше.

З цими думками загнане лоша взялося за телефон та приречено набрало номер наставниці.

– Привіт, Софіє! Я тобі не завадила? – спробувала бути веселою її стажистка.

– Вітаю, маленька німфо! Я тобі завжди рада. А де ти є? Ховаєшся від мене вже кілька днів, – затарабанила вона у відповідь.

– Ой, краще не питай! Можу приїхати та все розповісти, – запропонувала я й звісно виглядала у власних очах справжнісіньким стервом. Але кишки в животі гуляли такий марш, що до моралі їм було байдуже.

– Звісно приїзди! Я знаю, що ти голодна, – упевнено відповіла Навроцька.

Я начепила на плечі ще вологу курточку й шукала в голові відповіді на запитання: що я роблю з власним життям? Хіба можна заради їжі так свідомо дарувати тіло? Але вголос сказала:

– Від кави не відмовлюсь...

– О'кей! Я накриваю та з нетерпінням чекаю на мою крихітку, – почула я з телефона й продовжувала мовчки лаяти себе.

На шляху до метро підприємливий талант (в моїй особі) прикидав та бачив один-єдиний варіант виживання. Доки ця баракуда цікавиться моїм тілом, поживу в її хоромах. Інакше мене в тій комірці, без нормальних зручностей, застукують зимові холоди. А клятві таракашки ходять пожерти до сусідів та мені нічого не приносять...

– ...Красуне, я Вас проведу до мами! – почула я поруч на сидінні вагона.

– Немає в мене мами. А чоловік - суворий і страшний. Він мене б'є і Вас придушить. Тому краще відчепіться! – спробувала я відсахнутись від п'яного пасажира.

– Та по барабану мені чоловіки! Я майстер спорту... Ой! – вагон метро пригальмував і бідоласі стало гірше. Щоб не чекати «подарунків» від його хиткого здоров'я я намагалася пересісти, але воно припхалося за мною. Час пік уже минув і в вагоні було доволі вільно.

– Привіт! Я не розберу: чому ти вештаєшся біля моєї жінки? Ану пішов геть, бо зараз вріжу! – присів до мене збоку інший.

«Та що ж за день сьогодні такий смурний?» - зітхнула я мовчки, але другий був тверезий. П'яничка вмить перепросив й потупцював на вихід.

– Спасибі Вам, шановний! Отак нап'ється, а в квартирі чекають діти та дружина, – кивнула я рятівникові, що вже відсів на виховану відстань.

– Не варто дякувати! І на мене вдома чекає жінка та маленький син. Мені було неважко. Бувайте, дівчино! Ви просто дуже гарна, а нас краса притягує як магніт, – посміхнувся уважний захисник і вийшов на зупинці. Моя була наступна.

Красивий дім Навроцької знаходиться поруч зі станцією метро. Я вийшла та попрямувала на територію будинку, але побачила квітковий магазин й чомусь вирішила купити наставниці квітів. Вона так майстерно навчала мене заробляти гроші, а зараз нагодує та зігріє. То хіба мені важко подарувати їй букетик?

Я обрала у вітрині свіженькі білі троянди й дівчина-квіткарка хотіла прикрашати їх бантами. Та я відмовилася й попрохала завернути в модний нині цупкий папір. І взагалі такій красі ніякі бантики не потрібні!

Коли Софія відчинила двері, я побачила дивний погляд. Ні, не хижацький чи голодний, а раче змучений і ніжний.

– Привіт! Це тобі, – байдуже подала я квіти та вже пошкодувала, що купила. Вона автоматично пригорнулася до ароматної краси, а очі наповнилися сльозами.

– Привіт, цукерочко! Спасибі, дуже красиві... – вона поклала квіти в крісло й кинулась обіймати мене так, наче не бачила років десять. А потім почала нестримно обцілювати повсюди та хлипати.

– Софіє, у тебе хтось помер? Чому ти плачеш? – цинічно запитала я, адже ця бабська поведінка зовсім не пасувала нашій цариці нерухомості.

– Та ні. Просто я дуже скучила. А ще ти пахнеш щастям і моїм блаженством, – продовжувала вона притискати мене до збурених грудей, а серце калаталось як скажене. Я посміхнулася й бездушно вимовила:

– І все? Пробач, я трішки заблукала з одним придурком у полях. Але ж я тут, тому не плач!

– Не буду, котику. Не буду! Проходь, а я поставлю цю красу, – протерла вона сльози й понесла троянди в вазу.

Я шмигнула до ванної кімнати та з радістю констатувала, що тут вода завжди є. Трішки поплескалася і попрямувала в їдальню. Стіл виглядав шикарно!

– Софіє, ну навіщо все це? Я ж сирітка Діана, а не представник заморської країни та ми не будемо підписувати доленосних угод, – пожартувала я, дивлячись на запалені свічки. Там ще було французьке шампанське, багато зелені й величезний

лобстер, такий собі король морських глибин.

Це Навроцька обібрала сусідній ресторан, де часто замовляє собі страви. Там постійно харчуються вершки суспільства, але сьогодні Софія знову залишила когось з еліти без кулінарного шедевра.

– Як це навіщо? Моя краплиночка голодна. Сідай! Розповідай, що продала? Моя допомога потрібна? – з цікавістю розпитувала жінка й трохи відійшла від шоку щастя.

– Та де там продала! Тільки задарма ноги побила. Завтра ж відмовлю дурному клієнту. Ну, говори те що задумала, – наказала я наставниці, що аж тупцювала переді мною.

– Моя маленька й розумна німфо! Все ти знаєш. А я дочекалася й просто буду пити за твоє здоров'я. Не відповідай! Я знаю, що дурна, – вона випила до дна, а потім підійшла й смачно поцілувала.

Ну от, а все так добре починалося! Чому в неї стільки дурниць в голові? Особисто я наразі відчуваю бажання з'єднатися он з тим красенем на таці. Здається до неї дійшло:

– Все, я вже ожила. Сиди, зараз принесу тобі найкращий шмат зі спинки.

– Спасибі, Соню! Дуже смачно. Налий нам ще і я скажу таке, що тебе точно підбадьорить, – вона послухалась і подала мені вино:

– Кажи, моє дитятко! Зроблю все, що захочеш...

– Я тут запланувала в себе ремонт, а на цей час хотіла попроситись пожити до тебе. Не відмовиш? – заграли бісики в моїх очах.

– Серйозно? Ти хочеш пожити зі мною? І я зможу кожна ніч відчувати солодкий смак моєї ніжної красуні... О, Господи! Скажи, що це не жарт? – незалежна й заможна жінка сиділа навпроти мене та божеволіла від звістки про квартиру. Де тут насолода?

Я досхочу напхалася смачних морепродуктів, запила шампанським та й пішла розчинятися у благах гігієнічного достатку. Сама! Без супроводу господині.

Розділ 8. Сюрприз

Після ванної, з ніжною ароматною піночкою, я почувалася просто новонародженою. Звісно, маючи такі процедури, можна продавати що завгодно. Діано, не треба заздрити жінці, котра плаче дивлячись на квіти!

Вона перебила мої роздуми та з'явилася на порозі спальні з якоюсь коробкою в руках.

– Що там, Софіє? Це мені? Покажи! – згадала я про її натяки на сюрприз. Але Навроцька знітилася й відставила коробку вбік, а сама поповзла ліжком наче дика

кішка на полюванні.

– Молодчинка! Випила чайок, – задоволено подивилася Софія на порожній келих.

Ага, я прямо розбіглася хльобтати ту гидоту! Коли вона не бачить, я виливаю пійло геть. Сьогодні постраждала пальма, хоча можливо тепер рослина відчує смак бажань? Та, слава Богу, вона не скаже.

Спочатку збуджена сорокарічна пані, що довго сумувала за мною, впилася поцілунком в губи. В процесі втамування спраги, вона намагалася запхати руку мені між ніжок. Та я пручалася й зводила з розуму її ще більше.

– О, як же я тебе кохаю!.. Дитя небесне, я тобою одержима... – збуджено задихалася вона. Потім традиційно почала сповзати донизу, вилизуючи моє тіло.

– Софіє, зупинись. Я стомилася і хочу спати. Взагалі там десь може залишитися гель. Не вистачало тільки отруїтись, – спробувала я налаштувати пристрасну лесбійку на здоровий глузд, але вона думала інакше:

– Я вже отруєна тобою, моя гаряча юна німфо...

Далі ця збоченка накинулася ласим язиком на свій улюблений смаколик. Від неймовірно палких пестоців я не витримала та запульсувала в її міцних і жадібних обіймах. Розпусниця випила все до краплі, а потім підвелася й констатувала:

– Тепер ти точно вже готова до справжнього дорослого життя. Я буду дарувати тобі шалене задоволення щоночі. Чи може бажаєш аби якийсь мужлан зробив тобі це першим?

Я здогадалася про що вона торочить та розуміла, що викрутитись не вийде, адже сама припхалася сюди. А ще згадала тих «мужланів» у метро і впевнено відповіла:

– Ти маєш рацію, Софіє! Якщо вже доля повеліла, щоб ти мене всьому навчила, тоді знайди банан чи огірочок і пручатися не буду.

А вона як почула про банан, так розсміялася, що спинитись не могла:

– Моя маленька втіха - неповторна! Та ні, банан нам буде на десерт. Я маю дещо цікавіше...

Вона, урочисто й загадково, сповзла з постелі та взялася за коробку. Щось начепила на себе й повернулася до мене обличчям. Від того вбрання у мене ледве серце не зупинилося. Поміж ніг у Софії з'явився той предмет, яким звичайно пісяють чоловіки. Він трішечки хитався та гордо задирався вгору. Річ була в складочках, а сам кінець – округлий і товстий...

– Софіє, що воно таке? – ковтнула я повітря. А наставниця мовчки взяла з коробки тубик, помазала предмет якоюсь рідиною та обережно забралась мені між ніг. Вона ще перевірила вологу і задоволено кивнула:

– Хай Бог мене простить... Але ж ти правда вже готова. Прошу, Діаночко, не бійся.

Бо жоден чоловік на світі не зробить це для тебе так любляче та обережно, як я тепер. Готова, котику? Розслабся...

Вона попестила округлістю мій клітор, а потім провела предметом вздовж мокрих губенят і обережно заштовхнула всередину до мене. Болю я не відчула через шок. А наставниця-коханка тихенько рухалася й милувалась моїм станом. Та поступово її жести ставали стрімкішими. Я відчувала річ вже глибоко в собі й боялася, що ненормальна забула про «любов і обережність», котрі обіцяла.

– Софіє, досить! Мені боляче... – збрехала я та шкодувала, що вибралась сюди й погодилася на насилля.

– Не може бути. Просто ти злякалась. А взагалі ти будеш супержінка! Я й сама боялася цієї миті, але при першому знайомстві відразу зрозуміла, що в мене буде неймовірна пара. Такої зірки у Софії ще зроду не було, – розпашіла вона від задоволення.

Я дійсно пригадала, як Навроцька поглинала мене хижим поглядом, коли приїхала роздивлятися будиночок Магди.

Та все-таки Софія наразі помилувала ученицю й припинила катування. Вона дістала річ та уважно роздивилась. На іграшці були присутні краплинки крові, але зовсім трохи. Ця пристрасна особа ніколи не кидала слів на вітер. Вона пообіцяла, що травмування буде незначне й обмазала забавку звичайним кровоспинним анестетиком, а я звалила все на шок.

– Ну, на сьогодні досить. Наразі відпочинь, моя прекрасна юна німфо, – танула від насолоди скоєного стара відьма.

Вночі я збігала помитися й побачила в вагіні ще краплі крові, що звернулись. Приречено зітхнула, адже розуміла, що Софія не спить. Лежить та чекає аби я повернула їй «борг».

– Я можу одягти ту штуку, якщо хочеш? – сказала, повернувшись до ліжка. А хвора розпусниця аж затремтіла:

– Ти хочеш солодощів для старенької Софії?

– Так! – однозначно вимовила я та приготувалася «виконати роботу», тільки б вона відчепилася. Це не виглядало гидко, адже мадам була така розпещена та ароматна, як парфумерний магазин. Її змучено голодний погляд викликав жалість. Я вбралася в «чоловічий інструмент» і знала, що працювати прийдеться довго. Ясно ж як білий день, що Навроцька дуже витривала.

Я вклала іграшку до неї всередину та робила байдужі рухи так, наче стирала пил чи мила підлогу... Але буквально через кілька хвилин Софія здивувала мене пронизливим криком й забилася в бурхливому екстазі. Я навіть злякалась за її душевний стан. Вона ж немолода та ще помре тут піді мною!

А бідолашна стогнала й молилася та освідчувалася мені в коханні дуже вишуканими словами. Але мій злий язик не зміг втриматися за зубами. Я жартома

спитала:

– То як: хороша в тебе учениця?

– Найкраща і я кохатиму тебе довіку... Ніколи не була така щаслива! Маленька повелителько, ми завтра ж підемо до Грегора в ресторан і відзначимо божественне єднання. Тепер ми справжня пара!

Оце ти вляпалась, Діано! Сама Навроцька, під тобою в гріху зізналася, що ти таки «найкраща».

Розділ 9. Орендар

З першим снігом в моїй оболонській квартирі все-таки розпочався справжній ремонт. Виявляється Софія знала дуже багато потрібних людей, серед яких були й професійні будівельники. Інколи підприємлива пані зверталася до хлопців, щоб зі страхітливої комірки зробили гарні стіни на продаж. Це теж були її методи ріелтора-професіонала. Виходить, якраз мій варіант!

Жзаві чоловіки миттю взялися за роботу та вже заповнили мою хатинку мішками і коробками сучасних будматеріалів. Вони настирливо свердлили й вибивали та діставали цим моїх сусідів. Я спробувала почепити на дошці оголошень слова із вибаченнями, але обурені бабусі все одно нарікали на клятву малолітку з сімдесят п'ятої, що заважає їм спати вдень.

Закохана й піднесена Навроцька відразу запропонувала повикидати зайві стіни, аби розсунути в квартирі простір. Порівнюючи з її простором - я була тільки ЗА!

Дядьки зробили, як їх попрохали й тепер у мене теж з'явилося пристойне місце гігієни. На диво, в кімнатку влізе все: душова кабіна, пралка, туалет і біде... Не від «жіночого кохання», а від оновлення у власному куточку, я не ходила, а літала!

Далі завзяті хлопці залишили в минулому стіну між кухнею й кімнатою. Наразі світла та простора вітальня кликала зайти, а в дальньому куточку прилаштувалася їдальня, з новітньою плитою. Стіни колишнього страхіття зробилися рівенькі, наче дзеркало. А ще могутні будівельники щоденно звітували про роботу та витрати на мій ремонт. На підвіконні, в баночці з-під кави, вони дбайливо складали чеки. Я відмовлялася перевіряти, але хлопці навіть ображались. Вони всі вже побували в Європі, а тому стримано звітували за кожну копійчину. Це теж надихало!

Вперта наставниця, не лише в коханні, а й в роботі продовжувала вести мене дорогою нагору. Вона вважала, що без авто – ріелтору ніяк. А тому примусила мене записатися на курси водіїв. Ось це навчання мені дуже сподобалося!

Потім Софія, майже силоміць заволокла мене в салон, де ми купили собі шубки з норки (короткі, теплі та легенькі). Її - неначе ніч, а в мене - ніжна і світленька. Але цей факт зовсім не означав, що в парі вона домінує.

В моєму дивному житті взагалі краще не звертатись до внутрішньої філософії. Але ж, як не крути, а замість чоловіка в мене Софія... Зі сторони наші стосунки

виглядали, наче матуся дуже любить свою доню. Різниця у двадцять два роки дозволяла так думати.

Бувало й таке, що в спину нам кидали: «Потворні лесбі...» Тоді мій мозок закипав відвертим гнівом й хотілося спитати у розумника: що б він робив на моєму місці? Адже я виживаю у спосіб, котрий підкинула доля. Можливо, я не права? Але в голові звучало одне: «Народжений повзати – літати не зможе. А я літати дуже хочу!»

Зовсім не через дружбу з провідним фахівцем, а через власну впертість і старання мої успіхи були все помітніші. Виходить, що життя спочатку відбере все й викине у простір, а потім намагається повернути людинці хоч якісь борги. Магда вчила мене, що зарозумілість то гріх. І тому я навіть не здогадувалась, що всі досягнення на шляху до слави й заможності - мої власні.

Ось деякі наші співробітниці шукають клієнтів, заліплюють рекламою вулиці та нічогісінько не продають. А я, схопившись за найменшу справу, зубами вигризаю з неї все й позитивний результат не змушує на себе чекати. Буває, що задоволені клієнти діляться радістю придбання з друзями й тоді зацікавлені особи теж звертаються саме до мене. За віком в «Новоселі» я наймолодший фахівець. Але після формальних курсів вже маю вищу категорію й тому ніколи не займаюся орендою (не маю часу на низьку платню).

Та якось Жанка підкотила з настирливим проханням. Сказала, що її сусід, через розлучення, віддав родині все й залишився на вулиці, без грошей на купівлю житла.

– Діанко, допоможи людині! Він хороший чоловік, але чомусь страшенно безталанний... Я й сама допомогла б, але після тієї судової тяганини, не можу. Хрульова, як дізнається, знищить. Спустиись на землю, посприятуй людині, – канючила вона.

– Та добре, не питання! Давай його контакт, – знизала я плечима і вже забігала курсором об'єктами оренди.

Я забила до планшета кілька варіантів та віднайшла пів годинки для її нещасливого знайомця. В обумовленому місці він з'явився вчасно. Могутній чолов'яга ввічливо прочинив для мене дверцята і я забралася в авто.

– Вітаю! Дякую, що погодились допомогти. Мене звати Кирило Латуш. Я, знаєте, працюю...

– Діана Ковтун. Тільки прошу Вас: мені біографія не потрібна. Просто помовчіть, будь ласка. У мене сьогодні ще купа справ, а голова зранку тріщить, – нахабно обірвала я клієнта та перепрошувати зовсім не збиралась. А він приємно посміхнувся й зробив це за мене:

– Я перепрошую, професійна звичка. Багато, знаєте, працюю з різними людьми. До речі, можу запропонувати аспірин.

Від ліків я відмовилась простим кивком і далі ми помчали в повній тиші. Вів водій грамотно та прямував коротким шляхом, але часу в нас було достатньо. Так довго мовчати я не звикла й тому порушила тишу:

– Ну, добре говоріть: ким Ви працюєте? Невже десь є ще більший вир людей, ніж у моїй професії?

– Не буду стверджувати точно, бо я інструктор з виживання. Зазвичай консультиую групи та маю власний клас для тренувань. Коли на телебаченні знімають щось екстремальне, інколи буваю й там. Це виглядає дуже дивно, правда? Навчаю інших виживати, а самому жити ніде... Прошу! – доволі коротко й чітко розказав клієнт про своє життя та вже під'їхав у перший двір.

Мабуть, умілець виживати залишився б і там та я була категорично проти. Хто взагалі здає таке житло? Краще б спалили! На другім варіанті Угоду ми підписали. Від копійчаної винагороди я вперто відмовилась. Людина міститься за бортом долі. Хіба мені це невідоме? Та й взагалі, десь через пару днів, я планувала підписати таку Угоду, що цьому нещасному й не снилося. Діано, не хвались, то гріх!

Після сьогоднішніх занять в автоклубі я прямувала до Софії, але в думках весь час виринали красиві зелені очі того орендаря. Пригадую, як на початку наших з Навроцькою стосунків я намагалась уявити: якого хочу чоловіка? Та потім склалося, як склалось і мрії полишили мене. Я проганяла ті очі з усієї сили й натомість пригадувала широкі вилиці й пухнасті вуса, а ще міцні м'язисті руки.. Та що ж це зі мною діється?

Звичайний вечір провідних ріелторів наповнює маса дзвінків. Розмови про квадратні метри, поверхи, процентні ставки... Тут вже не до кохання! А ще я кожен вечір слухала звіт будівельників із власної квартири. Та сьогоднішня новина була приголомшливою! Старанні хлопці пообіцяли вивезти сміття й запевнили, що можна святкувати новосілля. Здається так я виглядала хіба що після першої угоди. Виходить світлі смужечки в житті Діани все-таки існують?

Через страшну напругу та втому, котрі наповнюють кожен мій день - я не пам'ятаю снів. Звісно вони десь крутяться в моїй запаленій роботою голові, але на ранок там все стерто! На диво, цього ранку, я чітко пам'ятала: яскравий погляд і теплу посмішку клієнта... Якого саме? Того, що так безсоромно забрався до моєї голови та покидати її не збирався. Як добре, що Софія не телепат і не бачить моїх снів та думок, бо точно придушила б в ліжку!

Розділ 10. Ковток повітря

Вітаю, стервочко, з новою перемогою! Це я до себе так звертаюся, від радощів, що повернулася до власної квартири. Не до халупки чи до гуртожитку нахабних тарганів, як раніше називала. Тепер сказати щось подібне про мій маленький рай - язик не повернеться!

Я вже розповідала про перепланування, але наразі з сучасного французького вікна, від самої підлоги в кімнату заглядало веселе сонечко. Так затишно милуватися ним

з м'якого замшевого витвору мистецтва, що виготовив ще один знайомий Софії. Диван приємно поділяв мою квартиру на вітальню й кухню.

Виходить, що стурбована подруга допомогла мені з усім: спочатку продала хатинку Магди й знайшла для сиротини житло в столиці. Потім підкинула добросовісних будівельників та підказала сучасний дизайн. Але тепер Софія жадібно вдивлялась у свою «ляльку» й приречено зітхала. Вона прекрасно розуміла, що я швидко виросла й змужніла на очах, а тепер з цим уже нічого не вдієш.

Мені б її проблеми! Коли людина на злеті – вона страшенно зайнята й самовпевнена. Адже крім грошовитих справ, я вже закінчила курси водіїв і ганяла містом свою маленьку «мишку». Так я називала крихітний електрокар, сіренький і сріблястий, наче мишка. Ця крихітка могла забратися в будь-яку шпаринку на стоянці, а я спокійно працювала. В мене немає амбіцій, як у нашої Стелли, що тягається в бляшанці під назвою Land Rover. Навіщо воно мені? Я ж ріелтор, а не охоронець якогось бариги.

– Алло! Діана Ковтун, «Новосел». Вітаю й слухаю уважно, – наче машина повторила я в тисячу якийсь раз привітання та почувла з трубки щирий сміх.

– Ви представляєтесь, як диктор з телебачення. У мене так не виходить, – промовив чоловічий голос і цей шовковий баритон я пізнала б з усіх інших.

– Кириле? Дякую за комплімент. Як живете, інструктор з виживання? Проблеми з орендою? – чомусь грайливо відізвалася я, а він ще радісніше відповів:

– Це так приємно, що Ви мене пам'ятаєте! Проблема є... Вірніше незавершена справа. Ви врятували у скрутну хвилину, а вдячності не взяли. Це гнітить мене, бо я дуже хочу віддячити. Хоча б вечерею на двох...

Оце так номер! Ні, про чоловіка все зрозуміло, але я ще й досі слухаю його та не обірвала на півслові. Ростеш, Діано, прямо на очах! Я дивувалася сама собі та чула його вмовляння:

– Прошу: лише одна вечеря! Я дуже не люблю, коли на серці висить щось незавершене й важливе.

– А «незавершене» - це я? Цікаво, як повечеряємо, справа завершиться? – я була просто неможливою, але новий знайомий виявився впертим і тому додав:

– Яка ж Ви гостра та безжальна... Ні, навпаки! Я мрію, щоб наші справи тільки розпочинались. І не зітхайте так, будь ласка! Я знаю, що у Вас роман з колегою, але в житті все змінюється. Та й одружуватись я поки не збираюся. Мені й попередній шлюб ще впоперек горла стоїть. А спілкування з Вами - цікаве й екстремальне. В моїй професії таке цінують.

Я слухала його й відчувала, що не зовсім втратила свою жіночу автентичність. Мені подобалося чоловіче загравання, його відвертість та бажання зрозуміти. Як добре, що він також не читає моїх думок, бо загордився б! А от Навроцька втратила

б розум і вбила мене. Та я не звітую перед нею: де й коли зустрічаюся з клієнтами.

Діана Ковтун, через статки ставала все дурнішою. Ось і сьогодні сподівалася потрапити з Кирилом до фешенебельного ресторану, нещасна! Сама зовсім недавно вилізла з сільської хати, завзято торгувала нерухомістю та звикла до смаколиків від розпусної Софії. А чоловік кожну зароблену копійку розподіляє між орендою й сім'єю...

А насправді ми довго гуляли набережною Дніпра, на Подолі. Потім забрели до невеличкої кафешки. Ось там Кирило й показав себе гурманом та знавцем найшкідливіших страв. На свіжому повітрі ми трохи зголодніли й замовили під айріш подвійний чікен. І курочка була доволі ніжна. А наостанок, після приємної тривалої розмови, інструктор «з витривалих» замовив дівчині глясе.

Кирило ненав'язливо розповідав, як після служби в війську, пішов пожежником та рятував з вогню людей. А коли сильно обгорів - лікувався за кордоном. Пізніше товариш підказав йому нову професію, бо в рятувальники його більше не брали. Не через страх вогню, а згідно з медичними висновками. Дружину він осудами не чіпав, лише зізнався, що у них є спільний син.

Що розказувала я про себе? А навіщо? Він вже знав, що я лесбійка! Чоловіків це завжди бісить та Кирило сприймав моє захоплення жінками скоріше, як спеціаліст з виживання чи лікар, що дивиться на пацієнта спокійно й співчутливо.

Через його увагу і тактовність я не змогла промовчати й розповіла про початок свого знищеного світу. Казала про віщунку Магду та про її страшну загибель. Відкрилася зі страхами, котрі оточували самотню малечу. А він мовчки слухав і чарівні очі періодично спалахували болем. Кирило був, на диво, прекрасним слухачем! Мені навіть здавалося, що десь поруч з нами Магда. Бо тільки з нею я відчувала таку довіру і безпеку.

На зустріч я прийшла без свого транспорту, адже сподівалася на спиртне. І зараз була надзвичайно рада, що всі думки про нерухомість та клієнтів кудись вивітрились. Світ навколо виглядав природним та привабливим. Ця зустріч лікувала й підтримувала, наче ковток свіжого повітря чи смак джерельної води? Я потайки дякувала людині за неперевершені години забутого земного спілкування, без вигоди, нахабства та розпусти.

За тиждень Латуш запросив мене в кіно і я погодилась! У невеличкій темній залі було затишно та спокійно. Фільм видався ніякий і глядачів було не густо. Та я відпочивала. В повітрі скрізь висів марудний аромат попкорну. Десь парочка нахабно цілувалась і зовсім не дивилася на екран. А я розслабилася на сидінні, закрила очі й відчувала невагомість... Мій кавалер не заважав. Між нами встановився якийсь незрозуміло живий та тісний зв'язок, якого я раніше не знала.

Біля дому я випросила у Кирила сплатити за таксі зі своєї картки, адже він досі знаходився на міліні та щиро пригощав мене в кафе. Він довго червонів, але погодився. А далі була подія вечора! Коли ми дійшли до дверей під'їзду, Латуш пригорнув мою долоню до своїх губ і тихо поцілував... У нього були такі чарівні уста!

Я хотіла б сказати, що мене наче грім розбив, але це не так. Навпаки, він зліпив мене до купи. Моє розбите й знедолене та дивне життя наразі видавалось цілісним і красивим. Уявляєте: я відчула, що не зовсім пропаща! Я бачила, як Він захмелів від того дотику та підсумував за двох:

– Не знаю, що розповідає про Вас моя сусідка Жанна, але я трохи прочитав Ваші думки. Діано, наше спілкування приносить обопільну користь. Я дякую, що провели зі мною вечір. Ми ще зустрінемося?

– Я думаю, що так. Не в моїх правилах щось обіцяти, але Ви телефонуйте, добре? Я спробую знайти для НАС трохи часу, – намагалась говорити незалежним тоном Діана Ковтун й страшенно боялася зізнатися собі: як сильно вже залежить від цього чоловіка.

Розділ 11. Інтуїція

Жіноча інтуїція – страшна річ. У Жанки звісно дуже довгий та злий язик, але Кирило ні за що не міг розповісти їй про наші таємні зустрічі. Чому таємні? Я так хотіла думати, бо доки щось знають лише двоє – воно приємне й чисте.

Тепер, коли Діана Ковтун приносила агенції «Новосел» прибутки не гірші, ніж Софія Навроцька – коритися наставниці пішло в минуле. Звісно я була вдячна їй за науку й допомогу, але з деяких часів для мене дійсно головним був лише клієнт.

Сьогодні я приїхала з оглядин дому й невідкладно почала збирати всі папери для майбутньої угоди. Та ось відчула з-за спини незмінну частку іміджу Софії – парфуми Ангели і Демони... У виборі жінок та свого образу моя наставниця була, як моноліт. Я думала вона сама щось скаже, а потім нетерпляче крутнулася в кріслі.

– Вітаю, пані! Чим я можу Вам допомогти? – пожартувала я, з байдужою посмішкою на обличчі.

– Ти відібрала навіть мої фрази! – збурено викрикнула Софія. Тоді я миттю всунула папери до сейфа-тумбочки й кинулася в коридор.

– Дивись-дивись... Родинна сварка розгорається! – жбурнула олівець у бік сусіднього столу Жанка, чим точно налякала бідну Ксюшу.

– Жанет, ти взагалі ку-ку? Так можна ж око вибити! Чого тобі? – обурилась колега, що не цікавилася нашим «щастям».

Пліткарка нічого не відповіла подрузі й помчала за нами, аби подивитися й підслухати. Та ми з Навроцькою вже їхали вниз ліфтом і тільки там я почала сварити свою вчительку, наче школярку:

– Софіє, що з тобою? Хто завжди вимагав, що в офісі ми геть сторонні люди? Ти знала, що я поселюся до тебе не навіки. Я все життя дякуватиму тобі за науку й допомогу, але навіщо розважати співробітників нашими публічними сварками?

– Бо ти мене зовсім забула... А я чекаю кожен вечір! Чому ти мене більше не хочеш? – тепер її істерика гуляла просторами біля будівлі офісного центру й наша

незламна пані нерухомість ридала на очах у всіх.

– Ну, вибач! Ти сама зробила з мене залізну копію і я належу лише клієнтам «Новосела». До вечора відвалюється все. Раніше я відпочивала хоча б в маршрутці чи метро, а за кермом – завжди напруга. Навіщо я тобі це все розповідаю? Пішли в авто, дивися скільки тут очей, – кивнула я на здивованих людей навколо й хотіла прямувати до «мишки». Але Навроцька кинулася до свого Вольво і я вимушено побрела за нею.

– Приходь сьогодні на всю ніч! – заграла мокрими очима жінка, а мені навіть стало смішно. Це виглядало так, наче зраджена дружина планує зваблювати ввечері байдужого до неї чоловіка своїми стравами та тілом. А в нього перед очима лише тіло коханки...

– І це не вийде! В мене на лівобережжі, о двадцять першій тридцять, сьогодні ще перегляд. А на зворотному шляху я буду вичавлена, як лимон. Навіщо це тобі? – згадала я, що справді десь існує дуже заможний та зайнятий клієнт. Він пропонує дві квартири, а я ніяк не втраплю їх подивитись.

– Ти мені будь-яка потрібна... Без нашого кохання я помираю. Хочу відчувти всі твої дари...

О, Господи! Як добре, що я наразі голодна. Бо від її паскудних натяків їжа миттю пішла б з мене назовні. Скажіть мені люди! Чому світленька смужка така вузька й швидкоплинна? І взагалі все моє життя, наче та зебра в зоопарку. Тільки налагодиться хоч маленький позитив і тут бац! Фарби знову, мов ніч чорні.

Як мені цій ненормальній пояснити, що ввечері мені достатньо смачної філіжанки кави та душу, на десерт. А в ліжку, перед сном, я бажаю посміятися з талановитої німої гри Чарлі Чапліна. І сплю я наче вбита, бо вранці з'явиться стільки «забав», що голова просто закипає. Наша робота – це суцільний жах. Та й то лише, коли не брати до уваги сльози клієнтів, аромати їх квартир та дитячих памперсів. Бо відчувши все це, як нормальна людина, миттю потрапиш до дурки.

Я сиділа й розуміла, що треба покінчити з цим ріелторським тандемом. І на що я тільки сподівалась, коли полізла до того червоного ліжка? Шукай-шукай, Діанко, вихід і ти його обов'язково знайдеш!

Доки я крутила в голові всі ці думки, наставниця притихла, протерла личко й запитала в лоб:

– Ти що знайшла мені заміну?

– Соню, що ти несеш? Твоя заміна на очах у всіх - квадратні метри та угоди «Новосела», – спробувала викрутитись я рахунком закладу.

– Але ж ти більше не зі мною! Жінка це чує маткою, якщо захочеш. Чому я вже непотрібна тобі? – знову заголосила вона, а я рада була б розвернути час та все змінити, але ж це неможливо!

Якщо чесно, то люди моєї професії трішки схиблені на ризиках та спробах. Не

маючи цього в крові - я б ні за що не накосила стільки грошей за одне півріччя. Тому подумала: якщо вже пані Доля хоче мого ризику, я спробую... Востаннє!

– Будь по-твоєму, Софіє! Відмовлюсь я від зустрічі з придурком та прийду до тебе на вечерю. Тільки, будь ласка, не треба заносити на стіл з пів ресторану. Діана більше не голодна.

І навіщо я її даремно злила? Очі Софії заіскрились хижацькими вогнями й чокнута коханка відповіла мені:

– Не буду, моя ніжна німфо! Я приготую нам чарівне ложе...

Здається, щоб зовсім знищити мене цього вечора, я отримала дзвінок від Кирила. Латуш запрошував мене помилуватися вогнями міста з колеса огляду, над Дніпром. Я слухала його спокійний тон і розуміла, що життя буває іншим. А ще те, що я йому відмовлю й попхаюся на бульвар Лесі Українки розбиратися в стосунках з хворою жінкою.

Куди від правди подітись? Я саме така! Відчуваю себе винною перед лесбійкою, що звабила мене та намагалася й досі тримати за власну іграшку. А я хочу стати новою, нормальною, дивитися в добрі зелені очі й відчувати себе слабкою й захищеною... Та я мужньо відтермінувала прогулянку Подолом, взяла таксі й помчала в центр.

Розділ 12. Доки смерть не розлучить

Я прямувала до Софії та згадувала різні моменти нашого дивного зв'язку. Після банкету з першої угоди, щаслива й дурна, я неочікувано потрапила до її світу. А потім були всі ті жахи жіночо-іграшкового кохання й обіцянки не розлучатися ніколи. Але це були лише її мрії! Як взагалі можна стверджувати наперед та ще й навіки? І де беруться в людини настільки схиблені думки?

Радувало те, що в насиченій роботі я віднайшла здоровий глузд і повернулася додому. А потім доля випадково подарувала мені знайомство з прекрасним чоловіком. Мені з ним легко і цікаво. Та підозріла і ревнива жінка ще намагається боротися за мене, бо відчуває, що втрачає. Сьогодні, привселюдно вона дозволила собі недопустиму поведінку. Саме тому я зараз тут.

Як завжди делікатна охорона впустила мене до будинку, без жодних запитань. Я піднялася на десятій поверх та подзвонила. Навроцька відчинила в своєму традиційному прозорому вбранні, бо сподівалась на бурхливий секс. Вона стояла вся піднесена й щаслива так, наче бачила мене вже голою й готовою на все.

– Заходь, моя прекрасна німфо! Я чекала на тебе з особливим нетерпінням. Ти наказала не робити вечір урочистим та я не стрималась... Він стане головним у нашому житті! – з пафосного тексту я зрозуміла, що вона вже наклюкалася свого улюбленого чаю. Тому без суперечки пройшла в квартиру й мовчки зняла шубку.

– Привіт, Софіє! Ти у своєму стилі, – побачила я навкруги розставлені свічки. Вони палахкотіли й розносили по всіх її хоромах паскудні аромати. Я їх страшенно не

любила та заради нашої розлуки готова стерпіти. Хоч власне я тут не затримаюся надовго. Скажу все, що хочу та й піду собі. А вона нехай медитує у п'їт'їм'ї, на самоті.

– Все, що захоче моя ніжна половинка! Прошу, десерт уже чекає, – товкла своє наставниця й запхала шубку в шафу. А потім ввічливо запросила в їдальню.

Я сіла за доволі дивний стіл. Сьогодні скатертина була чорна і срібло сяяло на ній урочисто й жахливо. По скатертині й на підлозі розсипані червоні пелюстки троянд. Високі келихи, пляшка вина та моя слабкість - торт з кокосом. Тільки вино якесь нове, це не її улюблене Шато...

– Софіє, я прийшла поговорити. Без випивки ніяк не можна? – спитала я доволі різко.

Та господиня виглядала немов глуха. Вона пройшла повз мене і я відчула, що Навроцька сьогодні облилася парфумами зі вмістом феромонів. Вона насправді вірила, що можна за допомогою якоїсь рідини причарувати сталий мозок... Казала: для ефекту щастя!

Бідолаха подала мені напій й застигла за спиною. Це тому, що після випивки вона традиційно готова була залісти своєю жагою до мого рота. Я взяла кришталі з її рук і уважно подивилася вгору.

– Ні, моє кохання! Вип'ємо до дна, а потім будемо до ранку наповнювати чарами тіла! – ніжно наказала вона.

– Ну, добре, вип'ємо, – кивнула я й пригубила вино. Воно було дуже гірке та зовсім не нагадувало смак приємного напою.

Я ж думала, що після випивки Навроцька розслабиться й тоді буде простіше тлумачити їй причини нашого розриву.

– Ні, котику, до дна! За НАС до дна... – намагалася вона силоміць перехилити в мене келих.

Та навіть від ковтка я раптом захмеліла так, що всі свічки порозпливалися перед очима і я відчула неймовірну слабкість. Хоч і безмозкий та наївний, але я все-таки ріелтор! Доки не траплялося, щоб хтось з клієнтів силував мене випивкою та готовність до пригод в квартирах існує завжди. Тому я зненацька відштовхнула господиню, схопила свою сумку й кинулася до ванної кімнати. Швиденько замкнула міцні дубові двері та набрала рятувальників.

– ...Швидка! Що сталося? – відповіли мені на виклик, а гамір у вухах наростав.

– Прошу: допоможіть. Сильне отруєння. Адреса... – з останніх сил я двічі повторила адресу й миттю всунула два пальці до рота, щоб позбутися гідоти.

Зізнаюсь, що після її чаю я часто таке робила. Адже не завжди виходило вилити кудись те пійло. А бажання стати калікою від її чарівних трав у мене не було жодного. Попереду ціле життя, можливо дітки і кохання. Тому нехай кайфує, а я

собі такого дозволити не можу.

Безжально і старанно я вивертала нутроці назовні й сподівалася, що зі стравоходу все вийшло. Потім почала хльобтати воду з-під крана. Ні, я розумію, що вона теж гидка, але наразі не до гурманства. Тепер треба зметикувати: як вибратися звідси? Адже Софія, мов поранена пантера, чатує за дверима. А мені необхідно відкрити рятувальникам її міцні двері. От тільки ЯК?

Я лаяла себе останніми словами за самовпевненість і дурість. Поперлася вночі, додому до хворої людини, щоб розбиратися у правильності її вчинків? Але нотаціями я займаюсь, як виживу, бо ноги наче вата... Та раптом я почувала:

– Кохана, тобі там недобре? Відкрий, мамуся допоможе! Іще по келишку - і навіть смерть вже не розлучить нас...

Я не відповіла та вирішила спробувати різко штовхнути двері, щоб вона впала. Таке я бачила в кіно. А ще бідолашна випила вина набагато більше, тому повинна бути слабкішою. Але мірятися силою з Навроцькою я не бажала. Просто раптово стукнула по дверях і вона звалилась на підлогу, наче копна.

Я безсердечно обшукала «тіло», схопила її мудрий ключ, відкрила двері та замкнула зовні. Слабіючи, спустилась на підлогу й чекала на рятувальників. Мені страшенно хотілося, щоб серед них був мій новий знайомий. Та це нахабство і зневага! Адже Кирило рятував людей від справжньої біди, а я потрапила в халепу через довіру та безмозкість. І взагалі, страшенний сором, сидіти на чужому килимку посеред коридору, рятуючись від очманілої коханки...

Я дочекалася! Відкрились двері ліфта, там були люди у медичній формі. Я спробувала посміхнутися й почувала запитання:

– Що тут у Вас?

– В гостях була... Ми чимось отруїлись. Там всередині непритомна жінка. Допоможіть їй... Ось ключі, – промимрила я, простягнула їм руку та миттю відключилась.

Розділ 13. Рятувальник

– Тільки недовго. Вона ще слабка, – почувала я чийсь слова та не повірила власним очам. В накидці, біля мого ліжка, сидів Кирило й лагідно всміхався.

– Привіт! Я тут дізнався новину від Жанни й відразу завітав. Як почувашся? – дбайливо запитав знайомий і я відчула, що жива.

– Привіт! Поки не знаю «як»? Але коли зі мною поруч рятувальник, тоді уже не страшно, – я спробувала посміхнутись, а губи зсохлися, мов солома.

– Давай, допоможу! – в руках Кирила раптом з'явилась пляшечка води. Він обережно, разом із подушкою, підвів мене та допоміг попити. Звідки він знає, що мені потрібно?

Цієї миті я вже не шкодувала, що Софія нас отруїла. Заради Його сильних рук і лагідних очей, я була згодна на подібну слабкість, тільки б жалів та опікав.

– Спасибі. Тобто Жанна вже розп'якала повсюди? – незадоволено спитала я його.

– Нічого, Жанна звісно балакуча жінка. Але і в цьому є свій сенс. Інакше ми б ніколи не зустрілись, – відверто вимовив Кирило та знову прочитав мої думки. Яке це благо, коли хтось готовий тебе чути без слів. – Не переймайся, Діно, її плітки безпечні. Я тут тобі приніс салат із фруктів та вівсянку. Сказали: можна...

– А де ти взяв? – здивовано спитала я у «грубого мужлана». Так називала всіх чоловіків моя наставниця-коханка. Він же знову ніжно посміхнувся та здивував ще більше:

– Я що безрукий якийсь? Салат із фруктів кожен приготує, а каша? Так донедавна я вважався дбайливим татом, варив малому кожен день. І взагалі на курсах виживання у мене занотовують рецепти, чим харчуватися в умовах, коли поруч немає ресторанів, – він простягнув мені хустинку з кишені та додав: – Тримай. Вона чистенька, вчора прав.

Я кліпала очима й не розуміла: звідки доля знаходить на мою біду такі діаметрально протилежні та екзотичні екземпляри: провидиця, лесбійка, рятувальник? Він вміє прати й готувати каші... Якийсь чаклунський лабіринт і я заплуталася в ньому! Може хоча б Кирило покаже мені шлях на волю?

Трохи пізніше мені сказали, що промиті кишки в нормі та я скоро зможу піти додому. Я запитала про Софію. Мені відповіли, що вона жива, але від сильних психотропних речовин – стан пацієнтки прогнозовано тяжкий. А ще якби я не покликала на допомогу так терміново, то жити ненормальній жінці лишалося недовго.

Певно що я була на неї зла, але пішла, щоб побажати одужання хоча б для тіла, бо її мозку це не світить. Вона лежала зовсім не така розпещена та гарна, як зазвичай. Сиве волосся похилилося з подушки, лице бліде, а з рук стирчали трубочки і перекачували ліки.

Тоді я вперше назвала себе в думках «янголом смерті». А як інакше? Люди біля мене вмирають чи знаходяться на грані. Магда в мені душі не чула, а ті потвори її вбили. До речі, їх так і не знайшли.

Все, що обіцяла – я зробила. На могилі опікунки вже стояла гарна стела, з бордового мармуру. Його прикрашали вдячні слова людей, котрих вона рятувала. Я викупила дві ділянки, адже довго вважала, що скоро займу місце поруч з нею. Та поки я жила й висаджувала для сивіли багато гарних квітів. Ось тільки це була данина пам'яті. А я, понад усе на світі, хотіла просто вечорами сидіти з нею у дворі та милуватися на зорі. Тоді б нічого цього зі мною не сталося!

Наразі бідолашна хвора відчула чийось присутність. Вона розплющила погаслі очі й з них потекли гарячі сльози. Вуста Софії заворушились і я почула шепіт:

– Прости мене за гріх... Та я кохатиму тебе і після смерті...

Навроцька потягнулась, щоб доторкнутись чи сказати ще щось. Але приладдя забриніло й до палати увірвались двоє. Сестричка почала крутити ручки, а лікар злісно глянув у мій бік та скрикнув:

– Вийдіть геть і більше не приходьте! Ваші відвідини закреслюють всю нашу роботу. Сказав же: геть!

Я вийшла в коридор та зашморгала, з образи, носом. Зі мною ще ніхто не дозволяв собі так грубо розмовляти. Навіщо я пішла до неї? Але ж я не бажала зла... Коли? Як лізла в її ліжко? Та це вона від мене вимагала стосунків майже силоміць. А ти страшенно як опиралась! Зате коли побачила гарненького самця, відразу кинула. Хіба не так?

Ця лихоманка ще б вертілася в моїй страшенно чесній голові та в коридорі прозвучав знайомий голос. Виходить, що Кирило цікавився моєю долею телефоном і як тільки дізнався, що виписують, миттю примчав сюди.

– Вітаю, Діно! А чому ти не сказала про виписку? – без будь-яких вступних промов спитав знайомий рятувальник.

– Привіт, Кириле! Не хотіла заважати. Твої заняття важливіші, ніж деяка отруєна особа. Але якщо колись навчиш мене варити ту смачнучу кашу, я буду просто в захваті, – розгублено всміхалась я недавньому клієнту з оренди.

– Тобі сподобалась моя вівсянка? Це ж ти не спробувала ще мою пшоняну кашу чи лісовий куліш, – задоволено зітхнув він та розтанув зеленню очей десь глибоко в мені.

Тепер я розуміла, що доля випробовує мене його персоною. Бо поруч з цим простим великим дядьком Діана Ковтун не бажала ні комісійних, ні клієнтів, навіть кохання. Мені лише хотілося потрапити в Його обійми, заховатися на тих могутніх грудях і чути Його серце. Раптом я злякалася своїх думок та вголос запитала:

– Ти все це вмієш готувати? Якийсь ти дивний рятувальник! Але якщо приїхав – допоможи мені, будь ласка, покинути ці сірі стіни.

– Так я ж для цього і приїхав. Пішли скоріше, бо тут навіть здоровий захворіє, – зрадів він ще більше, а потім взяв у мене з рук пожитки й повів на вихід.

Ми заїхали до двору й Кирило подав мені речі, але дуже не хотів прощатись.

– Ну, от ти і вдома. Я поїду? – виховано констатував він.

– Е ні, рятувнику! Я тебе не відпущу. Лише через маленьку філіжанку кави повернешся до своїх підопічних і не раніше! – скомандувала я. А його чарівні очі заблищали з-під довгих вій так, наче тільки й чекали мого наказу і Кирило задоволено промовив:

– Я думав, ти вже ніколи не запросиш. Ходімо, проведемо нагору!

Мене не було вдома кілька днів, але здавалося – цілу вічність. Я скучила за затишком і квіти по всій квартирі зачекалися уваги та звичайної води. Я кинулась їх поливати, а він взяв поливалку з моїх рук і наказав:

– Іди, змий з себе лікарняні аромати, я сам поллю. А де в тебе кава?

Я мовчки відчинила перед ним потрібну шафку кухні та думала, що він образиться або спитає якусь дурницю й почула:

– Все зрозумів. Не поспішай. Каву я теж варити вмію...

В кабіні під потоками води з мене відразу полилися сльози. Вони стікали без упину, наче вода, що дивно сьогодні була присутня в оболонських трубах. Мені страшенно захотілося порізати на шмаття час та викинути цілий рік життя. Щоб не було ніякої Софії, а лише Він – пройшов десь поруч і залишився тут зі мною. Але ж такого не буває, це тільки вибіркові мрії.

Тут я згадала виховання й те, що давно пора з'явитися на власній кухні. Адже кинула там варити каву гостя, котрий вперше завітав до мене. Я вбралася в довгий халат, закутала волосся рушником та намагалася привести до ладу спухлі очі.

А коли вийшла, то відчула як по квартирі розповсюджується приємний аромат арабіки. На модній стійці, що була мені столом, стояли кавові чашки, а в вазочку він вже насипав сухеньке печиво з коробки. Так, цей інструктор з виживання був справжнім дивом!

Я часто чула від жінок, що лаяли своїх чоловіків за кинуті не там де треба брудні шкарпетки, чи загублені ключі. А щоб отак, зненацька, потрапити в чужу оселю й докладно розібратись та допомогти нещасній... Це фантастично!

Після гарячих сліз у ванній я ще зітхала та спитала:

– Кіро, скажи, ти супермен?

– Ні, я інструктор з виживання. А хіба щось не так? Я бачив в холодильнику ковбаску. Можу зробити крихітні канапки. З цим печивом, здається, буде смачно, – він пестив поглядом моє лице і ніжно посміхався.

Я мовчки сіла на стілець та намагалася відповісти, але не витримала й знову сховала обличчя в рукава халата та залилась сльозами. Тоді цей супермен присів навпроти, взяв мою руку у свої й спокійно попросив:

– Діно, будь ласка, перестань! Вже все позаду. З часом воно забудеться й пройде, а я буду тобі допомагати. Смачного! Пий, доки не охолола.

Розділ 14. Янгол

Якщо хтось думає, що після кави ми роздяглися й кинулися в ліжку – нехай піде до церкви або до лікаря! Адже у нас з Кирилом за плечима був такий тягар невдалого кохання, що думки навряд чи прямували в бік розпусти.

Гість побув ще трохи, заспокоїв від сліз, порадив відпочити й поїхав. Казав, що як стану до роботи - відразу полегшає. Принаймні його душевні рани праця лікує, тому й мої поступово загоїть.

Першого ж дня в агенції мене викликала Хрульова. Наша директорка - вреднюча баба, котрій нічим не догодиш. Я стільки користі приношу «Новоселу», але ж вона взялася читати мені лекцію про моральність та відповідальність перед суспільством, а наостанок ткнула носом в незавершені угоди.

Дівчата мене чіпати не наважувались. Звісно язик свербів у кожної, але дивлячись на мій похмурий вигляд, тихенько обходили. Навіть Жанка не намагалася жартувати.

Навроцьку я навідувати не могла, бо мені заборонили. Періодично я цікавилася станом її здоров'я, але він залишався тяжким. Після могутньої хімічної атаки організм боровся по своєму та не хотів здаватись. Якось медсестричка повідомила мені, що пацієнтка з сьомої палати то плаче, то сміється, то інколи намагається втекти. Тобто – справжнісінький неадекват!

Я з'їздила до Магди на могилу і вкотре попросила її поради. Та моя віщунка більше не посилала вітерець, чи може я вже перестала реагувати на дрібниці? Так і жила тепер Діана Ковтун лише турботами клієнтів «Новосела».

Мене добивало інше. Кирило Латуш кудись зник! Він же коли привіз мене з лікарні - обіцяв допомагати повернутися в реальний світ. А потім притих. І чому я не здивована? Як сказала б Софія: звичайний гидкий чоловік.

Сьогодні ввечері я вирішила переглянути старенький водевіль, котрий обожнювала ще з дитинства. Підсмажила попкорну та створила клімат домашнього кінотеатру. Так, дійсно на стіні висів потворний телевізор й нагадував кінотеатр. Це все Навроцька чіплялася: «Нехай твоє вікно у світ буде великим...»

Ну я й купила, а куди мені вкладати гроші? Я заробляю їх невпинно, але не маю ні родини, ні людей, котрим вони були б потрібні. Неписані закони «Новосела» звичайно змушували дарувати частку, з прибутку, на притулки малюків або стареньких. Та від цього мій рахунок не страждав, а навколишнє життя не проявляло до кращого ріелтора столиці жодного інтересу.

Він зателефонував раптово і я забула всі образи.

– Привіт, Кіро! Як життя? Я скучила за нашим спілкуванням, – промовила й щиро сподівалася, що хоч у розмові з ним трохи відтану.

– Привіт! Ти мене ще пам'ятаєш серед юрби крутих клієнтів? Діно, пробач! Було важливе відрядження. На Сході завалило багато шахтарів. Мене покликали і я поїхав. Не захотів тобі казати про таке. Але наразі я вже вдома і дуже хочу бачити тебе, – я чула, як він хвилювався й сама була безмежно рада!

– То приїзди, я вдома, – погодилася я, бо деякі умовності між нами вже не існували.

– Що зараз? А ти годинник бачиш? – перепитав Кирило.

– Так, він переді мною. Але назавтра будуть справи, а післязавтра – нові. Ось я й запрошую тоді, коли ми вільні. Та якщо не хочеш...

– Ні, ти права. Вже поїхав, – миттю погодився мій співрозмовник і кинув слухавку.

Я не зірвалася, щоб одягти спокусливу білизну. Я її всю повикидала й носила найпростішу. Через гіркий недавній досвід, усе несправжнє та пихате мене доводило до сказу. Тому чекала на Кирила в простенькому домашньому вбранні, як була.

О двадцять третій тридцять він подзвонив у мої двері. Я відчинила та побачила спочатку букет ромашок. Не польових, звичайних наших. Але я їх також люблю. Я взагалі не розумію, як можна не любити ці сонячні квіти?

– Проходь, будь ласка. Це мені? Спасибі! – я нахилилася до пелюсток та відчувала запах меду.

– Привіт! Я сумував за твоїм затишком, – віддав він квіти й глянув так, наче хотів поцілувати. Та я сховалась за ромашками й пішла, щоб взяти їм будиночок з полиці.

– Розповідай! Де це було і що з тими людьми? – підтримувала я розмову, але Кирило відповів:

– Не хочу. Тобі тільки цього не вистачало. В моїй роботі інколи найкраще – це змовчати. Розкажи про себе, я давно не слухав.

– А про мене так само: краще змовчати. Життя крутиться навколо, але не зачіпає мене, – чесно зізналась я йому.

Квіти стояли в кришталевому відерці. Не дивлячись на час, ми пили каву. Сиділи як минулого разу й дивилися схвильовано та мовчки. Аж раптом він спитав:

– А хочеш я залишусь?

– Ні!.. Кіро, я не знаю, – скрикнула я й осілась, наче ударена по голові.

– Зате я знаю, що ми обоє хочемо. Тільки чомусь вважаємо, що НЕ МОЖНА, – легко розставив все на місця мудрий чоловік.

– Кіро, а давай відверто. Ось ти мені даруєш свою доброту і щирість. За це я дуже вдячна. Але навіщо тобі та «потворна лесбі»? – вимовила вголос і здалося, що хтось вдарив ножем в саме серце. На це мій доброзичливий гість скипів:

– Коли б ти була чоловіком - я вдарив би! Не смій більше ніколи говорити цього про себе. Я поясню: ЧОМУ? Діно, ти народилась «нічиєю». А потім злі потвори у тебе відібрали єдину захисницю. Ти взагалі не розуміла: як дихати у цьому світі? І тут з'явилася вона: така всезнайка і всевмійка. Так, дійсно дамочка навчила тебе професії. Але ж ти здібна. І якби навчав аквалангіст чи льотчик, ти справилась би й там. Хіба ти набивалась до неї в подружки? Ні. Чи підливала їй гидоту, щоб забувати про здоровий глузд? Теж Ні. А може це тобі спало на думку вбити вас

обох? Знову Ні! Вона себе вважала геніальною? А геніальність полягала в умінні маніпулювати й користуватися людьми. Ось ти її жалієш, а я вважаю, що мадам отримала по заслугі. Тому забудь свою біду і я ніколи не згадаю. Якщо скажеш – я піду, але ні за що не залишу боротися на самоті. Навіть не мрій, рієлторко Діано!

Він стих, а я спочатку хотіла плакати та з середини його промови стала прислухатись і з кожним наступним словом мене попускало. Невже віщунка з неба надіслала до мене янгола, щоб захищав замість неї? А як ще можна пояснити вчинки стороннього чоловіка, котрий має купу власних проблем, але приходиться серед ночі та наче той бальзам лікує мою хвору душу?

– Спасибі, Кіро! Я не думала, що ти аж стільки знаєш.

– Про ту тварюку? Жанна розповідала. У вас же вся агенція спостерігала та пропускала повз її дивацтва. Хіба ти першою потрапила в тенета? Будь я вашим керівником, вона б відразу вилетіла геть. Тільки ж дамочка приносила агенції постійні прибутки, тому про інше забували. Прошу: не звинувачуй себе даремно! Звісно я можу поїхати на хату, але дуже хочу вранці зварити тобі каву. Не переймайся, я прекрасно висплююсь на цьому царському дивані. Та знайди мені, будь ласка, щось підстелити, а то ще забрудню таку красу.

– Кіро! Ну, як тобі не соромно? Зараз я постелю. А ти поки прийми у мене «царський» душ та будемо відпочивати, – зі змореного погляду мені дійшло, що Латуш примчав сюди прямо з летовища.

– Ось так вже краще! Дякую за каву. Куди іти, сюди? – розцвів мій опівнічний співрозмовник.

– Там в шафці рушники, в кутку! Візьми який сподобається, – скрикнула я вслід гостю та знову відчувала як защеміло серце. Але тепер через приємність. У мене промайнула дивна думка, що поруч з Ним я була б щаслива провести решту життя на землі.

Розділ 15. Доброго ранку

Зимове сонечко зійшло й світило у високі вікна. Коли я відкрила очі – мій гість уже піднявся й щось чаклував біля плити. Я чула аромати молока й масла та розуміла, що то буде каша. Чарівна каша з мого дитинства. Та, яку готувала мені Магда, даруючи дитинство.

Я обережно потягнулась до халата й закрутилася в нього, мов у кокон. А Кирило все бачив і тільки посміхався сором'язливості дорослої дитини. Господи, які у нього добрі очі! Ці сонячні смарагди, мов теплі світлячки. Він посміхається й лице стає утаємниченим і світлим...

– Доброго ранку, сонне царство! Ось я й приготував тобі свою пшоняну кашу. Йди вмийся й перевірши: чи тямлю я в дитячих страхах?

– Доброго ранку, Кіро! Тямиш, я й так чую. А де ти взяв пшоно? Хіба воно в мене було? – ще не прокинувшись я від сну, але затишок заворожував.

– Було. Ти що не пам'ятаєш вмісту своїх запасів? Це неподобство треба виправляти. Людина завжди повинна знати, на що їй розраховувати, – суворо й жартома сказав мені інструктор з виживання. Та тільки я не зрозуміла: це він про крупи, чи про себе?

– Будь ласка, насипай! Я зараз... – зірвалась я до ванної та вперше за місяць щиро розсміялась.

У-у-у!!! Коли б хто знав: яка це неймовірна смакота! Пшонинки лопаються десь на язик і від того вони ще смачніші. А молоко солодке й пахне маселком...

Я їла кашу, що приготував Кирило і думала: «Чому мені не до снаги звичайне людське життя? Навіщо доля знаходить для мене стільки гіркоти? Хіба не можна аби цей щирий Чоловік був поруч? Ні, не кожен день, нехай приходить коли захоче, та я й від того буду радісінька».

Хвилиночку! А як же обіцянка: ніколи й ні до кого не приростати м'ясом? Та вже здається пізно! Бо Він сидить навпроти, тихенько їсть і поглядає, як рідний брат. Діано, зупинись! «Сестра» у тебе вже була, але тепер вона лежить в лікарні й не дружить з головою. І винна в цьому саме ТИ...

– Про що задумалась, малеча? – уважно запитав Кирило так, наче чув мої думки.

– Про те, що це неймовірно смачно! І я сумую, що на завтра такої кашки вже не буде... – ляпнула я, а гість серйозно подивився мені в самі очі й відповів:

– Чому ж не буде? Завтра я зварю якусь іншу.

Після цієї фрази в кімнаті запала німа й неприємна тиша. Бо жоден з нас не знав, як поводитися далі? Викручуватися ми не бажали. Та й взагалі відчували, що наші стосунки дійшли до моменту прийняття якогось рішення.

– Спасибі, було дуже смачно! – сказала я відсутнім тоном і додала: – Пробач, мені вже час збиратися на роботу.

– Та на здоров'я. Зараз я піду, тільки посуд помию, – в голосі Кирила звучала терпка образа.

– Не треба!!! – скрикнула я, наче навіжена. Та знову було незрозуміло: що саме НЕ ТРЕБА? Тому Він уточнив:

– Це ти про посуд, чи про мене?

Я підірвалась з-за столу й хотіла усамітнитися в ванній зі своїми сльозами. Але Кирилу набридли ці мої ігри в кішки-мишки. Однією рукою Він встиг піймати мене й міцно притис до себе. Просто тримав: без слів, без пестощів, тільки тихенько гладив по спині. При його рості я торкалась маківкою лише підборіддя, але й там було затишно й безпечно. Ми так стояли невідомо скільки та вже ніхто нікуди не поспішав.

– То мені мити посуд чи не треба? – схилився він до мого личка.

– Мий, скільки хочеш. Хоч весь, що в домі перемий, – підняла я до нього очі й почувала:

– Вони у тебе, наче небо. Не муч сльозами цю красу. Скажи: чого ти хочеш? Я все зроблю, щоб посміхалась.

– Тільки одне: зостанься тут зі мною... – прошепотіла я й сама не розуміла, як посміла це сказати? Адже я віроломно забираю його від родини! Ну й що, коли розлучений? Але ж у нього є маленький син. Люди, скажіть на милість, навіщо родяться такі дурепи?

На це мій гість зреагував по-своєму. Спочатку мовчки роздивлявся моє лице так, наче бачив його вперше. Потім прицінювався до волосся, до лоба та очей. Аж раптом опустив свій погляд до моїх губ. Мабуть, вирішував – робити це чи ні?

Я так хотіла, щоб зробив! Заплющила те «мокре небо» і підняла лице до нього. Від болю, що горів в душі, брови сповзлись до купи і я була страшенька. А він підправив мою зачіску і вперше доторкнувся губ.

Не буду дивувати світ своїми спостереженнями та скажу, що ніжність чоловічих вуст – вражаюча і неповторна. Він не вривався, як Софія зі своїм голодом до мого рота, а навпаки залишив вибір й робив це трепетно і тихо.

– Я думав: тобі стане краще. Чому ти знову плачеш? – тяжко зітхнув мій рятувальник.

– Тому, що... – я занурилась в його могутні груди та заридала на весь дім. А він продовжував тримати мене в обіймах й нічого ніколи не говорив. Людина, котра вміє рятувати від смерті, багато разів дивилася їй в самі очі – не заважала мені виштовхнути горе. Тільки коли черговий напад сліз скінчився, я додала:

– Прости мене дурну. Навіщо я тобі така плаксива?

– А зі мною ти не будеш плакати. Я не дозволю. Навіть зараз візьми і посміхнись, – просив сміливий чоловік, наче малу дитину. Я посміхнулась і зітхнула:

– Спасибі, що прийшов в моє життя. Воно вже більше не навколо, а тут в мені. І я запрошую тебе пожити, якщо захочеш...

– Так, захочу! Тільки у мене строки дивні. Треба порадитися. Пустиш назавжди? Ні, не в квартиру, ось сюди... – він доторкнувся між грудей, до серця.

Кирило не чіпав округлостей грудей, а тримав свою дбайливу руку на змореному від нещастя серці. І я цю теплу й лагідну долоню бажала залишити там навіки. Забула про його родину й просила долю дарувати його лише МЕНІ. Такий от парадокс! Без звабних засобів, без голих сцен, цей чоловік приготував мені солодку кашу зранку і я віддала йому душу.

– Кіро, але ж ти там давно живеш! – проникла я поглядом в глибину його стемнілих очей.

– А я завжди уточнюю, коли людина довіряє мені своє життя. Така в мене робота, – знову жартуючи, сказав інструктор з виживання і я не витримала:

– Тобто жити в моєму серці – це лише робота?

– Угу! Тяжка й довготривала. До самої останньої хвилини, якщо дозволиш...

– Я дозволю. Ой, де ж ти був, Кірюшо, коли я марила про допомогу? Чому не рятував мене з торішніх бід? – блаженно кублилась я на могутніх грудях, адже це була моя давнішня потаємна мрія.

– Торішніх? Та мене самого якраз тоді латали в Ізраїлі талановиті люди... Але то нецікава справа, – згадав пожежник про свій пекельний вогонь.

– Неправда! Мені про тебе все цікаво. Адже ти про мене знаєш усе. Чому я не повинна? Мені здається, що коли ми обмінємося болем, він поступово зникне, – тихенько розмірковувала я й продовжувала танути в Його обіймах.

– Ні, мій філософе! Не хочу болем, хочу щастям. Так, щоб твої небесні оченята давали сйиво для моїх. Ти згодна на такі умови? – тепер серйозно запитав Кирило.

– Так, згодна. На усі умови. Ти дуже гарно вмієш домовлятися! Тобі б у нас попрацювати. Забрав би всіх моїх клієнтів, – згадала я про роботу.

– Навіщо? В мене є свої. А ти до офісу не спізнишся? – його блаженний голос зачаровував і вабив.

– У мене вільний графік. Скажу, що була на переглядах, але збиратися дійсно треба. Так мені викликати твою бабцю, щоб скасувати оренду? – нагадала я серйозний мотив до спільного проживання.

– Викликати. А ти точно не передумаєш? Я дуже нудний орендар! – раптом підхопив мене в руках Кирило.

– Ні, а ось ти вагаєшся, – трималась я за його плечі й тепер дивилася зверху вниз.

– Вагаюсь... Відпускати до клієнтів чи так і носити все життя? – щасливо розсміявся Латуш.

Розділ 16. Мій господар

Цілий день на переглядах та навіть на підписанні чергової угоди я виглядала відстороненою й неуважною. І нотаріус запитала: чи добре я почуваюсь? А в моїй голові варилась така каша, що розібратись з нею міг лише чарівний кулінар смачних дитячих страв.

Так, я сама покликала Кирила до себе жити, але зроду не була під одним дахом з чоловіком і страшенно переживала. Старий професор - не рахується. До речі, він уже пішов на небо і сподіваюсь їм з дружиною там добре разом.

Я марно намагалася працювати та навіть з заклопотаними домогосподарками

сьогодні виглядала як новачок. Тому все кинула й поїхала додому.

Всередині гуляв фонтан бентежливих думок. Я хаотично походжала по оселі, шукала пиліоку, навіщось відчиняла шафки, рівняла штори та не розуміла: як заспокоїтись і що робити?

Потім, як кажуть, взяла голову в руки та здогадалась постелити в ліжку найкращу білизну. А в процесі піймала себе на думці: «Тобто на ліжко з Ним ти все-таки сподіваєшся? Ні, ну точно дурна! А для чого ще вселяється до молодої жінки гарний сильний чоловік? Та з Ним зрозуміло. А чого чекає від рятувальника Кирила Латуша затуркана ріелторка Діана Ковтун? Зараз подумаю.

Як продавати мільйонну нерухомість, я знаю добре. Ввічливо поставити на місце зарозумілого клієнта, що править непомірну ціну, теж вмю непогано. Та геть не уявляю: як кохатися з чоловіком? У мене був не найкращий досвід з Софією, та з силіконом... О, Господи! Навіщо я зараз згадую про таке?»

Та наразі всі мої сумніви й страхи, наче постріл, розірвав сигнал домофона. Я глянула на екранчик і тремтячою рукою натиснула на кнопку.

– Привіт! Заходь, будь ласка, – сказала якимось дуже урочисто, адже розуміла, що з цих слів розпочинається нова сторінка мого життя.

Кирило виріс на порозі з валізою й моїм улюбленим кокосовим смаколиком в руках. Він добре вивчив мої гастрономічні вподобання та завжди намагався здивувати увагою.

– Тримай. Такого я робити ще не вмю, але дуже хочу аби привітна господиня прийняла мене з хлібом...

– Спасибі, Кіро! Головне аби не з сіллю, – спробувала пожартувати я, але внутрішній мандраж не відпускав і я спитала: – Це весь твій скарб?

– Так козаку, крім шаблі, потрібне лише Кохання! – весело промовив він і вмить почервонів. Ви не повірите, та як на свої тридцять літ, Кирило був дуже скромним.

Я показала, де поставити валізу й ми вирішили розібрати речі потім, а поки зайнятися приготуванням урочистої вечері. Але атмосфера панувала напружена. Ми плуталися під ногами одне одного, хапалися вдвох за одну ложку чи ніж і залишалося тільки зачепити й розбити щось. Наразі так воно й було б, та Кирило вправно підхопив тарілку й повернув її на стіл.

– Пробач, сьогодні я дуже незграбна, – зітхнула опустивши очі, а мій господар обережно взяв за плечі й відповів:

– Ні, ти прекрасна. Просто нас переповнює хвилювання і з цим треба щось робити. Іди до мене... – пригорнув мене Кирило, а я трепетно вслухалася в його розбурхане серце та раптом запропонувала:

– А може поцілунок допоможе?

Така розкутість не злякала мого чоловіка, а навпаки дала можливість для виходу емоцій. Він нахилився й обережно торкнувся губ. Це був наш другий поцілунок. Коли мій кавалер проводив дівчину додому, то залишався ввічливим і стриманим. Тільки наразі ми вирішили жити разом, займалися вечерею на кухні та сподівалися, що все це назавжди. Мабуть, тому я вперше відчула уста, які кохають і дуже хочуть жінку...

Панель ми поки не вмикали, а овочі нікуди не втечуть та почекають на столі, адже у нас з'явилися набагато невідкладніші справи. Кирило мовчки взяв мене на руки й поніс не на диван, а в ліжко. Виходить не дарма я готувала шовкову білизну? Та зараз мене охопив просто пекельний жах. Такий, як тоді, коли Софія іграшкою відібрала мою цноту. А що як у мене не вийде подарувати йому те, чого Він хоче? Я ж нічогісінько не вмю! Але Кирило вчить людей виживанню в тяжких умовах. Невже не підкаже мені кілька секретів щодо кохання?

– Навіщо ти така прекрасна? Кожна клітиночка наказує кохати... Я так хотів... Уже МОЯ! – почула я й здригнулась.

«О, Боже-милосердний, як це приємно!» - встигла подумати й відчула всередині шовковий рух чогось об'ємного і теплого... Кирило рухався майже непомітно, щоб не заважати мені наповнюватися ласощами його тіла. Солодкий присмак чарівного дійства наказував прикрити очі та поглинати втіху... Я уважно вслухалася в нові відчуття й розуміла, що знайшла свого єдиного на землі. Про все, що зараз відбувалося в мені я не здогадувалась, але мріяла й чекала.

Його стемнілі збуджені смарагди тонули глибоко в мені та розтікались божевільним щастям. Розумний, добрий і терплячий, Кирило сприймав мою скованість як виклик – йти до солодкої мети найдовшим шляхом. А я вперше в житті танула під ніжними цілунками могутнього красеня та ніяк не могла прогнати з себе німу колоду...

– Тобі не хочеться дивитись на потвору? – милуючись моїм завмерлим тілом, спитав Кирило.

– Ні! Я намагаюся залишитися серед сну, який ти мені так божественно даруєш... Кіро, прошу, ніколи більше не називай себе так, – дійшло до мене про що він говорить. Богатирське тіло чоловіка було вкрите чисельними рубцями й шрамами.

Тепер мене переклинило на філософію (знайшла момент)! Яким же треба бути благородним, щоб кожен день йти в вогонь, заради порятунку зовсім сторонніх тобі людей? А Він ішов. Роками рятувальник боровся з полум'ям, аж доки сам не потрапив у його полон. Та він знайшов у собі мужність, щоб відновитися і знову рятувати. Без його мудрої й щирої підтримки я вже давно сиділа б в божевільні. А Кіра не зважав на мої дивні вподобання та відмовки і вперто повертав розум до норми. Від цих думок у мене по щоках тихенько струменіли сльози. І звідки вони там беруться?

– Діаночко, прошу, не плач. Ти неповторна й особлива. У мене теж ніколи не було того, що відчуваю у тобі та я ж не плачу. Ти наче сяйво, ніжне і красиве. На все життя залишуся в тобі й кохатиму одну на світі... – прошепотів в солодкім трансі

чоловік.

Насичений блаженством почуттів, він рухався розкутіше. А я сп'яніла від нашого єднання і марила: хоча б разочок застогнати. Тільки боялась навіть подихом принизити те світле, що відбувалося між нами.

Кирило обережно цілував мої напіввідкриті губи та пристрасно вивчав розгублене лице. Я знала: чого він чекає. Та я й сама молила тіло подарувати Йому особливу вдячність, але розслабитися не могла. Чому я аж настільки ненормальна? Дивись, як він блаженно хоче отримати від тебе нагороду. То дай Йому її!

Ось я не витримала й застогнала, а він спинився та занепокоєно спитав:

– Тобі з ним боляче? От причепилось непутяще. Хлопці завжди сміються в душовій. Кажуть, що він в мене подвійний. А я не винен, що воно таке...

Від цих відвертих слів я уявила той «подвійний», без звуку широко відкрила рота, вдихнула й вибухнула феєрверком вогняної вологи та божеволіла в його обіймах.

Якби ж хто знав: як Він зрадив! Попестив теплою долонею моє лице й прошепотів:

– О, дякую, моя чарівна! Я так боявся не сподобатись тобі. Значить мій дурник не зовсім пропащий? Ти неймовірно гарна в такому стані. Весь час би милувався...

Він хоче милуватись? А я в космічній насолоді знаходилася зараз десь поза простором і часом. І коли мій єдиний отак турботливо поводитьсь зі мною – це ще дорожче в тисячі разів!

– Як не сподобатись? Ти неземний. Я обіцяю віддавати всю вдячність, до останньої краплинки. І хочу плакати в твоїх обіймах лише від щастя і медових почуттів...

Тепер Кирило задоволено зітхнув і посміхнувся:

– Як добре, що зимові ночі довгі. Я хочу жити у тобі з самого вечора й до ранку. Тонути у твоїх очах – найбільше задоволення на світі.

– Будь ласка, не кажи аж так красиво, бо знов розплачусь. Я тебе кохаю! Яке блаженство, що ти МІЙ...

Ми говорили, але він не покидав мене та й досі відчував кожну пульсацію і викид. Для нас обох це був нестерпний кайф! Я трішки заспокоїлась, а Він зізнався:

– Я з самого початку вірив, що ти підкоришся мені. Але ж ти норавлива і зовсім не бажала сприймати мене як реальність. А я боровся й переміг! – я не відповіла, бо Він був правий.

Кирило поступово повертався до пізнання наших гріхів. Тепер я збуджено вслухалась: як солодко лоскоче й розтинає моє гаряче мокре лоно його об'ємна ніжна плоть... Пригадувала, як боялась бути дурною у Коханні. Та з кожним новим рухом розуміла, що мій блаженний рятувальник навчить мене, як виживати в ліжку.

Розділ 17. День пригод

Чого тільки не зробиш заради світлого Кохання! Кирило згодився поїхати зі мною на кладовище, до провидиці. Я взяла в голову, що їм обов'язково потрібно познайомитись. А ще хотіла показати Магді: як вона сильно помилялась, відносно долі, що на мене чекає. Ось же вона, моя солодка й вірна Доля, тримає у своїх руках мою долоню та сяє неймовірним щастям... Як можна було такого не побачити? Чому люди вважали, що Магда вгадує безпомилково?

А взагалі я стала страшенно боязка та забобонна. Купила у соборі освячену іконку від дурного ока й тремтіла, щоб наше Кохання ніхто не зурочив. Вночі дбайливо поправляла на спинці у Кирила ковдру, а вранці він взував мене у капці... Вам смішно? А мені ніскільки! Хочу, щоб так тривало вічно і кожну нашу мить.

– Ти одягла термобілизну? Я зараз перевірю, – це так коханий випускає свого рієлтора до праці. Я обіймаю його міцно та як завжди дзвінко сміюся. Наші сусіди звикли чути мій денний сміх й блаженні крики серед ночі. Я не вдаю, просто хочу, щоб мій єдиний був щасливим.

– Все, що накаже мій Господар! Кохаю до нестями й сумую, коли ще навіть не пішла за поріг, – відверто утопаю я в звабливих іскорках Його очей.

– І я кохаю і сумую! Сьогодні можу бути пізно. У мене залік змішаної групи, – винувано говорить мій рятувальник та власноруч замотує мене шарфом.

– Наскільки пізно? – заграю я носиком до нього.

– Я думаю до двадцять другої звільнюсь, – впевнено відповідає мій любий.

– Та хіба ж то пізно? А хто до мене завітав на каву пів на дванадцятую ночі? – згадала як після відрядження на Схід, страшенно зморений, він мужньо прийшов підтримати мене.

– То була битва за Кохання! А зараз ти мені потрібна здорова й енергійна. Я хочу втоми тільки в ліжку. Але ж ти неблаганна трудівниця й заявишся, як завжди ще пізніше, – незадоволено надув він губки і я не витримала та припала до них блаженним поцілунком. Ми цілувалися у передпокої хвилин п'ятнадцять. Я взагалі уже була готова нікуди не йти, але вийшла.

Надворі відчувалася весна. Цьогоріч березень м'який і теплий. Кругом порозливалися калюжі, а сніг пішов у небуття. Я всілася у своє авто й відразу розстібнула шубку:

– Ну, що поїхали, маленька мишко? Сьогодні маємо багато справ!

Наразі мені б не зашкодив «броньовик», яким ганяє наша Стелла. Бо всі мої замовлення в селі. Це я так називаю передмістя, де над дорогою нависають величні дачі нинішніх панів. Ну, точно десь застрягну у багнюці!

Але коли я вибралась за місто, відразу зрозуміла, що проспекти столиці почищені багато гірше. А ці не хочуть забруднити колеса своїх Мерседесів, тому замовили не

просто трактор, а чистку з щіткою й дорога була сухісінька до самих їх дворів.

Так і доїхала на першу адресу, раненько й без пригод. Господар показав «палац на продаж». Я все занотувала, розповіла та підписала договір сторін. Ціна розумна й прийнятна. Тому думаю, що пропозиція не матиме проблем.

На іншому кінці поселення мене повинні ще чекати. Я подзвонила біля хвіртки, але ніхто не відповів. Набрала телефон – мовчання. Та ось роз'їхалися ворота. Навіщо? Транспорт я зроду не заїжджаю до дворів. Так було з самого початку. Безпека в нашій справі – це особливий і незмінний пункт.

Окрім того, у нинішніх «панів» майже завжди живуть собаки. Я їх страшенно не люблю. Ніколи не вгадаєш, що у тварини в голові? Буває дивиться привітно та слухняно, але ж воно невинний дикий звір, котрого зачинили в рабстві... Тому тримаю наготові в рукаві маленький шокер, зі свистком. Та ні, не видно тут чотирилапих. Що ж, треба йти у дім!

Зайшла, привіталась. Нікого! Та раптом побачила, що на східцях лежить дівчина. Білизна розірвана в шмаття, а на шкірі довгасті криваві сліди, ніби били батогом. Руки зв'язані на грудях...

– Прошу, допоможіть! – промимрила вона й притихла.

Фарбована блондинка, довге скуйовджене волосся, ботоксні вуста й безглуздий татуаж широких брів. Ох вже мені ця еліта! Щоб її...

– Я перепрошую, що з Вами сталося? Кого покликати: поліцію чи швидку? – ввічливо запитала я у постраждалої.

– Нікого не треба! – спокійно встала вона й посміхнулась.

– Як не треба, Ви ж в крові? Я Ваш ріелтор, з «Новосела». У мене на сторінці замовлення...

– Це не до мене. Веня подавав. Ми сьогодні розважались, а потім полаялися й він поїхав. Супруга, бачите, зателефонувала. Вона на Кіпрі париться. А я його іграшка, чи як він каже «нижня»...

Про це я десь, колись читала. Та як тільки дівчина згадала про ігри, я миттю вперлася, наче священник екзорцист. Не хочу навіть чути про співпрацю і комісійних мені від них не треба! Переб'юся. Я ще свої іграшки не забула.

Розквашена «красуня» стояла переді мною й спокійно зубами розв'язувала шовковий вузол на руках. Навіть якби вона попрохала, я б все одно не допомогла. По-перше, це доволі гидко та й не хочу я її чіпати. Вона як і Софія живе серед хворих вигадок, а я чомусь миттю захотіла опинитися в руках мого Коханого. Це там я пристрасна й нестримна, але то тільки наші таємниці!

– В такому разі я прощаюсь. Веніаміну зателефоную. А Ви тримайтеся! Чи як там у вас кажуть? – зневажливо кивнула я й пішла на вихід. – До речі, ворота зачиніть.

– Тю, блін! Я що знову ворота відкрила? Ніяк не розберу, що там на пульті натискати. Папик вчить мене вчить, а я ну ні фіга не пам'ятаю, – сказала дамочка в розірваній білизні й дико розсміялася. Невже їй здається, що бути дурною це смішно?

Я сіла в «мишку» й натиснула виклик:

– Пане Яблонський? Це ріелтор з «Новосела». Я побувала на об'єкті й повинна Вам сказати, що такого не продам. Зверніться де-інде...

– Ого! Малая, ты чего? – зненацька обірвав мене клієнт. – Зачем отказываешь? Я же не пацан! Не хочешь баксы, возьми еврики. Мне пофиг, но продай! Я слышал: ты крутая.

– Я вдячна Вам за комплімент та це не мій рівень, – стояла на своєму крута ріелторка Діана.

– Так не пайдет. Чувиха, абаснуй! – загрозово продовжив він.

– У мене путівка горить і чоловік чекає... – відверто брехала я, бо з цими працюють лише подібні відмовки.

– Ну, да! С «горящими» всегда беда. А кто твой муж? Я его знаю?

– Ні, не думаю. Перепрошую, дуже поспішаю...

– Тогда бывай! І хорошо тебе паплавать на морях! – він кинув слухавку, а я прикрила очі та злісно вперлася в кермо. Ну, ніяк не звину до цієї гидоти! Інколи мої клієнти - це щось...

В агенції я сіла за комп'ютер та відразу викреслила той об'єкт. Підійшла Жанка:

– Тобі з лікарні телефонували. Сказали, начебто, Навроцька викликає.

– Софія прийшла до тями? Але ж вони мені заборонили відвідини. Де контакт? – знизала я плечима та розуміла, що сьогоднішній день повен пригод і несподіванок.

– Алло! Діана Ковтун. Ви мене шукали? А ось так? Ну, добре їду, – почувла я, що дійсно хвора виписується й хоче попроситись. Тяжкий і довгий буде день! Мій любий, зранку, наче знав...

На серці було важко та я пішла, куди сказали. Софія справді піднялася на ноги й виглядала майже так, як раніше. На ній був діловий костюм і традиційний вузол з волосся на голові, тільки прикраси не брязкали по всьому тілу. Вона сиділа на ресепшні. Я підійшла й спробувала привітно посміхнутись:

– Привіт, Софіє! Як почувася? Радію за твоє одужання...

Вона примружилася й заздрісно кивнула:

– Зі мною ти такою не була. Сліпуче сяиво в очах і рухи, наче танцюєш. Невже він настільки чарівний? Та байдуже! Я їду звідси. Як кажуть: покидаю Батьківщину.

Мамин брат кличе до Канади. Каже, що я спадкоємиця його статків, а я й не відмовляюсь. Ти теж знайшла, що шукала.

– Щасливої дороги! Це все, що ти хотіла? – охороняла я від неї своє нове життя.

– Мабуть, що так! Прощавай, божественна Діано! Та пам'ятай: немає в світі жодного чоловіка, достойнішого за нас. Але ти зараз в таке не повіриш. Контакт дозволиш залишити чи ти вже викинула номер? – здається Софія повернула собі розум, але він був такий же схиблений, як і раніше.

– Та ні, номер працює. Не бачу жодної причини ховатися від когось. У мене на ньому клієнти. Ось тільки не розумію: про що нам з тобою спілкуватися. Тебе підкинути кудись? – спокійно запитала я, хоч страшенно хотіла зникнути з її очей. А Навроцька криво посміхнулась і з гордим викликом відповіла:

– Ні, дякую. Це ми вже проходили. Про мене є кому подбати. Не буду більше затримувати. Біжи до свого щастя.

– Як хочеш. Дійсно, поспішаю! Бажаю всього найкращого на новому місці. Я рада, що ти одужала.

– Ще б пак! Бувай... – кивнула моя перша жінка, наставниця і кат в одній особі. А в швиденько вийшла з корпусу, на повні груди вдихнула свіже повітря й дуже хотіла більше ніколи не згадувати про неї.

Розділ 18. Син

А зараз буду дивувати! Власне під час оформлення оренди я бачила «Pasas» Кирила Латуша. Це я про те, що він не українець, а прибалт. Кіра розповідав, як переїхав до України після одруження, ще в свої двадцять п'ять. Його колишня дружина з Подолу і в них є хлопчик Івар. А в передмісті Вільнюса у Латушів є свій будинок і там живуть його батьки. Розмовляв мій «іноземець» без акценту, загальноприйнятою мовою столиці. Та до його європейського громадянства мені було байдуже. Найголовніше у житті тільки наше з ним Кохання!

В агенції у мене накопичилося багато справ. Софія полетіла до Торонто, а в «Новосела» за провідного фахівця залишилась Діана Ковтун. Тому роботи тьма!

Ми пережили несувору зиму і до столиці якось стрімко прийшла яскрава сонячна весна. Бруньки давали крихітні листочки, а збурені життям птахи співали так, наче надворі травень.

Сьогодні мій прекрасний рятувальник затримувався і в телефонній розмові був не стурбований, а раче злий. Його настрій я відчула миттю, хоч вранці він пурхав щасливий, наче пташка.

– Пробач, кохана, буду пізно! – сказав Кирило й кинув слухавку.

«Це ж хто його аж так дістав? Мій Латуш сильний і сміливий та нападами істерії не страждає» - подумала я й пошукала чим себе зайняти в очікуванні рідненького.

Раптом глянула на банку з пшоном і з посмішкою пригадала першу пшоняну кашу, котру приготував мені Кіра. Той ранок не забудеться ніколи. Він був ще зовсім невинним та першим у нашому спільному житті. Я й досі відчуваю аромат маселка та бачу ніжний і трішки хижий погляд мого закоханого рятувальника. Як же тяжко йому було стримувати себе поруч з коханою жінкою, що прокинулася не в його обіймах! Але Він пройшов і те випробування з честю та став найдорожчим у світі. Я розсипала посеред столу пшоно й почала відбраковувати зернятка та пригадувати пристрасті минулої Ночі...

А в іншому районі міста Кирило Латуш кинувся до аптеки й купив стандартний інгалятор та ліки, котрі добре знав. Потім промчав ще квартал і заїхав у старий подільський двір. Схопив пакет, піднявся пішки на третій поверх й відкрив своїм ключем квартиру – дім його колишньої дружини з сином.

Тут, у приймах, Кирило жив після одруження. Тут же у молодого подружжя з'явився хлопчик Івар. А після розлучення, не маючи власного житла в Українській столиці, він звільнив помешкання та шукав: де перебитись? Так і зустрів одну нещасну, котра допомогла йому з орендою. Саме тоді, на зламі нашої долі, інструктор з виживання витяг мене з глибокої депресії й шалено закохався.

– Інго! Де Івчик? Я все купив... – стурбовано шукав очима Латуш свою недолугу. Вона вийшла з сином на руках. Маленький лежав у неї на плечі та дуже важко дихав. Кирило миттю розірвав обгортку й надав маленькому стандартну допомогу. Дитина підняла на батька очі та навіть посміхнулась:

– Тату... Я так тебе чекав!

Нічого цього я ще не знаю, але розберемося по-порядку. Щоб молода родина ні в чому не відчувала скрути, сміливий Латуш пішов працювати рятувальником. Довгі добові зміни інколи проходили тихо, але частіше мужні хлопці боролися з вогнем, не знаючи спочинку. Природно, Інга залишалась вдома та піклувалася про дитинку.

Не встигла пара відгуляти перший день народження синочка, як в дім прийшла страшна біда. Взимку, як і більшість діточок, Івар занедужав. Спочатку лікування йшло стандартно та скоро кашель сина почав заважати спати половині під'їзду.

Івчика з матір'ю поклали до лікарні й виявили... бронхіальну астму! Кирило, при небезпечній роботі, до того сивого волосся не мав. А після вироку медиків - відразу побілів. Як, звідки і чому така страшна напасть? Та виявилось, що в родині дружини ця болячка спадкова. Правда, сама Інга навіть нежиттю рідко хворіла й була витривала як коняка. Ще й курила під час вагітності, а постраждав маленький хлопчик!

Робити нічого і пара поступово втягнулася в огляди, лікарні та інгалятори по всіх кутках. На ліки йшли шалені гроші, але гордий чоловік ніколи не прохав допомоги у своїх батьків та справлявся з витратами самостійно. Він взагалі довго не хотів хвилювати своєю бідною вразливих і добрих родичів.

Звісно у молодят почалися сварки, та де їх не буває? Кожен психолог скаже, що перший рік у будь-якої родини найтяжчий – звикають, притираються, кохають...

Якщо не розбіжаться відразу, тоді пізніше, або житимуть у щасті все життя. Це вже як пощастить з розумом та коханням!

Спільне життя у Латушів було доволі кволе, але ще трималося купи. Та раптом молодий пожежник сам потрапив до пекельного вогню й сильно обгорів. Тоді дружина навідріз відмовилась допомагати. Сказала, що про двох калік вона піклуватися не зможе! Друзі знайшли Кирилу мецената і за кордоном його витягнули з прірви. Зате Інга довго не вагалася й миттю подала на розлучення.

Нескорений пожежник, можливо саме через ці напасті мав великий стимул до одужання. Він не дуже довіряв легковажній дружині та поспішав до хворого сина, як міг. Повернувшись додому Кирило підписав папери, взяв кілька речей та попросив сусідів ненадовго прихистити. Саме тоді інша сусідка, ріелтор з «Новосела» погодилась допомогти (я маю на увазі Жанну).

Не знаю, що в мені побачив інструктор з виживання, але професія йому страшенно пасувала. На той момент він сам потребував допомоги, але вчепився допомагати мені. Якби Латуш з самого початку відкрив обставини свого життя, можливо я б його просто відшила. Та Кирило змовчав, а дар передбачення від Магди я не успадкувала. Так народилося наше Кохання!

А на Подолі маленькому синочку, поруч з татом, стало краще. Він ще трішки подихав через інгалятор та вже повернувся до своєї кімнати ганяти поїзди улюбленою залізницею. Кирило влігся поруч з сином і вдумливо спостерігав за рухами дитини. Наразі його ясні очі були наповнені глибоким сумом. Можливо бідолашний думав: як сповістити про хворобу малюка тій, котру він тепер кохає понад усе на світі?

– Я бачу, ти без нас шикуюєш? – зайшла Інга до сина, звичайно з сигаретою в руках.
– Пліткують, що ти знайшов собі дівку й живеш з нею на Оболоні, що вона заможна й красива. А ми тобі тепер, як зайцю стоп-сигнал!

– Вийди негайно! Що ти робиш? – прикрив собою сина Латуш, та хлопчик навіть оком не повів. Він з народження спостерігав батьківські сварки. Крім того, за його бідую ці репліки були несуттєвими.

– Кіря, я тебе прошу! До чого тут мій West? То як: натягнув свою шльондру вже по самі вуха? Мабуть, від щастя з глузду їде, що в неї такий кінь, – нахабно розсміялася колишня.

– Дитина поруч! Що ти ліпиш? Одна грязюка в голові. Кажи, що треба зробити? Поки тут, зроблю, – спокійно відповів Кирило.

– Кран в ванній протікає вже місяць. І лампочка в коридорі згоріла, – почала перелік побутових скарг Інга.

– Ну, з лампочкою самі розберетесь. А кран? Куди ти мій набір ключів запхала? Чи викинула дурепа? – підвівся невдоволено на ноги Кирило та був невідомим.

– Ой, Кіря, на балконі! Як поклав, так воно й лежить. Навіщо мені твоє залізниччя,

ним манікюр не зробиш. Ха-ха! – продовжувала веселитись байдужа жінка.

Мабуть, якби я десь побачила Кирила з такими згаслими очима, то не впізнала б! Виходить, що життя під одним дахом приносить різний результат.

На вулиці було вже зовсім темно і я почала хвилюватись. Ріелторка, що боїться темряви виглядає якось дивно? Але моя професія тут ні до чого! Я вже зізнавалася, що стала на диво боязка і тому завжди хвилююся, коли пізно ввечері мого Коханого немає поруч. Тільки взялася за телефон, а він вже тут як тут, на порозі.

– Що сталося, Кірюшо? Де ти так довго ходиш? Я бентежуся, – прилипла я до його грудей з обіймами, а він зітхнув і попрохав:

– Зажди, маленька! Я піду помиюсь, а ти накривай на стіл. Голодний страшно та й ти ж не їла, – знав уже мої звички Латуш та виглядав наразі якось дивно.

Я накрутила пишних бутербродів, зварила каву й підсмажила яєшню. Салат з грибами у нас вчорашній. Ось Кіра вийшов вмитий і свіженький. Тепер його осяяний погляд ковзав по мені й так було набагато краще.

– Розповідай! Кого сьогодні рятував мій дорогий інструктор? – подала я йому каву, але дбайливий господар мало не розлив її на себе. – Кірюшо, ти чого? Я щось не те спитала?

– Ні, моя радість, ти тут ні до чого. Сідай спочатку поїмо, а потім я все розповім: де був і що робив? Здається, вже на часі, – утаємничено почав розмову мій найдорожчий.

Розділ 19. Десерт

Кирило дійсно зголоднів і поглядав на мене, як кіт, котрий піймав мишку та мріє швиденько її з'їсти. У нього був гарний апетит до їжі та й виглядав він уже набагато веселішим.

Сиділи ми як завжди, кожен на своєму місці, навпроти одне одного. Хрумали салатом, смакували шинкою, але в очах грало передчуття майбутнього десерту. Грішні думки перетиналися й клекотіли у всьому тілі та примушували важче дихати. Я вкотре спокусливо облизнула губи й Кирило не витримав:

– Пішли, дожуємо пізніше. Не можу більше. Дуже скучив і хочу бути там!

Він взяв мене за руку й повів до дивана. Всівся як зазвичай та примостив коханку на руках, личком до себе. Це виглядало наче він конячка, а я збираюся трохи покататись. Я жваво підігнула ніжки й розставила їх якомога ширше. Тепер я гостро відчувала його збуджену пульсуючу плоть, що випиралася через штани й просилася на волю...

Сьогодні мій Латуш мав дивний загарбницький настрій і цілував зовсім не цнотливо. Зголоднілий повелитель грубувато обмацував мої груди та зрідка впивався божевільним поглядом в очі. Не знаю, що це з ним, але Кіра завів мене так, що я була вже вся мокра й одержимо совалася на ньому. Його величезний

кам'яний орган дарував мені передчуття медового блаженства. Вчепившись руками в спинку дивана, я солодко стогнала та раптом почула його глухий від бажань голос:

– Продовжимо кататись?

– Так, рятувальнику, допоможи! Я теж більше не можу... – відчайдушно прохала я й Латуш не примусив чекати. Він стрімко зірвав з мене мокрі трусики, а потім скинув штани і я побачила ту неймовірну, рум'яну «брилу насолоди» та була готова на все на світі, тільки б швидше відчути її глибоко в собі.

– Ти нестерпно прекрасна й хижа... – прошепотів мені на вухо коханий чоловік і обережно насадив на тепле створіння, що виросло для мого щастя поміж його ніг.

– О-о-о... Господи, як я його хочу! Кохаю тебе, мій грішнику, до безумства... – зізналася я й від кайфу, що розпирив мене зсередини, боялася втратити свідомість.

Одного разу, на початку наших блаженних стосунків, так і було. Мій сміливець тоді страшенно перелякався. А я від отриманої насолоди просто вирубилась. Та п'янка й могутня хвиля тривала кілька хвилин і додала ще більше блаженства. Але Кіра заборонив входити в транс і тепер уважно слідкував за моїми вибrikeами під час близькості.

Наразі я вже трохи наситилася ним та рухалася повільно, притримуючись за могутні плечі. А лагідний інструктор спокійно милувався зваблiвiстю коханої жінки та всім серцем поглинав мої щирі ридання. Чесно кажучи, ми з розбурханою ніркою, вже кілька разів подарували своєму богатиреві гарячу вдячність і тепер я заповнювала себе до самого кінця жадібно й безжально.

Мій суджений довго не заважав «кататися», але й сам жадав хоч трішки побути в цьому галопі головним. В якусь мить Кирило легко підім'яв мене під себе та гучно й дико застогнав. Він почав рухатися стрімко і владно та насолоджувався покірною полонянкою, що вивергає казкові крики насолоди чи безпорадно хрипить і схлипує під ним.

...Але ж потрібно дати нашим тілам хоч трохи відпочинку! Та й доїсти теж було б непогано. Тільки що поробиш, коли життя прекрасне, а ми кохаємо одне одного так, наче кожна мить остання?

Ми лежали нерухомо - тихі й задоволені. Кіра обережно пестив пальцями мою руку, а його щасливий погляд поринав кудись в саму глибину моєї душі.

– Ти мене завжди будеш так кохати? – спитав він дурницю.

– Так! Серед усіх життів... Навіщо ти питаєш? Хіба ж не бачиш, що зачарував і я кохаю, як шалена. Але ти обіцяв мені новини, – згадала я початок ночі.

– Я пам'ятаю, та не зараз. Пішли, закінчимо вечерю. А потім ще скуштуємо десерт!
– розгорівся мій вогняний рятувальник.

У нашому блаженному єднанні він відпочив душею й тілом та все одно не розумів:

як розповісти мені свою гірку правду?

Ми закінчили вечерю бананами, помили посуд і себе, а потім обійнялися в ліжку та ще відчували смак «десерту» у всьому тілі.

– То ти ще хочеш почути мої таємниці? – уточнив Кирило.

– Так, мій хороший! Слухаю їх дуже уважно, – пригорталася я до коханих грудей і чекала на смішну робочу історію. Але почула:

– Це про сина. Він дуже хворий. І ніяке лікування йому не допоможе. Медики кажуть, що він переросте. Що є надія. Та я не вірю...

Я миттю відклала спогади про наш недавній солодкий політ та зіп'ялася на руку:

– Коханий, а що з ним? І чому лікування не допоможе? Не в нас, то за кордоном? Тебе ж дивись як підлатали! На світі повно гарних лікарів. А в мене на рахунок гниє купа грошей...

Наразі з мене поліз той характер, котрий не вміє спинятися ні перед чим. Якщо є шанс – його обов'язково потрібно врахувати й використати! А Кіра притис мене міцніше й відповів:

– Ти мене якось запитала: чому не прийшов раніше за Софію? Тепер і в мене в голові завжди крутиться одне запитання: чому не тобі я подарував синочка? Адже в нас він був би здоровенький та доглянутий, як ніхто інший. Ти найчарівніша юна жінка на землі: віддана, розумна й цілеспрямована.

– Кірюшо, я тебе кохаю! І твій маленький, нехай не мій, але ж твій. А значить ми зробимо для нього все, що завгодно. Знайдемо будь-які ліки. Тільки скажи: що треба лікувати? – горіли болем мої очі.

– У нього бронхіальна астма і це, як правило, невиліковне. Малий живе нормально, доки поруч є інгалятор. Якщо забудь – він може задихнутись. А дурна баба ще й досі курить у квартирі. І вагітною курила. Власне, та болячка в їх родині спадкова. На Заході приховування подібних фактів вважається злочином. Але мені від того не легше. Ти прости, маленька, що зіпсував прекрасний вечір. Та сказати я давно хотів, адже ви двоє – все моє життя на землі.

Бідолашний батько поцілував мене в маківку та зібрався відпочивати, але ж мені треба вже було невідкладно діяти і я продовжила:

– Коханий, не можна зупинятись! Треба шукати вихід. Як шкода, що немає поруч Магди. Вона б підказала: що робити. Моя віщунка вміла знайти спосіб врятувати хворого. Завдяки їй, люди часто справлялися з бідою. Боже, ну чому найкращі завжди нещасні у житті? А може заберемо твого синочка до себе?

– Ні! Інга ні за що не віддасть. Він же її шлях до нескінченного байдикування та дармових грошей. Вона працювати не вміє і малий для неї, наче оберіг! А ти пропонуєш цю перевагу в неї відібрати, – прагматично розмірковував про нищість своєї колишньої мій добрий чоловік.

– Але ж вона його вбиває! Давай запропонуємо їй грошей. Багато, щоб вистачило на байдикування й далі. Нехай живе як хоче, тільки маленького нам віддасть, – сказала я й тепер Кирило здивувався:

– Тобто ти пропонуєш викупити сина? Такою я тебе не знав...

– Кірюшо, й не дізнаєшся ніколи! Я для тебе тепленька ковдра, аби зігрівати в холоди. Але в навколишньому світі я продаю квадратні метри, торкуюся за поверхи й ділянки, доводжу людей до сказу та до сліз. І цього монстра в мені «створила» безжальна та розпусна жінка, котра потім хотіла вбити. Чому ж не знав?

– Моя маленька і кохана квітко! Ти дійсно дуже сильна і я з тобою сильний і щасливий. Ми будемо шукати вихід. Але наразі треба поспати, бо скоро ранок. Йди вмощуйся, як ти це любиш і забудемо на декілька годин усі життєві негаразди. Солодких тобі снів! – Кирило оповив мене обіймами і захищав від цілого страшного світу.

Розділ 20. Диво

Буває, що зненацька на голову впаде якась біда, але буває й навпаки. Сьогодні я приїхала на виклик в елітний приміський район. На цій землі змішалось все до купи. Заможні та сильні тягнули під себе хто що увірве. Висотки звісно вважалися міськими, а вілли багатіїв – таке собі царське село.

Замовлення зробила жінка. Я думала, що вона господиня, але красуня виявилася лише управителькою маєтку одного вельможі. Сказала, що він тут нічого не продає, а тільки хоче придбати заміську ділянку, де будуватиме медичний центр.

– Та без питань. Ділянку я знайду, тільки окресліть параметри. А ще, будь ласка, покажіть якийсь документ. Без підтвердження особи я не працюю, – стандартно попрохала помічницю замовника.

– Ну, звісно, зараз принесу. Що Вам замовити: чай чи каву, щоб зігрітись? – привітно поцікавилася жінка й додала: – Погода просто вбиває... Потепліє та знову холод.

– Але ж надворі весна! – захоплено відповіла я дамі й чомусь подумала, що бідолашна не має пари. Адже коли Коханий обіймає мене, то завжди сяє сонечко! Потім сухіше відмовилась: – Ні, дякую я не замерзла. У мене з часом проблеми, тому прошу ближче до справи.

– О, так! Уже несу, – дійшло до жінки, що рієлторка не голодна.

Всі знають, що на роботі я граю не гірше, ніж акторка на сцені. Цьому мене добре навчила Софія й побачити, що у Ковтун в голові, неможливо. Але коли я глянула в паспорт клієнта, то мало не заспівала вголос!

З посвідчення особи на мене гречно дивились очі заступника міністра медицини. Я менше за все цікавилась тією галуззю, але чиновник страшенно любив камеру й публічні заяви. Тому пригадати його було легко, а зустріти серед своїх клієнтів – майже неможливо. Та доля знову ворожить щось своє! Я байдуже закинула до

планшета його побажання, але всередині просто тремтіла. Я ж розуміла, що кидатися до підлеглого персоналу зі своїми проханнями – це повна дурня.

– Спасибі, всі умови занотувала й години через дві я скину Вам слухні варіанти. А як пан Сайгак щось уподобає, телефонуйте. Я буду готова, – тихенько сховала я планшет до сумки, а дамочка аж сіла.

– Діано, Ви жартуєте? До нас тут вже ходили посередники. Але казали, що це доволі довга та складна справа. Прохали аванс на витрати, тільки пан Сайгак їх проганяв.

Я розсміялась, адже знала багато таких заробітчанин. Вони як бачать заможного клієнта, то про справу відразу забувають, а в очах стирчить лише зелень з довгими нулями. Саме тому в них нічого нічого не входить.

– Перепрошую за сміх! Світлано, в будь-якій галузі існує купа недолугих працівників. Прошу Вас: близько не підпускайте тих, хто просить наперед кошти. Порожній номер! Я знайду те, що треба. Так Вашому господарю і передайте.

Я їхала до офісу та підганяла свою мишку, а вона радісно петляла поміж сараїв на колесах і корилася мені. Про це авто Кірюша вже зробив в моїй голові велику дірку. Не через марнославство, а заради безпеки, він прохав мене поміняти дитяче Лего на нормальний робочий автомобіль.

Ось бачите безстрашний рятувальник, що не боявся ні вогню, ні болю – за мене переживав як за малу дитину. Кохання робить нас усіх неймовірно вразливими. Така вже закономірність щастя! Та нормальна в мене крихітна машинка, що вже доставила господарку до «Новосела».

З якогось дива сьогодні в офісі аншлаг! Напхалася купа замовників, половина з яких прийшли на екскурсію й не більше. Та й наші бабоньки займаються несусвітньою дурницею. Надворі сонечко, тепло! Ну, поводили б потенційних клієнтів якимось непотребом, а потім подали на блюдечку цяцю... І все – угода на папері, а гроші в кишені. Так ні! Сидять в душному приміщенні, тицяють пальчиками на щось в каталозі, а замовник розмитим поглядом дивиться крізь малюнок та нічого не чує й не бачить.

Тільки це мій власний підхід до справи. Може саме тому я через тиждень підписую готельку, дачу чи трикімнатну. Байдуже! Все, що Бог дає. Не встигла я заглибитися в пошуки ділянки для медичного чиновника, як Жанка вже поруч.

– Діанко, дай якусь пораду! Замовлень – нуль! Чи віддай щось своє. У тебе ж в схованці справ навалом. Пам'ятаєш, це я тобі Кирила подарувала? – ляпнула вона і я відразу стала в захисну позу.

– Жанно, мені його Господь подарував, а ти лише зробила те, що Кірюша попрохав. Тому відвали й не заважай працювати! А порада – ось. Сорок сторінок щотижневика ріелтора. Там все, на вибір, – кинула я їй наш місцевий журнал.

– Та йди ти... Теж мені персону! Кажуть, Латушова колишня просто лікті кусає, що

відпустила його, тобі на щастя. Бухає з сусідом-алкашем й за малим зовсім не дивиться, – помстилася вона мені «гарячою смолою» новин з Подола.

О, Господи, добре, що це чую я, а не Кіра! Хоча він напевно знає всі невиліковні хвороби своєї колишньої. Та мені точно нічого не скаже, бо оберігає від бентежливої інформації й бореться сам.

Я відкараскалась від пліткарки, знайшла все, що хотіла й перекинула на телефон Світлани. Нехай доповідає своєму пану, може з цього щось і вийде. Треба діяти, поки та ненормальна жінка зовсім не занастила Кіриноного хлопчика...

І результат щодо Угоди не забарився. Замовник швидко прийняв рішення та обрав найкращий шмат землі у передмісті. Його довірена особа (адвокат) запросив мене на підписання паперів до їхнього юриста. Посередники-посередники й тільки! Ясно, що така персона має купу підлеглих та зроду не припреться на рядову справу особисто. Виходить поспрохати в нього допомоги для Івчика я ніяк не зможу.

Та десь під вечір мій телефон забринів невизначеним номером.

– Алло! Діана Ковтун, агенція «Новосел». Слухаю Вас уважно, – зітхнула я й почула такий собі залізний голос:

– Мені казали, що Ви чарівниця та я спочатку не повірив. Рідко зустрінеш професіонала серед настільки молодих людей. Вас турбує Сайгак, з Мінздраву. Хотів особисто подякувати, Діано, за взірцево виконану роботу. Все прийнятно і я задоволений. Можливо у Вас є до мене питання, щодо медичної допомоги? Буває потрібно щось татові чи мамі. Ви не соромтеся, я допоможу!

Я слухала його й не вірила власним вухам. Це було більше схоже на телефонний розіграш. Але ріелторські угоди такого рівня в газетах не публікують. А вже для лікування нещасного Івчика – була готова поспілкуватися хоч з дияволом...

– Пане Сайгак, я щиро вдячна за Вашу увагу й оцінку моєї праці. Ось тільки в мене немає ні тата, ні мами, а прохання дійсно є. Маленький і дуже дорогий мені хлопчик тяжко хворіє на невиліковну хворобу. А я не знаю: як йому допомогти.

– Тепер зрозуміло: звідки у Вас такий нестримний і серйозний потяг до обраної професії. Всім відомо, що саме з самотніх людей виходять справжні аси. А що саме невиліковне? – продовжував пан Сайгак.

– Бронхіальна астма. Дитинка страждає й невідомо – як лікувати. Інгалятор то ж не вихід. Прошу Вас, допоможіть розібратися, будь ласка. А я готова ще попрацювати з будь-яким замовленням, без агенції та безкоштовно, – впевнено пообіцяла я цінному клієнту.

– Бачу дитина Вам дійсно дорога. Мабуть, родич? Хоча це не моя справа. Добре, я Вас почув і допоможу. Днями зателефонує хтось з помічників. Наразі успіхів, Діано!

– Дуже дякую! Спасибі Вам... – обіймала я свій телефон, наче рідний та розуміла, що дива на світі існують. Я ще не знала, чи виконає свою обіцянку медичний

чиновник та що запропонує, але мою молитву Господь почув. І це було справжнє диво!

Розділ 21. Натяк

Додому я приїхала раненько та нетерпляче поглядала на годинник. Щось мій чарівний рятувальник знову затримується. Але ж він теж страшенно працьовитий та любить все досконало розповідати підопічним в ангарі. Чому я так хвилююся? Ні, не тому, що не довіряю його вірності чи хочу похвастатися своїм досягненням і отримати бонус в ліжку. Просто я дуже сумую за смарагдовими вогнями коханих очей, хоча й розповісти про обнадійливу новину зовсім не проти.

Знаєте, я Івчика в житті навіть не бачила. Галерею в телефоні роздивлялась уважно й розуміла, що син має красиві батькові очі. Воно маленьке й гарнющє, а ще це часточка мого Коханого. Такого аргументу мені достатньо, щоб теж любити його.

– Щось сталося? – дбайливо запитав Кирило, коли я з порога вчепилася за шию й приліпилася до нього всім тілом.

– Ні, пане, все в порядку. Просто я страшенно скучила за Вашими очима, – зважливо прикусила я губку, а він своїм неймовірно добрим поглядом вже зігрівав мою душу.

– Зажди, краплинко! Піду змию з себе пилуку. Сьогодні мої скелелазі освоювали стінку. Декому з хлопців це знадобиться, але ж навіщо воно тим подушкам? Одна ледве не вбилася. Добре, що я внизу завжди щедро розкидаю мати. Прости! Ці дурні завели мене не на жарт. Але я теж страшенно скучив і голодний, – доповіло про свій день моє диво і я готова була занести велетня в душеву власноруч.

– Звичайно йди. Я вже накрила. У нас сьогодні курочка з духовки, – похвасталася я вивченням кулінарної справи, а він пригорнувся вустами до моєї щоки й посміхнувся, наче сонце:

– Я чую, моя царівно. Пахне неймовірно...

У ванній шарудить вода, а я пурхаю на кухонній половині та збуджено зітхаю. Чомусь я впевнена, що пан Сайгак виконає обіцяне й Івчика пролікують. Та й взагалі треба швидше забирати його з рук тієї дикої жінки. А я ще думала, що моя мати негідниця. Виходить не обов'язково кинути дитину під чужі двері й зникнути назавжди? Можна бути поруч з малечею, але теж приносити йому страждання.

Кіра вийшов, як завжди, прекрасний. Чистенький, ніжний, сам наче дитинка, тільки велика й МОЯ. Наше міжпросторове щастя в думках страшить та проситься до сліз. Але я стрималась та спочатку дала Коханому добре попоїсти й тільки тоді розповіла про обіцянки заступника міністра.

Мій рятувальник вислухав без слів, а потім підійшов і опустився переді мною на коліна. Припав лицем до мого збудженого живота й промовив:

– Я хочу наших малюків. Ти неймовірна та можеш все на світі для тих, ким дорожиш. А більшого в житті й не треба...

Тепер залізна леді-нерухомість не витримала й на очі підступно навернулися сльози:

– Кір'юшо, прошу тебе, піднімись! Я ж ще нічого не зробила. Дядька нам підкинула доля. А за те, що цінуєш і розумієш мене – я вдячна і дуже кохаю. І про маленьких Латушат я давно мрію, – не стрималася я й відкрила судженому найпотаємніші думки.

Через таке раптове одкровення, Кирило знизу уважно глянув на мене, підвівся й заховав у своїх обіймах від цілого світу.

– Пішли. Чому ти не казала? Я розумію, що спочатку повинен назвати тебе «пані Латуш», але послідовність в нашому випадку вже не має жодного значення. Чи вийти заміж за пожежника не входить в грандіозні плани Діани?

– Пожежнику, це офіційна пропозиція чи жарт? – тонула я в його погляді та намагалася запам'ятати мить назавжди.

– Ні! Це лише натяк чи розвідка. Якщо покличу - хочу щастя та неймовірної краси навколо. Бо ти достойна аби дарувати прекрасні квіти й небесні зорі та моє серце на долонях. О, Господи! Прошу: пішли. Я хочу прикувати тебе до себе негайно.

– Коханий, я не можу. Дні! Трішки пізніше, добре? Не ображайся, – прохала я й ненавиділа зараз жіночу фізіологію.

– Тоді пішли відпочивати. Моя маленька прихворіла, а я тут дістаю дикими бажаннями примата. Але ж цілувати можна? Я буду насолоджуватися твоїм чарівним подихом, – продовжував залицятися Кирило.

– Господи, ну навіщо ти такий? Я вже зараз на все згодна... – затремтіла я в його руках.

– Даруйте, дівчино! Я ж не садист. Давай сьогодні поексплуатуємо твій телік. Бо він уже забув: навіщо там висить. Зробимо попкорну, – почав відволікати мене від бажань про негайне запліднення розумний рятувальник.

– Попкорну? Ні, він засмердить усю квартиру. Хочу лише твоїх обіймів та стуку коханого серденька. Я дійсно зморилася сьогодні не від роботи, а від хвилювання. Розуміла, що нічого не вийде, а коли той дід зателефонував, просто молилася, – чесно зізналась я Латушу.

– Про діда не знаю, а ти сама все зробила. Тому буду зараз лікувати хорошим фільмом, – марно мучив пульт Кіра, а там повсюди блимали дурнуваті вечірні шоу й реклама.

– Коханий, а твоя мадам справиться з поїздкою самостійно? – знову повернулась я до теми лікування сина.

– Хто Інга? Ну, по-перше, моя мадам зараз зі мною. А то - помилка молодих років. Та вона вправно прикидається дурною. Адже закінчила технічний коледж і має закордонний паспорт. Та й до нас у Євросоюз раніше ганяла жваво. Обізнаності їй

вистачає, от тільки грошей до рук давати не можна, бо все протринькає на салони й сигарети. За лікування треба сплатити все по безналу, а на морозиво я їй позичу... Ось! Будемо дивитись? – знайшов Латуш якийсь фільм.

– Ні, Кіро, про вампірів я не буду! Це ж мої щоденні клієнти. Вони й так кров постійно п'ють... Дивись, там промайнуло щось легеньке, – зацікавилась я невідомо чим і наш тихий вечір відпочинку був в самому розпалі.

* * *

Після розмови з Сайгаком пройшло вже кілька днів, але життєрадісних новин я не мала. На кожен виклик смикалася до телефону, але там стабільно цікавилися ділянками й квартирами.

Здавалося, високий чин пожартував або забув і це мене страшенно злило! Я відривалася на колегах і Жанка навіть припустила, що ми серйозно полаялися з Кирилом.

Той дзвінок був наче блискавка на темному небі. Зарозумілий хлопчина, голосом прем'єр-міністра сповістив мене, що є путівка для лікування хворої дитини в Абано Терме. Там, у медичному центрі лікують дихальні шляхи та щось іще. Але я не слухала про інше й записала головне.

Виявилось, що поїздка обійдеться зовсім недорого. Я ж бо ще й досі інколи перебувала в статусі наївної дурепи й не розуміла, якими могутніми важелями у своїй сфері володіє мій новий знайомий. А він був людиною слова й відповів на мою гарну роботу теж достойно. Та найбільше щастя те, що маленький хворий хлопчик, з татовими зеленими оченятами, поїде лікуватись! А гроші – лише бруд, придуманий лукавим для людських поневірянь.

Я була в місті та не змогла чекати до вечора. Зупинила мишку й відразу набрала Кирила:

– Коханий, Бог нас почув! Щойно мені підтвердили, що Івчик може збиратися до Італії на лікування. Для нього є місце, але треба поспішати. Кошти я вже перекинула, там входив і переліт. Ти їдь збирати їх, будь ласка. Завтра о шостій виліт з Борисполя.

– Моя маленька господиня зробила все сама? Чому? Я ж просив, що особисто профінансую, – невдоволено промимрив, замість радити, чоловік.

– Кірюшо, вибач, але не на часі вирішувати: хто з нас головний. Звичайно ТИ! Тільки тепер послухай свою маленьку та їдь збирати сина. Ну, й ту вже якось налаштуй на закордонний позитив. Я поночі тягаюся полями й мені байдуже, а зараз чомусь лячно, – зізналась я та відчувала, що десь в мені таки сидить віщунка Магда. Ось тільки як все це пояснити?

Розділ 22. Розлука

А десь за годину, на Подолі в квартирі Латушів, велась така розмова:

– Ти взагалі нормальний? З якого це дива мені кудись летіти? У мене на тім тижні корекція вій та манікюр! Кіря, чому ти завжди лізеш, куди тебе не просять? – гамірно доводила свою життєву зайнятість колишня.

– Дурепо, ти себе чуєш? Дитину можуть підлікувати, а ти про нігті піклуєшся? Або тихо полетиш, або я тебе здам до божевільні та буду вимагати у суді перегляду опіки. І як я тільки додумався одружитися з тобою? – наразі скромний рятувальник був сам не свій і його чули вуха за пів кварталу навколо.

– ...Я з татом полечу, – прозвучав позаду роздратованих батьків голосок дитини. Воно стояло посеред кімнати, з машинкою в руках, а оченята були повні сліз.

– Синочку, але ж я не можу! Так вийшло, що тебе чекають у красивому містечку з мамою, а не зі мною, – став навколішки перед маленьким горем Кирило та обійняв його тендітне тіло.

– Чому ти нас покинув і не хочеш летіти з Іваром? Татусю, я ж тебе люблю... – після цих слів у Латуша не стало ні сил, ні аргументів для спротиву.

– Твоя робота? Цим ти дитині голову на ніч забиваєш, замість читати казки? – блиснув очима на колишню Кирило, а вона розвела руками та задоволено відповіла:

– Навіть дитина правду бачить! Ти ставиш мені умови? Добре тоді я теж поставлю. Або ти летиш з нами, або ніхто не полетить. Я взагалі літаків боюся.

– Щось я цього не помічав, коли ти кожного тижня до Вільнюса тягалася, – згадав Кирило, як настирливо киянка намагалася його захомотати.

– За почуттями я про страхи забувала. А потім ти все пересрав. Просила: йди навчай багатих робити штучне дихання. Так, ні! Його поперло рятувати людей з вогню. І що – поменшало вогню? Тепер ти сам, наче побита шкапа та й Івчик наш, від суму за тобою, почав хворіти набагато більше. Але ж ти знайшов собі шльондру й забув про нас. Іваре, іди в свою кімнату! – при згадці про мене зірвався голос Інги.

– Ви можете кричати хоч до ранку. Але без тата я не вийду з дому! – промовив впертий спадкоємець. Потім він покірно виконав наказ матері, а Латуш міцно схопив колишню за комір.

– Ще колись скажеш подібне про Неї і це буде останнє твоє слово. Роздавлю, як жабу! Ти ж волосинки її не вартуєш, паскудо, – незвично зашипів рятувальник. – Збирай своє лахміття та Івчику візьми легенький одяг. Якщо треба, я полечу. Добрі люди нам допомагають, тому на півдорозі не зупинюсь. Тільки ж літак не гумовий, піду спитаю про квитки.

Кирило вибіг на подвір'я. Там вже смеркло й привітні ліхтарі давали тепле світло. Розгніваний Латуш набрав мене:

– Діночко, ти тільки не хвилюйся... Тут такі справи, що малий не хоче летіти без мене. Сонечко, прости! Виходить нам прийдеться пройти через розлуку. Я вже й

лікуванню не радий, бо без тебе дихати не вмію.

Так от чому я відчувала страх! Ніколи не знаєш: де знайдеш, а де втратиш? Завжди до світлої смужечки, тихо й непомітно, залізе жажлива чорна... В мені все якось стислося й затремтіло та я послідовна жінка й Латуша кохаю божевільно, тому спокійно відповіла йому:

– Кіро, якщо це необхідно для синочка – лети! Нічого, я почекаю трішки. А потім втілимо нашу мрію, добре?

– Кохана, я зараз приїду. Тільки скажи мені той клятий рейс. Я спробую летіти разом з ними, бо Івару не можна допускати істерик. Навіть інгалятор тоді марний, а швидку в польоті не викличеш, – ділився страхіттями свого життя Кирило.

– Зараз скину, мій бідолашний. Не переймайся, ми сильні, – заспокоювала я Латуша, а в самій наче розірвалося щось.

Кирило вимкнув телефон і я присіла на диван, де він ночував вперше, а потім підготовував та лікував мій розум після катувань Софії. А ще на цій ніжній замші пізніше з нами відбувалися такі дива, що меблі червоніли.

Тепер мені хотілося плакати, кричати, померти... Як я житиму без Нього? Кіра правий: нам дихати нарізно важко. А тут Він полетить кудись зі своєю колишньою й сином. Але ж я прийняла те, що у нього вже була родина і маленький хворий хлопчик. Тоді до чого ця істерика? Що ти хотіла від життя з людиною, в якій завжди буде присутній тягар минулого? Тепер це частка і твого світу, тому заспокойся й радій чарівним очам, котрі до кінця життя хочеш бачити поруч на подушці.

Я чула, як Кирило відімкнув своїм ключем двері, зайшов у напівтемний дім та миттю підхопив мене на руки:

– Прости... Прости... Так, я дурний! Ведусь на вигадки тієї суки. Ну, навіщо я тобі такий проблемний? Ти бажала допомогти малому, а тепер у халепі ми всі.

– Дійсно дурний. Та я ж кохаю тебе одного на світі з усім, що є! Ти не зважав, коли я вилізла з-під жінки? Казав, що то її гріхи, а я нещасна і мені потрібне твоє серце. Я забрала його собі й не віддам більше нікому. Навіть тобі! – ридала я, обхопивши його обома руками.

Кирило вислухав мою промову та обережно опустив на ліжку:

– Я зараз. Почекай хвилинку.

– А ти квиток дістав? – спитала я в його спину та розуміла, що прощальний тон підказує: дістав! Навіщо я сиплю на рани ще більше солі?

– Так, зняли якусь бронь! Я попрохав для супроводу сина й назвав всі дані лікарняної путівки. Мені допомогли! В літаку завжди, про всякий випадок, є кілька місць. Прости, моє Кохання, та ранком я поїду, – він протирався рушником переді мною посеред кімнати й розповідав про тонкощі того, як покидає наш маленький

рай. А я не могла йому заборонити, бо сама створила всі умови для цієї розлуки...

– Привіт, пушинко! – нахилився Латуш і скорив мої вуста п'янким і ніжним поцілунком. За це блаженство я могла віддати йому душу, з собою в пакетику, якби попросив.

Потім він цілував все тіло, наче прощався не на кілька тижнів, а назавжди. Були в Ахматової вірні слова: «І кожен раз навек прощайтесь, коли прощаетесь на мить...» Сьогодні я відчувала їх на клітинному рівні!

Все було солодко й жахливо. Красива світла ніч Кохання закінчилась, коли вставало сонце. Воно грайливо виглядало з-під мармурових пухнастих хмарок, а Він покинув наш рай і заодно мене нещасну.

Я рюмсала години дві, а потім подивилася на себе та зрозуміла, що сьогодні не вийде торгувати нерухомістю. Такою йти до офісу - неприпустимий сором. Тому спочатку прийняла якісь дзвінки та поїхала з дому геть!

Наразі в голові прорізався безглуздий намір: забути про все й зайнятися собою. Кажуть, природа подарувала мені вроди трохи більше, ніж зазвичай потрібно жінці й тому я не так прискіпливо підтримую свою красу, як інші.

Якось один клієнт захопився словом про заміський спа-центр. Казав, що там привітний персонал, пристойна кухня й дуже спокуслива аура для відпочинку тіла та душі. Доки ми з Кірою упивалися щастям, мені до такого було байдуже. Але наразі я знову залишилася одна в цілому світі й тому вирішила перевірити вірогідність тієї байки.

Ось і приїхала. За височенними воротами повсюди ширяють непомітні охоронці. Навколо дуже пишна й вишукана зелень, а людей ніде не видно. Ескорт супроводив мене до холу й привітна дівчина запропонувала карту постійного клієнта. Я не відмовилась. Можливо колись виберемося сюди з Кірюшею. А поки мене провели до номера й там на столику я роздивилася докладні рекламки, що пропонує даний заклад своїм «змореним» клієнтам.

Пройшлася територією й зрозуміла, що місце дійсно відповідає статусу відпочинку тіла та душі. Власне цього мені наразі й треба!

Я поплавала в басейні, сходила на масаж, позасмагала у солярії, підправила пухнасті вії та свій французький манікюр. Я навіть постріляла в тирі й трохи відвела роз'ятрену душу. А людей все одно ніде не видно. Може в них сьогодні вихідний? Але ж мене вони запросили й обслуговували дуже доброзичливо!

Колись пізніше в бесідах з власником цього чудового закладу я буду мати багато приємних розмов і зрозумію, що люди підійшли до справи відповідально й креативно. Не я їм продавала ці простори, але на ста гектарах пустки хтось створив справжній рай для ось таких розтоптаних розлукою з Єдиним на світі.

Я вписала їм в книгу чуйний відгук, а потім сіла в свою мишку та повернулася до міста.

Розділ 23. Відео

Невблаганно наближався вечір. Я довго снувала містом та все шукала відповіді на запитання: як мені повернутися до осиротілого дому? Як лягти в порожнє холодне ліжко й не почувти Його чарівних слів: «Добраніч, кохана!» А вранці Він не подарує мені нестерпно солодкого кохання, щоб зарядитися позитивом на цілий день і з посмішкою торгувати нерухомістю до самої ночі.

Все, не поїду додому. Гуляти так гуляти! Я зняла номер в одному дорогому готелі, в центрі столиці. Спочатку як сиротинка вклалася у великому гарному ліжку. Покрутилась-повертілась, але звісно заснути не могла. Десь зліва й справа, за стінами, також намагалися відпочивати гості столиці. І чого я сюди приперлася? Добре, спущусь до бару. Може після кількох коктейлів сон швидше здолає мене нещасну?

Так і зробила та не встигла роздивитись, як професіоналки зваблюють в залі клієнтів, коли почувла:

– Привіт, красуне! Дозвольте присісти поруч?

Я гірко посміхнулась та побачила перед собою молодого привабливого чоловіка, років двадцяти семи. Не треба бути гарною ріелторкою, щоб зрозуміти, що тут працюють «професіонали» й чоловічої статі.

– Та сісти можна, тільки я жиголо не замовляла, – відрізала йому без прелюдій.

– Впізнала? Так, я тут працюю. Але таку чарівну леді можу обслужити й безкоштовно та з великим задоволенням, – обмацував він чорними, як ніч, очима мої груди й губи.

– З елітних, значить? Тому можеш самостійно обирати таксу або зробити виключення? – запитала я й наче бачила себе збоку. Різниця була лише в тому, що я торгувала чужою нерухомістю, а він - власним тілом. Та парубок мене дещо розважив.

– Красива, ми часом не знайомі? Звідки ти так багато знаєш про тонкощі професії? Але ж ти точно не з наших, – цікаво сперечався сам з собою жиголо.

– Моя професія - багато спілкуватись. Я слухаю і розмовляю за день з десятками людей. Вони самі розповідають багато історій, залишається тільки робити висновки, – зняла я зараз важкий тягар зі здогадів чоловіка.

– Я зрозумів: пані психолог, так? Мене, до речі, Марселем звати! – заграв очищами чорнявий та мабуть збирався отримати від мене консультацію.

От скільки живу, ніяк не можу зрозуміти цієї дивної фрази. Чому, коли намагаються познайомитись, говорять «до речі». А що, як те знайомство геть недоречне? Обмінюватися іменами я не збиралась та вголос відповіла:

– Інколи буваю й психологом. А нормальне ім'я в тебе є, Марселю?

– Мама називала Кирилом, – випалив цей «працівник» інтимних послуг, а в моє серце наче куля увірвалась.

– Геть! – скрикнула я від болю, жбурнула бармену дрібні зелені та кинулася навтьоки.

Навіщо ж доля так жорстоко знущається з мого горя? На світі тисячі імен, але до мене примостилося жиголо саме з ім'ям Коханого, без якого в цьому світі я вже пів доби не знаю куди подітися.

Я повернулася до номера та прийняла контрастний душ. Інколи це допомагає відволікти нещасний мозок від тяжких дум. Але сьогодні в голові чула наступне:

І скільки часу ти будеш ховатися сама від себе? Додому зовсім не поїдеш? А можна ще й на роботу забити! Отак і будеш ходити барами міста та спілкуватися з покидьками суспільства? Ого, які ми стали козирні! А пам'ятаєш: не так давно ти теж була підстилкою у хтивої баби, тільки щоб поїсти та поспати в теплі? А, ти була маленька й самотня! Так, може, вони теж? Ти бачила хоча б одну повію з натхненними щасливими очима? І цей альфонсик підвалив аби просто поговорити.

Ну, альфонсик хоча б не забув: як люди розмовляють! А мій чарівний Латуш не подає ані звуку. Але ж, Діано, дай йому хоч трохи часу на сина. Ти сама подарувала колишній родині можливість побути разом, а тепер істериш невідомо з якого дива. І все тому, що прямо з літака він не почав цікавитися: «Як ти там, моя мила?»

Все, досить блазнювати! Лягай собі та спи. Й нехай тобі присниться Магда. Може хоча б віщунка зможе розставити на місце твої думки? Бо ці розмови з собою тягнуть на дуже неприємний діагноз. І з ним пряма дорога не до клієнтів, а до психіатра.

Спала я так собі та, слава Богу, без снів. Забули про мене і Кирило, і Магда. А звичайний травневий ранок настав без запізнення та мав багато своїх справ на землі. Трудолюбне сонечко піднялося доволі рано й підказувало людям, що пора робити звичайні буденні справи. Я вже зібралася здати номер та їхати до «Новосела», як раптом зателефонував Кирило. Страшенно вибачався й розповідав: як оформлялись та приймали перші процедури.

– Коханий, я вельми рада, що ми не помилилися. Що гарний сервіс та професійні лікарі. Це ж прекрасно! А ти вагався: чи потрібно летіти? Так хочеться, щоб наша розлука не була даремною й Івчику допомогли, – шаліла я від радості, що просто чую Його.

– Спасибі, моє серденько! Якби ж ти знала, як я скучив! Єдину ніч прожив без тебе, а наче цілу вічність. Маленька, залишилося зовсім трішки. Якихось вісімнадцять діб. Коли приїду - зацілую... Ну, все пробач! Малий кличе, – сказав так, наче вийшов час побачення в тюрмі.

– Чекатиму! Телефонуй, коли завгодно. Вдень чи вночі, я завжди буду рада. Цілую все, що в тобі, – не витримала я та відчувала його десь глибоко в собі. О, Господи! Це не забути...

Кирило надсилав мені ніжні послання, а я перечитувала їх вночі та їхала з глузду від суму й кохання. Але ніяких вправ (на кшталт Софії) з собою не робила. Чекала й залишала все для Нього. Не уявляю нашу першу Ніч після зустрічі!

Тепер я була схожа на морячку, що пристрасно чекає в порту на моряка, а він не їде та не їде. Вдень ми з Кирилом весь час розмовляли. Латуш відправляв свою колишню з малим на процедури, а ми упивалися щастям. Цей «секс по телефону» звісно добивав, але хоч якось підтримував ритм спраглого серця.

Кіра надсилав мені багато фото. Тепер я бачила щастя маленького хлопчика, що плаває з татом в теплих адриатичних хвилях. Або як вони усміхнені гуляють містом, чи взявшись за руки прямують красивим парком. Його колишню не бачила в кадрі ні разу. Та й не згадував Кирило про неї так, наче Інги з ними взагалі не було.

В агенції я грала звичайну заклопотану ріелторку й ніхто не помічав жодних змін. Успішно пройшла чергова Угода і я отримала гарну комісію за продаж недешевого будинку. Тепер як приїде мій Єдиний ми обов'язково влаштуємо романтичний вечір. Звісно моя польова засмага ніяк не зрівняється з морською, але це геть неважливо.

* * *

Довго чи коротко, але якось ми дотягнули майже до кінця строку. Кирило лікуванням сина був дуже задоволений і говорив, що маленький майже забув про напади та виглядає абсолютно щасливим.

Але сексуальна напруга поміж нас вже відчувалася неймовірно. Якось мій ненормальний рятувальник попрохав, щоб я надіслала йому в повідомленні свій «маленький кратер», бо він його давно не цілував... Та я, з часів Софії, категорично проти будь-яких збочень і настирливо чекаю нашого шаленого Кохання наживо.

Сьогодні я отримала від Кіри новеньке відео. Скоріше за все знову з моря. Подивимося! Крупним планом, на весь екран засяяли в сльозах прекрасні очі Івчика, а далі наче прочитані з паперу, полилися слова:

«Хороша тьотю! Я прошу: не забирайте в мене тата! Я його дуже люблю! У вас ще будуть інші дяді, а в мене він один... Не хочу бути сиротою... Будь ласка, залишіть його мені!»

І ВСЕ. Я опустила телефон і заціпіла. Сиділа на власному ліжку й не відчувала тіла, а мозок працював, як під гіпнозом та весь час повторював кожне почуте від дитини слово. Що це таке? А це розплата тобі, Діано, за бажання допомогти. Ти ж сама все зробила, а тепер дивується та не знаєш: як реагувати на подібне КІНО?

Коли мені сказали, що вбили Магду, я була зовсім малою. Ну так, молодшою лише на рік, але з того часу «подорослішала» неймовірно. Мене спокусила нахабна жінка, а потім я безмежно покохала рятувальника. Нещодавно він натякав мені на шлюб та діточок. Але ж у нього вже є син і саме він просить мене відступитись...

І ніякий це не монтаж, а щира правда, тільки записала її для тебе Латушева відьма, що хоче повернути собі Кирила. Дурна! Кирило хоче лише тебе. А якщо вагаєшся, запитай у Нього про все, що побачила прямо зараз та забудь і чекай на вашу блаженну Ніч.

Ось тільки я зробила зовсім інакше. Пішла до кухні, взяла в холодильнику Мартіні, великий келих й сіла пити... А як ще вивільнити з себе той жах? Покінчити з життям? Але ж це гріх! І Магда прокляне мене з того світу.

Я випила з пів літра та була п'яна, мов чіп. Взагалі-то я людина непитуща. Ні, по пивку з Кірою та під тараночку – це ми робили. Але ось так на самоті пів літра? Зовсім з глузду з'їхала!

Хвилиночку, а коли він прилітає? Так завтра! Я вже й приготувалась. Набрала в супермаркеті продуктів, щоб влаштувати святкову вечерю. Гарне склалося свято! Виходить щаслива сторінка мого життя раптово завершилась?

Невже відразу і відмовишся від найріднішого на світі? Купишся на той дешевий відосік та перекреслиш ваше світле Кохання? Діано, зупинись!!! Якби ж я вмiла зупинятись.

Розділ 24. Відпустка

– Ковтун, що це таке? Поясни, будь ласка! – незадоволено махнула рукою на екран Хрульова. То вона заглянула до своєї пошти та побачила мою заяву про термінову відпустку. – У тебе що угоди закінчились?

– Угоди є, але такі, що можна відкласти. А от здоров'я не залізне. Я майже рік в агенції й ні разу не брала час для відпочинку. Та й подорож у мене зірветься, – неймовірно натурально брехала я начальству і вона здалася:

– Ну, якщо подорож? А чому ж ти не казала? Немає невідкладних справ, то їдь. Ми вже якось пересидимо без тебе. А наскільки їдеш?

– Думаю, десь на місяць, – бовкнула я та не могла стерпіти, щоб не розсміятися з виразу обличчя директорки.

– Тобто, на місяць? Де таке бачили? – від подиву та обурення пика Хрульової витягувалася дуже смішно.

– Жартую я! Законні два тижні й не більше. Щасливо зоставатись! Я там для Жанни залишила дещо, щоб зовсім з кріслом не зрослася, – кивнула я й збиралася вийти.

– Це молодець! Дякую. Ти – наша краща пісня. Але надовго не зникай.

Всі квіти в горщиках я віддала сусідці й подарувала їй, за догляд, нову праску. Бабуня як побачила те диво сказала, що свої повикидає, а мої займуть на підвіконнях найсонячніші місця. Та мені такого не треба було, просто полити кілька разів на тиждень і все.

Куди їду, я нікому не сказала. Ясно, що немає в мене ніякої подорожі. Взагалі знову нікого й нічого немає! Ні життєвих планів, ні перспектив. Він був один, наче сонце, що сяяло вдень і вночі. А тепер настала безпросвітна пільма.

За довгий і страшний, насичений та дивовижний рік я ще ні разу не була у себе вдома. Це я про те село, де мене виростила Магда. Воно знаходиться недалеко від столиці, але таке ж безталанне як і я. Бо виглядає стареньким та непрестижним і не будують там чомусь свої вілли новомодні пани.

Я сіла до вірної мишки та й поїхала в минуле. Адже воно залишилось єдиним справжнім у житті розтоптаной та нещасної Діани. Ще кілька днів тому я марила неземними планами поруч з Ним. Але прохання маленького хлопчика закреслило всі блаженні сподівання. НАС більше не було на землі!

Цікаво: це мене доля митарить чи карма така? А, може, просто я дурна навіки? Бо сіла в машинку та помчала світ за очі, а як же Він? Той світлий чоловік, що винен лише в доброті своїй? Що відчуває рятувальник Кирило Латуш, коли отетеріло вдивляється в страшні рядки:

«Прощай. Я пам'ятатиму завжди, як врятував і як кохав. Але у тебе є дитина. Залишся у родині. Я більше не твоя Діана...»

Мужній і нещасний, він нічогісінько не розумів й ці промовисті слова його вбивали. Бідолашний встав, оглянув рай, що вже не існував. Поклав на записку ключі та вийшов, гримнувши дверима. А ті покійно замкнулися для нього назавжди. Він ще не вірив у страхіття, що накоїлося, й годинами набирав всі мої номери. Але дурнувата ріелторка заблокувала його контакт скрізь і знедолений чоловік ніяк не міг достукатися до мого розуму.

Він виконав мій наказ та повернувся до родини. Але не назавжди, а щоб зібрати рештки своїх речей. Інга піднесено бігала по квартирі й накривала на стіл. Вона чомусь була весела й говірка. Та й хлопчик, після відпочинку з татом, мав гарний і здоровий вигляд. А Латуш склав все необхідне у свою валізу, що забрав від мене й присів до сина:

– Івчику, пообіцяй мені, що будеш добре їсти й спати. За мною не сумуй. Таткові треба поїхати до дідуся й бабусі. Ми ж гарно відпочили, правда? А ти мені надсилай свої малюнки, згода?

– Куди це ти зібрався, Латуш? – здивувалася Інга.

– Дивись тут за малим! Якщо спаскудиш те, чого досягли лікуванням – краще не знати, що я з тобою зроблю. А як дізнаюсь, що курила в кімнаті, вивезу в ліс і спалю живцем. Ти мене зрозуміла? – по-своєму відповів їй колишній чоловік і голос його був грізним до невпізнанності.

– Та зрозуміла я, тільки не все. Чому це ти зібрався до Вільнюса? Що твоя шльондра вже й зрадила? Гаряче бабисько! – тільки й встигла сказати вона. А Кирило відчайдушно замахнувся й зупинив кулак біля самісінької голови.

– Ні-ні! Не чіпай... Їдь куди захочеш. Навіщо воно мені? Синочку, сідай до столу, – злякано белькотіла Інга та все ж раділа. Нехай у неї не вийшло повернути собі колишнього, але бажаного результату вона все одно досягла. Щасливці «побили тарілки» та й розбіглися, а це вже перемога! Хоч насправді - то була чорна підлість.

До вечора Кирило Латуш залишив Україну. Звичайно, як нормальний син, він часто розмовляв по відеозв'язку, любив своїх батьків та сумував за рідною домівкою. Але коли в його житті з'явилась дівчина з блакитними очима, він відклав всі поїздки та жив посеред Української столиці солодким і насиченим життям. Щасливий рятувальник вже збирався познайомити наречену з батьками та готуватися до весілля. Як раптом у найприємніші часи невідома й могутня сила розірвала щастя на шматки. Сумними й порожніми очима дивився Латуш в ілюмінатор та волів ні про що не думати.

Тим часом я була серед знайомих. Приїхала додому, хоча від нього залишились тільки вишні й куці бузку. Мої торішні покупці встигли побудувати на ділянці гарний дім, а наш старенький, розбили.

Доброзичливі люди запрошували мене залишитися у них на ночівлю, але я ввічливо відмовилась, сіла до авто й помчала трасою невідомо куди. Їхала своєю малечею та розуміла, що вона мене дратує. Тепер я дійсно хочу нормальне швидке авто. Всередині наче щось надломилось й перетворилось на камінь. Я більше не любила тендітну простоту.

То де ж заночувати? І я махнула до спа-центру, що так сподобався мені минулого разу. Він виявився вельми різнобарвним. Посеред гаю, вдалині, розкинувся осяяний вогнями готельний комплекс. Далі простягалось поле для гольфу й полігон для пейнтболістів. Ну, басейни я вже бачила, а ще тут були тенісні корти та невеличкі ресторанчики на всі смаки. Оце так розмах!

Я зарулила на стоянку й почула... солов'їний спів. Не може бути! Але то дійсно співав соловейко. Мені дали ключі від номера й скоро я вже стояла на балконі та милувалася зеленим гаєм і продовжувала слухати пташиний спів. Хмаринки розійшлися й тепер на небо висипали зорі. Лагідний і теплий червневий вечір підказав, що я страшенно голодна. А тому зібралася й пішла шукати: чого б смачненького поїсти?

Як же тут гарно навколо! Не дуже пихато, скоріше затишно й привітно. Я обрала невеличкий тихий заклад під зорями та замовила легкі вечірні страви. Тільки не встигла оцінити місцеві кулінарні шедеври, як почула чоловічий голос:

– Щиро вітаю Вас, шановна пані! Власник комплексу, Микита Щедрик, до Ваших послуг. Хотів подякувати за довіру, у статусі постійного клієнта. Я дуже сподіваюсь, що Вам у нас сподобається. Не смію більше заважати. Приємного відпочинку й смачного!

Я високо підняла брови й не розуміла: це увага чи зухвалість? Ну добре, що такий ввічливий власник! Але невже він особисто вітає кожного клієнта? Так, послуги тут недешеві, тому господар звісно дуже радий. Тільки я страшенно не люблю нав'язливих реверансів. Вичавила з себе посмішку, кивнула й не сказала ані слова.

Слава Богу, він чемно зник.

Після смачненької вечері поспішила дослухати спів солов'я, але він теж зник. Мабуть налякали, бо ввечері народу тут набагато більше. Сказати, що галасно не можу, але й не тихо. З кортів чутно монотонні звуки співпраці ракетки й м'яча. Десь вдалині музика та радісний сміх.

Я відчула умиротворіння, позіхнула й лягла. Постіль тут була краща, ніж у мене. До цього я страшенно вибаглива! Та бачу, що господарі дійсно дуже старанні й повністю відпрацьовують заявлені кошти. Я випила легке снодійне, бо після всіх хвилювань та думок про втрачене щастя сама точно заснути не змогла б.

На відпочинку сни я бачу. Коли не загнана, наче лоша, тоді й до голови приходять якісь заплутані образи. Думала, що прийде Латуш, але прийшла моя віщунка. Можливо це тому, що я з'їздила на місце нашого колишнього проживання, де її душа літала часом?

Сивіла зовсім не змінилась. Звичайно ж у моїх думках! Провидиця осудливо дивилася на мене та не промовляла вголос ані слова, хоч я чула її й так:

«Дитино! Ти уже доросла, але ще така дурна... Чому не бережеш сил душі своєї? Вона у тебе й так хворіє, а зараз зовсім квола та не вірить у могутність долі. На жаль, ти вже звернула з рівненької дороги, залишилась лише крива. Я весь час бачу тебе, але допомогти не можу. Ти думай про мене і знай, що я поруч. Не чіпай старого, залиш усе як є та чекай на зміни».

– Магдо, зажди, будь ласка, не йди! Я серед світу знову самотня... Скажи: чи добре там, на небі? Може й мені туди піти? – борсалась я, була думками десь далеко та гірко схлипувала в чужій постелі. А відлуння голосу Магди шепотіло мені:

– Сюди... поки... не йди...

Розділ 25. Прихисток

З відкритого вікна в кімнату долинав чарівний спів пташок. А ще духмяні аромати медових трав і ніжних квітів... Я виспалася дуже гарно. Хоч кажуть, що на новім місці людині спиться не найкраще.

За звичкою я простягнула руки до іншої подушки та раптом згадала, що знову самотня. Важка й недобра гіркота давила зсередини. Її там було так багато! Розбите Кохання, смерть Магди, загарбниця Софія. І все це зробилося зі мною за один-єдиний рік життя. А раніше було майже добре.

Та плакати я не збиралась. Негоже злій Діані пригадувати... Як там Магда казала уві сні: рівну дорогу? Та де ж вона та рівна, коли вся крива? Тоді навіщо сумувати? Буду якимось жити далі, а Він нехай живе своїм життям.

Замовила собі нагору подвійну каву й сирники в сметані. І коли гарненька покоївка принесла смакоту на таці, я раптом згадала мрію про власний дім... А чом би й ні? Дивись, як гарно навкруги - птахи співають, в соковитих травах ховаються бджілки. І все воно твоє!

Немає сусідів, тарганів та дороги поруч, де мчать задимлені й гучні авто. Діано Ковтун – та ти ж геній! Якщо вже й Магда підказала, що рано мені йти на небо, тоді піду вперед. Зміню навколо себе все та не залишу жодної деталі, котра б нагадувала про позичене в іншої Коханья.

Я миттю вихопила з кейса улюблений планшет і почала, нестримно й планомірно, шукати собі дім. Як же приємно працювати ось так: посеред ліжка, без макіяжу та без столу і без клієнтів чи начальства. Сиджу собі в готельному халаті, нікуди не поспішаю, нікого не чекаю й сама творю своє майбутнє. Таке життя мені подобається!

Жадібним поглядом я назбирала спочатку аж десять варіантів. Але після перемовин з колегами по цеху, залишила до перегляду лише два.

Я з'їздила додому, в місто, аби перевдягтись та взяти одягу на час відпустки. Негоже такий ладній пані ходити весь час в одній сукні. Що думатимуть постояльці центру? Та ось побачила, що на журнальному столику лежать ключі й моя записка. А, значить, Латуш вже тут побував та прийняв усе як слід. Звичайно телефонував, але навіщо нам переливати з пустого в порожнє? Один раз обірвали по живому і ВСЕ! Крива дорога так мене навчила.

Серце підступно защеміло, але я акуратно посклала речі до чохла й прилаштувала на задньому сидінні мишки та розуміла, що вони помнуться. Це знову нагадало мені, що з «іграшкою Лего» треба прощатись. У цьому Латуш мав рацію. Ріелторка Діана Ковтун може дозволити собі хоч Теслу. Але достатньо буде чогось скромнішого, хоча й зручного. Пізніше я подумаю й над цим!

Я повернулася до центру відпочинку, перевдяглась і привела себе до ладу. Тепер пішла перекусити в ресторан. Хотіла навіть на удачу взяти сухого, але ж я сьогодні ще буду за кермом. Тому безалкогольного коктейлю буде досить. А ще кілька ніжних екзотичних страв давали розуміння, що шеф у цьому ресторані неймовірний...

– Вітаю яснооку пані з хорошим днем! – почувла я вчорашній голос і розвернулася.

– Навзаєм і Вас з хорошим днем, Микито! – відповіла я господарю зелених просторів. – Тільки хотіла попрохати книгу відвідувачів, але Ви перехопили задум гості. Хто Ваш шеф-кухар: чарівник чи маг? Бо страви так притягують, що вже не відірвешся.

Граційним жестом вдячності, він нахилив усміхнене лице. Ох і красивий дядько цей Микита! Такий собі французький джентльмен. Шикарне сиве волосся доглянуте бездоганно. Грайливі карі очі, що поглядають з-під пухнастих вій і витончена борідка та пухкі вуста, приховані вусиками. Одягнений доволі офіційно: світлий костюм, темна футболка та дуже вишукане шкіряне взуття. В думках я вже дала йому ім'я «сивий граф». А ще він підійшов би як герой романів...

– Я щиро дякую і передам йому, – стримано відповів мені чоловік. – Але він у нас не один. Для одного роботи забагато. Ми довго підбирали групу. Та наразі

створеним тандемом задоволені, адже їх співпраця нам дарує ось такі відгуки гостей-принцес. Діано, не судить за моветон, та Ви до нас надовго?

– Оце так запитання? А що уже набридла? Я ж тільки одну ніч вслухалась в солов'їні співи. Для рядового жителя столиці – це незрівнянне задоволення й релакс. Напрочуд добре відпочила. Спасибі, що один клієнт сказав про Ваше надзвичайне місто, де почувашся живою. А моя справа навпаки дає ефект конячки, що тягне ноги по асфальту, – ця алегорія була незграбна, але на жаль, дуже доречна.

«Граф» посміхнувся і доволі гречно відповів:

– Я знаю хто така Діана Ковтун.

Цей чоловік мене вже вдруге здивував і мої брови знову злетіли:

– У Вас живуть мої клієнти? Невже моя «продажна справа» іде попереду аж так далеко?

– Так, дехто Вас тут знає. А ще у нас заведений порядок, що співробітник (при оформленні гостей) шукає базами їх статуси. Звичайно, для загальної безпеки. Виходить зараз я розкрив службову таємницю. Та думаю, що провідний ріелтор «Новосела» й сама, наче криниця таємниць.

– Микито, перехвалите мене. А на питання: чи надовго? Доки не виженете. Так піде? Жартую, звісно. Я в відпустці, але потрібно дещо поміняти у власному житті. Я про житло. Тому не на морях, а тут. Хоча у Вас не гірше. Знайду собі будинок і вмиль покину це чарівне місце, – тепер і я розкрила таємницю.

– Прикольно, що ріелтор шукає дах над головою. А як з комісією? Будете ділити, чи просто віддасте колезі? – з цим Щедриком розмовляти, як плисти на хвилях, на диво легко.

– Ого! Ви в курсі наших справ. Чи може працювали у цій сфері? – купилась я на жартівливий стиль розмови.

– Ні, особисто я не працював. Товариш, що допомагав оце усе купити. А взагалі наш бізнес схожий: такі ж вибагливі клієнти, замовлення та дещо ризик. Відносно даху Ви не жартували, Діано? Питаю, бо збираюся продати мамин будинок. Тут, недалечко. Вона з країни поїхала, а дім стоїть і чекає на господиню. Такий собі жіночий замок. Якщо бажаєте, можу показати. Чи у Вас інші плани?

– Так, плани є, але я обов'язково подивлюся, – погодилася я й подумала, що так поведжуся не з кожним чоловіком.

– Тоді навіщо відкладати, поїхали відразу? У мене є трохи часу. Не переймайтеся про дрібниці. Ланч коштом закладу, – кивнув він офіціанту.

Ми сіли у його сріблястий Jaguar XF і я подумала, як дивно виглядає Діана Ковтун у своїй машинці. Але ж я тільки починаю виправлятися.

Ми розігнались по одеській трасі й проїхали буквально поворот. А потім він звернув з центральної дороги та скоро зупинив авто біля воріт, прикрашених клубком гадюк. Та це лиття не виглядало дурним чи диким, а дійсно пасувало до жіночого прихистку.

Микита відчинив своїм пультом і ми заїхали у двір. І знову затишок навколо! Я бачу стільки нерухомості, що можу просканувати її наскрізь. Але цей світ був ідеальним та притягував.

Двоповерховий дім з мансардою. Червона черепиця на даху, а стіни – надсучасна облицювальна цегла. Таке я бачила й продавала, але собі у володіння подібну розкіш поки не планувала.

– Микито, як тут багато квітів. А хто ж за ними доглядає, якщо мама поїхала? – вилізло з мене село, але господар приємно посміхнувся й пояснив:

– Наш садівник, із центру. Це його давня пристрасть – моя матуся й квіти. Вони як сядуть бувало тут на терасі, то відриваються у грі в покер до опівночі. Та ще й на гроші, уявляєте собі?

– Щаслива Ви людина, пане! – тяжко зітхнула я. – А ось у мене була Магда-опікунка та й та пішла з життя, з чужої волі...

– Про це я знаю й співчуваю Вам, Діано. Київська область, хоч великий край, але ж вісунку поважали навіть у більш віддалених місцях. То як, подобається мамин замок? Відберете у мене спадок? – він підморгнув, а я від того погляду відчула, що по спині біжать мурашки.

– Якщо зійдемося в грошах, то відберу! – знову заговорив в мені ріелтор.

– Люблю рішучих! Достеменно сторгуємося, пані Діано. Нагору Вас супроводити чи й так повірите, що в матусі не було термітів? – продовжував свої дотепні жарти господар спа.

– А я люблю доречну впертість. Тому підемо і нагоду, і в підвал. Ви ж розумієте, що ці троянди та Ваші компліменти ніяк не відвернуть моєї уваги від стін та документів. Невже ніхто Вам не казав, що Ковтун навіть у дрібницях вгризається, що той шакал?

– Ні, я цього не знав. Та якщо й звір, то дуже гарний! – це переходило всі межі. Бо «сивий граф» відверто загравав до покупця та посередника одночасно.

Великі суми мене ніколи не лякають, а навпаки приваблюють тому, що з них до рук пливають такі ж великі комісійні. Та він озвучив непомірну суму. Я підвелася й рішуче прорекла:

– Я вдячна Вам, за огляд замку, але мені подібна цифра не світить.

– Діано, а за скільки заберете? Я хочу, щоб будинок належав саме Вам, – підвівся Щедрик і здається тепер уже не жартував.

Навіщо цьому пану знати: що на рахунках, як продам квартиру, залишиться ще й на авто? Моя професія навчає азартно торгуватись. Ріелтор – то гравець, а я гравець цілком азартний.

Розділ 26. Відпусти її

Доки я гралася в азартні ігри з новим знайомим, мій старий знайомий, точніше кинутий коханий – Кирило Латуш завітав додому. Батьки зустріли його радісно й привітно. Та цього разу син з'явився, на диво, замкнутий і злий. Він кілька днів нікуди не виходив, лежав у своїй кімнаті та пестив на телефоні чиєсь фото...

А потім повідомив, за столом, що повернувся назавжди. В Українській столиці його наразі не тримало вже нічого. Він працював в приватній фірмі, згідно з угодою, та в акурат перед страшним фіналом Щастя випустив групу. А новий договір іще не склав.

Тому настирливо почав шукати: куди прилаштуватись вдома? Зустрівся з друзями по війську. У рятувальників спитав, але вони при всій повазі, шанували закони. Не може інвалід, на групі, знову підійматися по драбині в полум'я чи лазити десь по мотузці й відповідати за цивільних.

Єдине, що давало Кирилові розраду – це малюнки сина. Він прислав їх, з телефона мами, доволі часто. Та якось прийшло відео. Татко зрадив, подумавши, що Івчик записав для нього пісню або віршика. І він відкрив того клятого «віршика». Малий поки не дуже розбирав, що натискає в телефоні та випадково надіслав фатальний ролик, де прохав у чужої тьоті залишити йому тата...

Відомо, що стрімке й гаряче кохання юної красуні звело Кирила з розуму і він збирався під вінець. Але я миттєво й жорстоко, без жодних пояснень, кинула його. Тепер ПОЯСНЕННЯ у Латуша з'явилися! Він ринувся в аеропорт і вилетів на Київ.

Сидів під деревом та чекав аби колишню принесло додому. Ось Інга з Іваром зайшли до двору. Малий побачив тата і радісно побіг в його обійми. Кирило погасив недопалок та поглядом вбивав нестерпну жінку.

– Ви тільки подивіться на цього святошу! А мені казав, що спалить, як побачить сигарету, – почув він її нудний голос та варіант, як здихатися потвори. Блаженно обійняв синочка, поцілував у маківку, бо знав, що дим йому зашкодить. Потім мовчки завітав до квартири, закрив малого в спальні на ключ і приготувався виконати вирок, але спочатку показав тварюці ролик:

– Навіщо ти таке зробила з моїм оновленим життям? Тобі було недостатньо горя?

Інга знітилась, завертілась, бо підлість інколи буває схожа на розум, тільки занадто збочена й скрикнула:

– Де ти це взяв? Та блядь прислала...

Краще б вона цього не говорила! Це була остання крапля. Кирило обхопив її за горло, підняв з підлоги й почав душити.

– Ні, не Вона! Ти сама, потворо, скинула мені з дитячими малюнками. Суко безмозка, що переплутала файли та разом знищила моє життя з найкращою в світі? За що ти так ненавидиш все гарне? Тому що прийшла з пекла? Туди й підеш зараз, в казан, до друзів...

Інга посиніла й хрипіла, а він безжально давив, аж доки Івар не вискочив зі спальні. Дитина вчепилась батькові за ноги й кричала не своїм голосом:

– Татусю, відпусти! Це я у всьому винен... Відпусти її... Я хочу, щоб ви обоє були зі мною...

Латуш безсило відпустив гадюку. Інга впала на підлогу та кашляла не менше, ніж син у нападі хвороби. А маленький плакав і обіймав тата розбитими рученятами. Кирило стояв блідий, неначе вже зустрівся зі смертю. Чому життя таке страшне?

Звичайна дівчина колись, на відпочинку, побачила у Вільнюсі парубка з зеленими очима і закохалася в нього. Настирливо чіплялась, аж доки недосвідчений молодик не наробив дурниць. Він чесно оженився, залишив дім та переїхав до її країни. Скоро в них народився син, а потім дуже захворів. Кирило працював пожежником і заробляв пристойні гроші, аж доки сам не обгорів. А жінка миттю розлучилась і викинула його з дому. Саме тоді він і зустрів ту, котра вперше напоїла його душу лавою ширих почуттів. Їй теж була потрібна допомога. Так до знедолених створінь прийшло божественне Кохання. І в ту саму мить, коли закохані були готові з'єднатися навіки, колишня зіпсувала їх долю. Тепер дуже добрий чоловік не витримав та намагався відібрати життя у підлої. Але син мав характер тата. Він до крові розбив маленькі рученята, встиг зламати замок та врятував матір від неминучої смерті. Наразі її запхали у швидку, а Латуша – до поліційної машини...

Сусіди почули гвалт та викликали екстремальні служби. Хлопчику вже змазали рученята йодом і він вперто рвався до авто із татом. Та скоро у подільському дворі настала тиха ніч. Малий залишився в сусідів, забився у куток і плакав. На диво, цей кошмар не викликав у нього нападу астми. Як прикро, що життя дитини (серед великої родини) так насичене нещастями!

* * *

У відділку Кирила посадили в клітку до бездомних, котрих сьогодні зібралося чимало. Але ні в кого з них не виникало жодного бажання чіпати могутнього чоловіка у розірваній сорочці, з купою шрамів на тілі.

Латуш ще й досі виглядав, наче мертвий, тільки що дихав. Ніч він провів без сну. Можливо згадував знайомство чи наші перші зустрічі та кашу, котру зварив для дівчини в сльозах. А потім безкрає Щастя, що заповонило кожен мить й захлинулося на найвищій ноті... Чи може навпаки, порівнював душевний біль з фізичним, коли його поглинало полум'я? Куди не повернись, а суть життя – то нестерпний біль.

Після ранкової баланди Латуша привели на розмову до слідчого. Та затриманий був небалакучим. Ось його згаслі очі засяяли стражданням і він сказав:

– Я підпишу усі статті, свої й чужі, тільки дозвольте я викличу батьків до сина. Він дуже хворий і йому потрібен спеціальний догляд.

Але слідчому було відомо, що їх підозрюваний – громадянин Євросоюзу й має право на розмову з представником посольства. Він щось спокійно дописав і відповів:

– Такої послуги нам від Вас, пане Латуш, не потрібно. Відповісте за законом нашої країни лише за скоєне. Будуть вагомі докази - закриємо, а якщо ні - попросимо додому. У нас своїх нікуди саджати. А телефон? Будь ласка, прошу.

У лікарні тим часом Інга вже плакала в обіймах мами. Теща Кирила зроду не любила. Казала, що він біла кістка та не підходить їй в рідню. Тому наразі злісно прохала дочку:

– Все напиши! Нехай сидить грішний супостат! Я б і ту курву зі світу якось витравила, але ж боюся йти до знахарки. Кажуть, вона дочка відьми. Ось і причарувала твого дебіла.

– Ма, що ти мелеш? Яка відьма? Підкинута вона, – з великим апетитом пожирала «боляща» все, що принесла в лоточках мама. – Та й не хочу я його саджали.

– От дурна! Ще й досі мариш про його дрючок? – шипіла теща.

– Сядь, мамо! Я поясню доступно. Як Латуша посадять, він на зоні валянки шитиме, чи що вони там роблять? А так він – закордонний тато мого сина (єврики й поїздки). Зловила суть?

– Ага! Оце ти розумно придумала, – захоплено змінила думку мати. – І все одно дуже хочеться, щоб він сидів. Шию он як тобі скалічив...

Скоро до Інги в палату навідався слідак. Підготував листок і ручку, щоб постраждала написала офіційну скаргу. Але колишня рятувальника стояла на своєму:

– Та про що писати, пане слідчий? Ми з чоловіком давно не бачилися. Скучили дуже. Ну, й трохи перебрали з втіхами. Жартуємо ми так інколи. Кохання у нас сильне і синок. Ви відпустіть його, будь ласка, бо я нічого писати не буду.

Так, за відсутності злочинних намірів, Кирила скоро відпустили. Крім того, хитра Інга аби задобрити родину Латушів дозволила взяти малого для продовження відпочинку до Литви. А сама зайнялася власним відпочинком.

Виходить Кирило мав рацію, коли говорив, що для себе коханої його колишня має голову на плечах. А ще по-секрету вона хвалилась матері, що вбила двох зайців...

Про що це вона? Про те, що стосунки з колишнім не стали ще гіршими й він взяв сина до себе, а їй можна досхочу побайдкувати? Чи той вислів буквальный, а нещасних зайчат звали Кирилом та Діаною?

Розділ 27. Нова сторінка

От я й перегорнула нову сторінку зі щоденника свого життя. Пішло у небуття дитинство та неперевершена віщунка Магда. Забралася за океан лесбійка Софія. А Кирило Латуш полетів з сином додому, щоб спробувати забути блакитні очі, котрі віддано кохав.

Я за два тижні на просторах центру дуже полюбила спів солов'я. І як тільки сідало сонце, а зелену тишу обіймали сутінки, він починав свою чарівну пісню. Можна було годинами стояти біля відкритого вікна, слухати пташку та дивитися на зорі. Вони моргали своїми жовтими очіцями зі всесвіту, а я бачила серед них зелені очі та відчувала нестерпну самотність і пекучий біль.

Та інколи життя підкидало мені щось позитивне. Наприклад, я купила собі дім. Аби не шокувати «новосельців» Микита запросив свого нотаріуса, й тепер я законна власниця маєтку Щедриків. А наостанок «сивий граф» запропонував мені відзначити Угоду в одному з ресторанів центру.

– Доброго ранку, мій шановний покупець! То ми сьогодні в надвечір'ї розділимо відсутні комісійні? – розбудив мене він жартом, що прозвучав при огляді будинку.

– Якщо продавець бажає, я не проти. Тільки одна умова: чек розділимо навпіл! – безкомпромісно відповіла я йому в телефон.

– Згода! Як скаже ясноока пані, – вже знав, що байдуже чинити мені спротив кароокий красунчик.

Як ти його назвала? А хто тоді Кирило Латуш? Скажу! Мій рятувальник був сенсом життя, найсолодшою пристрастю, майбутнім господарем. А став – кровоточивою раною душі, що не загоїться ніколи.

Микита надіслав мені до номера чергові квіти. Я розуміла, що у власника комплексу й без мене є багато справ, тому шанувала його увагу. Ввічливість не дозволяла мені діставати Щедрика запитаннями про родину. Хоча на території цих володінь він точно жив один. Але якщо людині хочеться погратися в залицяльника, навіщо йому відмовляти? Скоро я зникну в сірих хмарах міста й він почне надсилати квіти комусь іншому.

Настав приємний теплий вечір. Микита з'явився біля столика точно о двадцятій та виглядав як Бог! Ну, треба ж мати такий вигляд і манери, щоб навіть п'явка на кшталт мене, не могла знайти в людині жодного недоліку.

Господар спа був одягнений у вишукане вечірнє вбрання з легкої літньої тканини. На голові свіжа зачіска, до блиску випечена борідка й лице точно після якоїсь омолоджувальної маски. На руках ледь помітний чоловічий манікюр, але теж бездоганний. Про взуття я вже казала, у нас такого не роблять і не продають.

Все це я бачу миттю, адже працюю з різними людьми й надивилася на занедбаних, хоч і заможних. Але трапляються й доглянуті. Ось тільки часто та еліта пихата й безкультурна (як наприклад пан Яблонський зі своєю «іграшкою»). Тому я й відмовила їм, щоб зберегти власні нерви.

Як виглядала я? Тут простіше: жінка на відпочинку. Веселі локони, прекрасний тон обличчя, легенький макіяж, трохи відверта літня сукня, майже до самої землі. Спина голісінька, бо жарко. Засмага від сонця, що ввібрала біля місцевого басейна.

Обслуговував нас особисто шеф-кухар. Коли він подавав черговий шедевр - стриматися було просто неможливо. Я щиро дякувала його великому таланту й золотим рукам за неперевершену гастрономічну насолоду. Ріелторський язик - то вправний інструмент і сьогодні я користувалася ним дуже натхненно.

Моє захоплення стравами здається надихало навіть Микиту. Він чемно посміхався у свої звабливі вуса та, час від часу, непомітно кидав оком на мій стан. У невимушеній бесіді промайнули години й небо перетворилося на дорогоцінний килим, прикрашений мільйонами зірок. Це означало, що прийшов час закінчувати з десертом і йти спати.

Мій кавалер провів до номера та сказав наступне:

– Діано, я неймовірно вдячний долі, що Ви завітали до нас та ще й купили матусин будинок. Тепер він у надійних жіночих руках і мамця задоволена. Вона любила свій дім і тому я не квапився з продажем. А виходить, що він чекав саме на Вас. Я дякую за дивовижний вечір і за приємність побувати хвилиною частиною життя божественної леді.

– Микито, звідки Ви берете такі неперевершені слова? Я їх не вартую й не знаю, як на таке відповідати, – чесно зізналась я персоні, котра знаходилась від мене на самому високому щаблі людського розвитку.

А він скромно посміхнувся та відповів:

– Навіщо поспішати? Я зачекаю. Коли з'являться слова – тоді й відповісте. То Ви завтра покидаєте нас?

– Так, справ безліч. Ви самі мені їх додали. Я маю на увазі переїзд. А ще я дуже вдячна, що надали притулок моєму знищеному на асфальті серцю. Микито, Ви дійсно робите велику справу, коли даєте нам нещасним можливість відтанути у цьому раю.

Тепер і я заговорила якось дивно та розуміла, що повинна йти, але він дивився так, наче не відпускав мене. Не нахабнів, навіть руку не цілував, але не відпускав! І знову по моїй спині маршував цілий мурашник. Раптом в голові промайнула недоречна та дика думка: що з таким франтом відчуває жінка в ліжку? Коли він без контакту вміє підкоряти до заціпеніння?

Я опустила очі, кивнула затуманеною головою та втекла до свого номера. Стояла посеред кімнати й відчувала: як ненормально калатається серце. Діано, що це з тобою? Навіть не думай зізнаватись, що закохалася в цього старого розбещеного діда! Та не такий він уже й старий...

От відьма! Видурила у нього собі гарний будинок, добре відпочила під солов'їний спів, напхалася неймовірно смачними стравами. То чого ж тобі ще? Хіба як цей

упакований звабник засипав тебе квітами й компліментами та заглядав у саму душу, ти вже забула про Кирила? Ні! Просто сьогодні мене накрило щось чарівне.

Рано-вранці я збрала речі, подякувала дівчині на ресепшні й сіла за кермо мишки. Дивно, але я весь час очікувала, що Микита вийде попрощатись та цього не сталося. Ворота заводу для відпочинку зачинились і Діана Ковтун взяла курс на місто.

Я повернула від сусідської бабуні квіти, а ті так славно підросли! Мабуть, старенька й справді ходила біля них, як біля власних діток. Відразу хотіла починати збирати речі, але мене осяяло, що в перший день треба прийти до агенції як після відпустки, а не після виполювання ланів.

Після душу я гола розкинулась в улюбленому ліжку й мені було на диво добре. Я не шукала більше в ньому Кирила та не збиралася проливати сліз. Виходить, що відпочинок пішов мені на користь і я дійсно перегорнула у своєму щоденнику чергову сторінку.

* * *

– Народ! Народ! Вона прийшла. Ого! А де ж загар Карибів? – округлилися очі Жанки.

– А чому ти вирішила, що я була на морях? Я й тут знайшла непогане місце для відпочинку, – присіла я до свого столу.

– Але Хрульова говорила про «гарячу» путівку... От вмієш ти таїтись, Ковтун!

– До речі, Жанно, я тобі залишила в роботу аж дві хатинки. Ти їх продала? – спитала я просто так, адже розуміла, що вона нічогісінько не робила.

– Господарі від мене відмовились. Сказали, що чекатимуть хоч рік та довіряють лише тобі. Ти що чаклуєш над ними? – зітхнула нещасна, що вірила не в працю, а в дива.

– Діано, а чому це ти оформила купівлю будинку не в нас? – незадоволено привітала мене директорка Хрульова. От пронира, вже дізналася!

– А сенс? Абсолютно прямий продаж, без будь-якої комісії. Я знайшла власника будинку там, де відпочивала. Домовились, провели Угоду. Тому «Новосел» геть не постраждав. Я правила пам'ятаю, – миттю відшила я жадібну бабу.

Не маючи аргументів для спротиву, вона мене відпустила. Але поглядала так, наче я той дім у неї вкрала. Жінки! Я майже рік на неї працювала як невільниця, принесла грошей більше, ніж всі інші разом узяті, але заздрість все одно щедро сочилась крізь її шкіру назовні.

До вечора я пригадала, що таке ноги й клієнти, неробочі світлофори й ліфти. Здалося, що в відпустці й не була! Після душу впала на ліжко та вже майже відключилась, але хтось подзвонив.

– Алло! Вітаю, хто забув про ніч? – незадоволено запитала я й почула голос з минулого, про яке воліла не згадувати.

– Привіт, маленька німфо! Пробач, це я забула, що ви там уже спите. Як пожежник? Дитину тобі зробив?

Мене цікавить: ну чому темним істотам не живеться у своїй п'їтмі?

– Привіт, Софіє! Ти для цього телефонуєш чи ще щось цікавить? – не стала виглядати привітною її колишня стажистка.

– Ну, вибач! Ти ж знаєш мої жарти. А розбудила я тебе, щоб попрохати дещо. Моя столична квартира більше не знадобиться. Чому вона стоїть та боргів набирається? Можеш її для мене штовхнути? Генералку я в Дію закину. Ба більше нікому не довіряю. Чула, що бомбиш ти неслабо. Все як бажала: стала найкращою! – навіть на іншому кінці світу ця нахаба все знала.

– Чому ж не штовхнути? Запросто. Для Ковтун комісійні зайвими ніколи не бувають. Тільки ціну призначай без фанатизму, – позіхнула я у відповідь.

– Моя! Чую свою школу. Нічого зайвого, лише робота. Так що твій член? Ще задоволена, чи вже ніякий? То приїзди до мене, завжди прийму. Наразі в мене мулаточка Марлен. Дуже гаряча штучка! – набридала гидотою Навроцька.

– Софіє, якщо в тебе все, я з радістю поспала б. Тяжкий був день, – рішуче обірвала я байки заморської лесбійки та пригадала, як Кирило рятував мене від неї. Ось тільки тепер, на жаль, він сам був уже в минулому.

Розділ 28. Сивий граф

Непомітно пролітали дні, а за ними тижні. Я ганяла по області впродовж доби, шукаючи розради в праці. Мій мозок навчився діяти наче машина: кого, куди й за скільки переселити? А головне: що взяти до власного гаманця? Але ж то лише робота, а стан душі – незмінно прісний.

Та якось ближче до чергових вихідних раптом прорізався контакт «Микита Щедрик». А цьому що від мене треба? Хоче назад мамину власність? Чи спадкоємці проти? Так я ще не переїжджала. На Оболоні в однушці, стоїть гірка коробок з речами, а перебратися часу не вистачає.

– Вітаю, ясноока пані! Як живете? Не заважаю? – спитав мій продавець.

– Привіт, Микито! Ні, не заважаєте, я в місті. У Вас з'явилися нові питання щодо угоди?

– Так, вгадали. Але не переймайтеся, в продажах я не вмикаю задній хід. Це відносно маминих речей. Ви скаржились, що її раритети заважають оновити простір. Вихід знайшовся. Не так давно у нас відпочивав директор історичного музею. Ми розговорилися й він прохав віддати йому експонати з минулої епохи. Я радію, що предмети з мого дитинства послужать людям в пізнавальних цілях. От тільки соромлюся тривожити Вас у законний вихідний, – так пояснив свій дзвінок

колишній власник мого нового дому.

– Прекрасно, Микито! Бо як пригадаю той круглий стіл й стільці з минулого століття, мені аж зле. Можете забрати, коли завгодно, – додав мені настрою дід.

– Ні, Діано! Без Вас я там кроку не ступлю. Пристойність не дозволить. Житло вже не моє. Та й Ваші чарівні очі знову побачу, – зізнався хитрун.

Ну що з ним поробиш? Треба їхати! Поки чекала намагалася спланувати простір Діани Ковтун, але майно старої пані настирливо заважало працювати моїй фантазії.

Ось за воротами почувся сигнал авто Микити і я побачила велику фуру столичних перевізників. Спочатку зарулив сріблястий Jaguar XF, як завжди осяяний мов сонце. Але коли з нього вискочив господар, у мене просто рот відкрився.

Сьогодні «граф» нагадував хлопчиська, що завітав на ферму до тата. Картата сорочка, потерті шорти, кросівки Адідас - робили його образ невпізнаним.

– Привіт, красуне! З кожним днем Ви все прекрасніші, а я старію, – низько нахилився Микита, та не соромлячись вантажників, доторкнувся вустами до моєї руки.

Я вмить згадала Кирила й на серці знову защеміло. І що чоловіки знаходять у цих спокусливих прийомах? А ми, жінки, ведемось! Звичайно, що наразі в мені говорив сум пекучої розлуки з коханим чоловіком.

Вантажники забрали мотлох бабусі й тепер у стінах височіли лише вбудовані сучасні шафи та десь на полицях валялися книжки. Микита випровадив хлопців й хазяйновито зачинив ворота. Я думала, що він запропонує роз'їхатися по домівках, але здається Щедрик-фермер до сна не поспішав.

– Ну от, Діано, тепер будинок повністю Ваш. Перепрошую за розгартіяш та якщо довірите ключі, я наказу своїм дівчатам поприбиратися тут. А коли звітуватиму - з приємністю знову Вас побачу...

– Микито, це зайве. Клінінгові послуги я замовляти вмю. Не переймайтеся, – впевнено тримала я під контролем його залицання.

– Я знаю, що Ви дуже незалежна! Просто хотів допомогти. А може заїдемо до центру? Я наказав Хосе приготувати Ваші улюблені страви, – аж пританцьовував Щедрик та мені це видалося нахабством.

– Пробачте, Микито, але в мене на сьогодні інші плани, – обійшла його наче предмет я та натиснула пульт воріт.

– Тобто обіду не буде? – почула зі спини, повернулась та бачила його незадоволене обличчя.

– Микито, я Вас дуже прошу: залишимо усе як є! У нас були такі добрі стосунки.

– Були. Але ж я хотів ще кращих, – не здавався «сивий граф». Я мовчки похитала

головою та всілася до мишки. І йому нічого не залишалось, як виїхати слідом. Щедрик попрощався гучним сигналом свого неймовірного коня й зник попереду на трасі.

Я їхала у своїй машинці та гірко посміхалась. Ось і закінчилась іще одна історія мого порожнього життя. Цей статний пан шукав коханку, але я нею бути ніяк не могла! Якщо вже наше світле Кохання з чарівним рятувальником дало лише нестерпний біль, навіщо мені цей раритет з минулої епохи? Так, він приємний співрозмовник, занадто ввічливий і гарний, але нехай шукає собі іншу жінку. А мені його будинку вистачить!

Після тієї зустрічі Щедрик зник з моїх життєвих горизонтів. За розуміння та достойну поведінку я поставила йому найвищий бал у порівнянні, наприклад, з Софією. До речі, Навроцька дійсно надіслала мені документи і я заклала у свої плани негайний продаж того нищого об'єкта.

Там вона використала дівчинку-сирітку для власної розваги. Там намагалася відібрати у мене життя, та зараз я з легкістю приводила туди покупців і скоро здихалася потворного нагадування гріхів. А на мій рахунок капнули зовсім непогані гроші.

Були в мене й приємніші турботи. Ми з дизайнером вибудували проєкт та замовили у мій дім гарні меблі. А доки я підганяла власні справи ріелторки-нероби загорілися святкуванням ювілею директора агенції. Мені до такого байдуже і я просто спитала: скільки дати? Нехай Жанка надуває кульки, все одно ріелтор з неї ніякий.

І ось настав той, перепошую на слові, святковий вечір. Знадобилось відкласти кілька переглядів та й взагалі я ще з поминок Магди ненавиджу ці довгі столи й промови. Але голодні гості розсілися й почали жерти. Музики тут теж були якісь незграбні. Взагалі сумно хоч сказися, але ж це просто обов'язок і його треба виконати.

Раптом бачу, як до зали завітала красунечка, під ручку з таким собі привабливим гусаром... «Знайшов те, що шукав!» - подумала я, бо гусаром був не хто інший, як Микита Щедрик. Він поглядав на дівчину, наче кіт на сметану.

Як на біду, їх столик був навпроти й Микита відразу побачив мене. Можливо саме через це з коханкою він поводився, як тато. А коли дівчина пішла припудрити свій носик, Щедрик миттю опинився поруч і запросив до танцю. Тепер він вирішив клеїти двох? Який невтомний! Та я мовчки подала йому руку й пройшла трохи далі в зал.

– Красунечко, у Вас сьогодні свято? – легенько притискав він до себе мій стан.

– Так, ювілей у нашого керівника. І Ви, я бачу, не без пари, – вколола я ловеласа, а він аж засвітився.

– Діано, це ревності? – схилився ближче до мене.

– Та боронь Боже. Констатую факт, – зрозуміла я, що дійсно перебрала.

– Я з парою, але не такою про що Ви подумали. Це моя старша донька. Вона прилетіла на кілька днів у справах. А залишатися в центрі, на просторах якого вона виросла, було сумно. Ось ми й вибралися сюди. І тепер я цьому страшенно радий!

Виходить я таки вгадала, але наразі була дурепою і стервом в одному флаконі. Дід привів доньку посидіти в ресторані, а я вже змалювала в голові сцени розпусти. Здається та отрута, що потрапила в мене від Софії ще й досі не вивітрилася!

– Діано, то все-таки я Вам цікавий? – спокусливо заглянув мені в очі Щедрик і я розуміла, що повинна розставити всі точки над «І».

– Микито, коли вже доля випадково з'єднала нас у танці, я заберу трохи часу та поясню все. Ви дуже добрий, чемний й спокусливий на вигляд чоловік. З цим не посперечаєшся! Мені сподобався Ваш центр відпочинку, а про покупку – я взагалі мовчу.

– Тоді чому Ви проганяєте мене, Діано? – притис він мій стан до себе сильніше і я відчула, що дідуган сильно збуджений... Але продовжила:

– Тому, що я ніхто й нізвідки. Магда виховала мене людиною, бо сама була чарівним неземним створінням. Але тварюки відібрали її у мене й потім сталося таке, про що краще не згадувати. Коли я була на грані – прийшов Він. Склав до купи мою розбиту, діряву душу і дав Коханню, якого я не знала. Доля відібрала наше Щастя, та я не можу зрадити пам'яті й буду відмовляти всім... Микито, на Вас чекають.

Красива пишна зачіска Щедрика схилилася донизу. Він вислухав мовчки та став дуже сумним. Приклав до вуст мою правицю й відповів:

– Дякую за сповідь! Заздрю чоловікові, котрого покохала така жінка. Не сумуйте, бо мій досвід каже, що ви ще обов'язково зустрінетеся з Ним і будете щасливі. До побачення прекрасна, Діано! – гречно вклонився мені Микита й пішов за столик до доньки.

Розділ 29. Горе

Світові до того байдуже, але в мене радість! Колись я була щаслива володіти однокімнатною на масиві, але тепер Діана Ковтун має прекрасний дім, вдалині від пилу та шарудіння коліс на асфальті. Хоча колеса я теж купила. Як продала свою «катівню» на Лесі Українки – відразу занесла гроші в автосалон. Тепер катаюся на Ніссані та дуже задоволена ним.

Біля мого дому вечорами – блаженний хор птахів! Їх можна слухати безперестанку. Вони співають голосно й тихо, але невтомно кожна пташка розповідає щось своє.

Після роботи я сідаю у розкладному кріслі та задираю ноги вгору, щоб відпочили від маршування по сходах і квартирах. А коли птахи затихають – на небосхил виходять зорі. Вони моргають та підказують, що там живе своїм життям безкрай всесвіт...

А як розповісти про аромати квітів, в навколишніх садах, взагалі не знаю? Я вже познайомила з деякими сусідами й вони виявилися нормальними людьми – привітними та зовсім не пихатими. Виходить: моя мрія здійснилася?

Сьогодні повернулась до агенції страшенно змучена. Одна потвора не бажала віддавати молодій родині більшу квартиру. Будь-який роз'їзд – це сльози, сварки і страшений головняк. В одних немає грошей на доплату, а іншим хочеться повний метраж! Я вмю вилізти зі шкіри та все одно чекаю на диво або шукаю найпростіший варіант. Для тих двох родин я все зробила. Хотіла відпочити, бо офіс тихий і порожній. Але дивлюся: Жанка вся в сльозах, а це буває не часто.

– Жанет! Що сталося? Чому ти плачеш? – кинула я, між іншим.

– Маленький Івар... Він помер, – хлюпала носом бідолашна й мене тепер точно, наче грім розбив. Спочатку я навіть не зрозуміла, але ж не в кожного зустрінеш це ім'я.

– Що ти сказала? – підірвалася я й забула про важкість у ногах.

– Так, він загинув... Син Кирила задихнувся. Не встигли відкачати. Діно, це ЖАХ!

Від такої звістки світ захитався й стемнів у моїх очах. Тепер я намагалась уявити стан Кирила. Адже дбайливий батько весь час невтомно боровся зі страшним недугом маленької дитини. А я допомагала, як могла, а потім прогнала Його від себе...

Притримуючись за стіну, я підійшла ближче до Жанки:

– Як? Жанно, я тебе прошу скажи, що це неправда! Зовсім недавно він пролікувався й непогано почувався. Чому не встигли? Я не розумію. І де тепер Кирило?

– Не знаю. Десь між моргом та судом. Він хоче посадити ту потвору. Вона звела дитину до могили. А Латуш так старався, щоб хлопчик жив, – тепер ми плакали обидві.

Давно не пам'ятаю своїх сліз. Бо саме щирий рятувальник у мене їх забрав, навчив сміятися й радіти. Тому тепер настав момент відповісти йому за поміч і щедрю доброту. Я витерла промоклі очі та миттю набрала його контакт.

Ти ж видалила? З телефона - так! Але не з голови. Два його номери я пам'ятала не гірше, ніж свої. Та Латуш не відповідав. Можливо тамував на мене гнів або розв'язував страшні питання.

– Жанно, прошу, знайди Його мені! Я зобов'язана допомогти. Він мене витягнув з того світу і я не відступлюсь, навіть якщо відмовиться прийняти, – тримала я у неї перед носом робочий телефон, котрого Він не знав.

Вона набрала й Латуш відповів. Не знаю: випадково чи насправді мене ігнорував?

– Кірюшо, слухавку не кидай. Діана знає і благає, щоб ти прийняв він неї допомогу.

А я стояла поруч зі столом та молилася, щоб він погодився зустрітися зі мною.

– На! Він мовчить, але ж не кинув, – сказала Жанка і тепер здавалась розумнішою, ніж завжди.

– Прошу, допоможи мені спокутувати гріх. Кириле, я повинна бути поруч, – сказала я без брокерської гри. В словах був тільки біль. Новий, старий – увесь відразу. І я почула його голос, такий нестерпно дорогий, але слабкий і знищений горем.

– Привіт! Ти вже почула, що Івчика немає? Ми рятували, але дарма... – Кирило навіть зараз (у страшному горі) залишався дбайливим батьком. Я слухала його слова й готова була розірватись на шматки, тільки б маленький жив. Але це нам невідвладне.

– Скажи, що треба робити? Я зроблю. І де тебе можна побачити? – майже шепотіла я, бо говорити було не до снаги.

– Не знаю. Я мотаюсь по клятих бюрократах. Поганий з мене рятувальник, бо голова зовсім не варить. Я на Воровського, в похоронному бюро. Тут люду повно, а мені довідку про смерть дочекатися треба, – знесилено сказав нещасний.

– Кіро, залишайся там, будь ласка. Хвилин через п'ятнадцять, я буду біля тебе. Жанко, не плач! Настав мій час. Змінити я нічого не можу, то хоч допоможу, – схопила я води з холодильника та пачку баксів з сейфа.

Знайомими шляхами, в об'їзд центральних світлофорів, я зупинила свій Ніссан під траурним бюро. Чомусь не думала: як виглядаю. Наразі байдуже, що Він побачить. Найголовніше аби зрозумів, що я бажаю віддати йому серце, яке він і так забрав.

Кирило сильно посивів і виглядав дуже погано. А люду тут напхалось! Товстенкі жіночки в чорних хустинках плачуть (хтось натурально, а хтось грає). Та що мені до них? Потрібно якомога швидше забрати Латуша з цього жахіття. Я не робила вбитий вигляд, а просто подала йому води:

– Привіт! Тримай, попей... Зараз все буде.

Я кинулась до дівчини в віддаленому (неробочому) вікні та поманила її пальцем. Потім просунула тихенько двісті баксів і почала «роботу над клієнтом». Спочатку ніжно, а як очі загорілись, тоді наказувала:

– Ви не бійтесь, я не зі служб, а особисто. Хочу коханому допомогти. Це Вам, а тій що миттю довідку напише, дам скільки скаже. Зрозуміла? Давай! Папір повинен бути на ім'я - Івара Латуша...

Як думаєте: через скільки часу у тім вікні з'явився документ? Чи може розказати прайс на «термінові» послуги для мертвих? Навіть згадувати не хочу гидких байдужих облич. Найголовніше, що ми вже пішли з того прихистку біди.

Прекрасні очі мого Щастя були червоні та зовсім розгублені. Кирило трохи похитнувся і я сама взяла Його за руку:

– Тримайся, дорога людино. Я буду поруч, скільки скажеш.

Цей дотик був, як мед гіркий! Ми відразу зрозуміли, що не розставились і він прошепотів:

– А ти тільки з таких обставин бажаєш бути поруч?

– Кірюшо, перестань!

Тепер не втримались, вчепились одне в одного та зліпилися в горі, так що уже не роз'єднати. Він плакав на моєму плечі, а я також стирала сльози й божеволіла, що Він в моїх руках...

У цьому місці такий стан людей здавався звичним. Та я забрала його до авто і посадила поруч на сидіння. А потім впевнено усілась за кермо й спитала:

– Говори, що треба ще робити? Та не вкрадуть твою машину, дивись тут скільки камер, – піймала я розгубленість очей, убитих горем, але все одно розважливих.

– До поліцейських також треба. Я ту тварюку приволік до них, а документи не оформив... – злісно зашипів Кирило. Я зрозуміла, що у всьому винна потворна мати. І моя цікавість перевершила виховання, тому запитала:

– Вибач! А що вона утнула? Я розумію, що це важко, але один раз розкажи, будь ласка.

Він затремтів і розповів:

– Сказала, що малий її довів і вона його замкнула у кімнаті. Не бачила, що інгалятор лежить на кухні. Він якийсь час ще стукав, плакав, а потім притих... Коли приїхала швидка, вони констатували удушення від шоку... Я в місті був у справах. Вона на поміч покликала, ну я і допоміг.

На світлофорі я взяла Його за руку:

– Кіро! Ти все правильно зробив. Я б, мабуть, вбила за свою дитину, але нехай сидить. Жінки її там перевиховують. Все, не буду більше. Ще попей...

Чого це ти розкерувалась? Зраділа, що слабкий? Але ж я сильна й дуже хочу Йому допомогти.

Ми побували в поліційному відділенні, де Латуш залишив на тварюку-матір заяву, щоб відкрили справу. А я пообіцяла, що знайду найзлішу жінку обвинувача у справах недбайливості батьків. Не через конкуренцію, помилуй Боже, а щоб отримала по заслугі. А ще найбільше у житті я хочу, щоб мій нещасний Чоловік, знову став щасливим.

Розділ 30. Гіркий мед

Страшний для всіх нас день добігав кінця. Гаряче літнє сонце теж бажало відпочити й котилося все ближче до горизонту. Кирило мовчки поглядав на мене,

та я не читала його думок. Можливо думав, що недарма врятував і допоміг, щоб тепер я допомогла йому в скрутну годину.

– Куди тепер? – зітхнула я та бачила, що Латуш ледве тримається, від горя, на ногах.

– Не знаю. Прихисток на ніч я не шукав. Може поїду до друзів, – тихо сказав він та, думаю, бажав потрапити до моєї однокімнатної на масиві.

– Кірюшо, друзі будуть раді прихистити. Добрий відпочинок тобі не зашкодить, – таємниче промовила я, а він глянув схвильовано та ще не вірив, що не відштовхнула!

Ми мчали по Кільцевій за сонцем, але він не розумів: куди я пхаюся проти ночі? А мені так багато треба було йому розповісти та спочатку нехай виспить, послухає птахів, а вже потім будемо розмови розмовляти.

– Прошу, будь ласка, тут мій дім, – заїхала я у свій досконалий зелений двір, повний квітів.

Кирило мабуть чекав, що зараз на галявину вийде господар дому (мій чоловік) і тому якимось невпевнено тупцював на місці. Я взяла його за руку та повела в будинок. Глибоко в душі я була неймовірно рада, що ми не на Оболоні, а тут. В одну мить до нас миттю б повернулася гіркота розлуки. А ці пишні кущі та прохолода йому не нагадували зовсім нічого. Ну, можливо, трішки власний замський дім. Та я поки його не бачила й не могла порівняти.

– Ти все це орендуєш? – запитав Латуш.

– Та ні. Не так давно купила. Була можливість, я і вклалась. Тут дуже гарно аби відпочити від усього, що навіває в місті. Живу посеред тиші й спілкуюся з пташками, – щиро зізналась я Коханому у своїй самотності.

– І все? – недовіжливо заглянув мені в очі він.

– І все. Я, робота й птахи. Якщо бажаєш – ванна в кінці кривого коридору. Там є ароматні трави. Мені, наприклад, після столичної душоубки завжди допомагає контрастний душ, – намагалася відвернути його від горя плітками хитра ріелторка.

А в самої перед очима стояло чарівне обличчя хлопчика, котрий прохав не забирати у нього тата. Ось тільки наразі я вже не могла виконати його прохання, адже маленького не було серед нас на цій землі. Добре, що Кирило послухався й пішов, бо мені захотілося плакати як тоді, коли він рятував мене від дурнуватої Софії. Я боролася зі сльозами як могла. Ну, не можна демонструвати зараз Латушу ще й мою слабкість! Хтось повинен залишатися сильним і я спробую.

Я назбирала в холодильнику такого, що він раніше любив та накрила невеличкий стіл. Прекрасно розуміла, що він голодний, але навряд чи накинеться на страви та запросити обов'язково треба. Може чогось і поїсть?

Він повернувся до їдальні в моєму об'ємному халаті та навіть посміхнувся:

– Це твій такий великий? Нічого, що я взяв?

Я не витримала, кинулась до Нього, оповила руками й тепер ридала на плечі:

– Мій. Немає тут більше нікого. Скільки ночей я мріяла про цю мить: що ти повернешся і будеш поруч. Звісно не такою ціною... Але МИ знову разом. Кірюшо, я знаю, що мені немає прощення та я хотіла як краще. Щоб хлопчик був щасливий... Прости свою дурну жінку!

Він застогнав від нестерпного болю, утопив мене як раніше в своїх обіймах і плакав про все відразу, щиро й безсоромно. І я теж... Та ніхто не смів, у цих стінах, заважати нам витіснити обопільне горе, щоб воскресити Щастя й залишити собі вже навіки.

– Я давно простив. Та й не вмю я таїти зла на тебе. Боліло нестерпно, але я теж мріяв, що колись настане оця мить і ти повернешся до мене. Нам не можна розділитись, бо тоді стається невинуватне. Хочу знати, що кохаєш як раніше і тоді навіть цей жах буде не такий страшний, – шепотів мені на вухо найрідніший чоловік.

– Кохаю! Більше ніж колись... Завжди кохатиму і з кожним днем сильніше...

– Скажи ще раз... Я повинен чути, щоб ожити. Ти мій життєвий оберіг та можеш все, якщо захочеш, – тулився Він і цілував мою прокляту наболілу голову.

– Кірюшо, заспокойся. Пішли щось поїмо, а потім тобі обов'язково треба відпочити, бо дивитися шкода як ти ледве стоїш, – смиренно прохала я його.

– Спасибі, але я не можу їсти. А кави звари! – почувла більш впевнені нотки та зраділа немов дитина.

– Добре, уже варю. Сідай, де буде зручно, – крутилась я й відчувала, що повернувся господар мого серця. Кирило тихо сів, як раніше, щоб весь час мене бачити.

За чашечкою кави йому здається попустило. Він навіть взяв кілька крекерів та вже поглядав на мене хижо і звабливо. Так, як лише Він умів!

Вже коли поклала чашки до машини, почала підбирати слова, щоб запитати: де йому постелити? Тільки чомусь красномовності не вистачало. Я ж розуміла, що йому наразі не до мене...

– Пробач. Я повинна запитати: де ти хочеш відпочити? – сором'язливо опустила я очі.

– Отут... – приклав Латуш долоню до мого серця й болісно посміхнувся.

– Це найзаповітніша з усіх моїх мрій. Якщо ти там, тоді й життя не марне, – прошепотіла я й здавалося, що навколо мало свіжого замиського повітря.

– Красиво! – сумно поглянув він на мою спальню. – Невже ти справді сподівалась,

що буде так, як зараз?

– Так! У людини повинна бути мрія, до якої вона прагне дотягнутися понад усе на світі. У мене це ТИ, єдиний мій. Вмощуйся зручненько. А я буду охороняти твої сни, – дуріла від щастя та глибокий біль ще наповнював кожну клітинку. А Латуш простягнув до мене руки й попросив:

– Йди, не бійся. Хочу обійняти. Ось тут, доки живий, твоє законне і єдине місце, – і примостив у себе на грудях, біля серця. – Тепер вірю, що чекала. І що кохаєш, як колись. Я не знаю, що буде далі, але дуже хочу бути поруч серед цього зеленого гаю. Хочу повернути вже нашого Івчика, можливо декілька разів. Бо ти тільки МОЯ Діана і ніколи іншого не кажи.

– Не скажу! Робитиму все, що накажеш. А тепер, прошу, відпочинь. Я так марила знову тобі побажати доброї ночі!

– Солодких снів, моя Кохана! – відповів мені Кирило і здавалося, що я зараз розтану.

Спочатку Він крутився, а потім все-таки притих. Здрігався, кричав та знову засинав. Я пестила долонею його змучене тіло і Він мене чув. Тому скоро заснув своїм традиційно могутнім сном та відпочивав кілька годин. Це добре.

Десь посеред ночі Кирило пошукав мої вуста й подарував гарячий довгий поцілунок. Потім ще і ще так, наче хотів стерти своїми п'янкими жагучими вустами всю нашу розлуку. Я корилася Його божевільним бажанням та зробила б усе на світі, чого б тільки не попросив. Одне не виконаю ні за що: більше не відпущу від себе.

Коли вже не залишилося сил дарувати насолоду вустами, мій повелитель прошепотів:

– Прости, я не зможу сьогодні бути ввічливим і тихим. Дуже довго чекав... Кохаю тебе понад усе на світі. Візьму й віддам так, як ніколи не робив... Без тебе мені вже не жити...

Він був моїм і не моїм: дуже гарячим, трохи іншим. Можливо через страшне горе мій Чоловік забув про сором і колишню ніжність та наповнював мене шалено й одержимо. Його безмежна пристрасть заповонила всю мене, дійсно, як ніколи раніше.

Та Його вогонь і в мені будив нестримну й розпусну жінку. Добре, що сьогоднішні крики насолоди торкалися лише околиць нашого гаю. А ще коли Він, у взаємному солодкому оргазмі, залив у моє лоно гарячу й довгождану сперму, я зрозуміла, що ми зробили найголовніше у житті.

– Я дуже хочу наших діток, – прошепотіла я, здригаючись в Його обіймах.

– І я цього до божевілля хочу, Моя єдина на землі!

Розділ 31. Мама і тато

Не дивлячись на нашу Світлу ніч, яка загоїла колишні рани, в одній на двох душі продовжував палати нестерпний біль. Погляд Латуша зараз був одночасно піднесений і повний смутку.

– Щастя моє бідолашне, що будемо робити? – поналивала я ранкову каву.

– Кохана, але ж тобі потрібно їхати в агенцію, – зітхнув мій знищений бідою рятувальник і на його очах знову з'явилися сльози. Я сумно посміхнулась та пояснила:

– Мені потрібно бути біля тебе! «Новосел» нікуди не дінеться, а я не залишу тебе самого й на хвилину. Навіть якщо звільнять – відпочину. А потім оголошу по місту конкурс на агенцію, достойну Ковтун. Прости! Це я без тебе стала така злюка.

– Ну, якщо можеш, то поїдемо зустріти маму й тата. А потім усе інше... – тяжко зітхнув Кирило і я набрала Хрульову.

Вона була, на диво, толерантна й дозволила відкласти справи на кілька днів. Ясно, що Жанка, наче той гучномовець, вже розбовкала трагічні новини по всій окрузі. І ми поїхала до Борисполя.

Надворі зранку стояла неймовірна спека. І хоч драматичні події накопилися як чорна хмара, я все одно була задоволена, що встигла купити дім та гарне велике авто. Поспішала, мов знала, що все це згодиться аби достойно зустріти батьків коханого в Києві.

Поки їхали в аеропорт я спробувала розговорити Кирила на відсторонені теми. Наприклад дізналася, що його тато познайомився з мамою під час строкової служби в Литві. Красуня Хельга покохала простого хлопця, з сибірської тайги. А солдат Андрій, коли побачив цивілізацію балтійських міст, то більше не побажав вертатися в землянку серед лісу. Закохані побралися й дембель-строковик взяв прізвище дружини та назавжди залишився в Прибалтиці.

Скоро у пари народився син і хлопчика назвали Кирилом. Тато Андрес пішов розбудувати Вільнюс, а мама Хельга навчала діточок співу. Кіра зростав сильним та добрим і дуже любляв спорт. А вже коли прийшла пора йому йти до війська – хлопця миттю взяли до спецзагону. Після служби професія мирних днів не викликала сумнівів – він став рятувальником.

А потім, на біду до їх країв за туристичною путівкою, приперлася киянка Інга. Як познайомилися, як чіплялася та набивалася в наречені Кирило розповідати не хотів. Тільки повторив, що то була найтупіша помилка його молодості. Він навіть шкодував, що додумався зачати з нею дитину. Адже син все своє коротке життя тяжко хворів і помер через горе-матір. Тепер його тільки лежить на Оранжерейній у холодильнику, а та потвора сидить на Лук'янівці й чекає на суд.

Про це ми з Коханим не говорили. Лише вирішували: де ховати? Спочатку, в шоці горя, Кіра думав кремувати малого та залишити поруч, де б він не був. Але я спробувала пояснити йому, що це блюзнірство. І неважливо якого дитина віросповідання, та душа його вже на волі, а тіло повинне знайти спочинок у землі.

Кірюша згодився на мою пропозицію поховати маленького у Магди на ділянці. Всі знають, що я викупила дві та встановила цілий обеліск, як тільки заробила грошей. Я й сама якийсь час планувала перебратися до Магди, але потім в моє життя увірвався Він та заповонив Щастям. Тому я попрошу віщунку опікуватися синочком мого Коханого й знаю, що вона мені не відмовить.

Літак з Вільнюса вже сів і ми пішли назустріч Кіриним батькам до терміналу. Геть не такою я уявляла нашу першу зустріч! Я мріяла, що побуваю в гніздечку, де зростав мій Латуш. Що будуть посмішки та радість, але життя керує нами на свій невблаганний смак. І мій бідолашний вже помахав комусь рукою, а я відчула дрижаки в ногах.

Як побачила Його батьків, мало серце не зупинилося. То ось якими повинні бути ті, що все життя кохають одне одного. Навіть у горі Латуші виглядали наче пара білих голубів. Ми з Кірюєю теж нічого, але років через тридцять навряд чи будемо такими неповторно гармонійними. Тендітна сива жінка з заплаканими очима й статний зеленоокий чоловік були як ангели, що спустилися з неба!

Син підійшов ближче й огорнув їх обох могутніми обіймами. Вони плакали й говорили мовою своєї країни. А я стояла їм чужа й не знала, що мені робити? Та ось матуся мого найріднішого протерла оченята батистовою хустинкою й подивилася в мій бік так, як дивляться тільки матері. Хоч у своєму ненормальному житті цього погляду я не знала...

– Привіт, кохана мого сина! Ти дуже гарна. Дякую, що поруч, – притулила мене до себе жінка, ввічливо та делікатно. – А це Кірюшин тато - Андрес!

Пан Латуш глянув в мої очі й додав:

– Приємно, доню! Ти ще прекрасніша, ніж він розповідав. Хоч я навчав ніколи не вихвалитись.

Спитаєте: як я їх розуміла? Та дуже просто – мова комуняків була відома всім, кого ті недолугі намагалися тримати в рабстві майже століття. Але не вийшло! Ну, а мова залишилась наче нагадування, що так не повинно бути. Кожен народ має право на власну автентичність. Та наразі наша розмовна столична згодилась.

Після подібних слів я миттю забула про всю ріелторську гру й відкрилася батькам Кіри такою, що гралася в піску у дворі віщунки Магди. Зашарілася й пробелькотіла, як на шкільному екзамені:

– Приємно познайомитись. Будь ласка, прошу Вас, пані Хельго...

– ...Мама і тато! Віднині й навіки називай нас тільки так і ніяк інакше, маленька незламна леді. О'кей? – обійняла вона, а я відчула в горлі ком, від болю та щастя одночасно.

– Я неймовірно вдячна Вам за ці слова. Адже спочатку доля подарувала мені Його. А тепер у мене є мама й тато! Пробачте, співчуваю... – я залилася сльозами й ридала, як ненормальна. Бо раптом хтось на небі згадав, що не весь час мене

потрібно карати й катувати. За всі мої поневіряння повернув Кохання й подарував родину!

Батьків ми з Кірою відвезли до зеленого гаю за містом, щоб відпочили й послухали наших українських птахів. А самі помчали збирати клятий похоронний пакет речей та послуг. Звісно можна було замовити, щоб цим зайнялися навчені такому люди, але ми з Коханим вирішили (нехай тяжко), але маленькому хлопчикові віддамо останню дань самі. А ще після трепетної зустрічі з батьками мій Латуш виглядав набагато краще.

Наступний день пройшов доволі тяжко. На тимчасово встановленому хресті жахливо виглядала дата, котра свідчила про коротке життя маленького сонечка на цій землі. Кіра щиро витирала сльози, але знову виглядав мужнім і сильним, адже відчував свою міцну й згуртовану родину. А це – найголовніше у житті!

Розділ 32. Я й сам нічого

Ось і випросила я у пані Долі найголовніший подарунок! Тепер у мене є БАТЬКИ. І нехай по крові вони рідні тільки Кирилові, але я відразу приросла до них усією сиротинською душею та вже не відірвусь. Я виглядала наче цуцик, що довго бігав вулицями й шукав хоча б чогось поїсти. А потім мене взяли теплі лагідні руки – пригорнули, попестили й дали свою просту та щирю любов. І я заради тих вірних рук та серця готова на що завгодно.

Хельга й Андрес гідно оцінили наш гарний добротний дім. Вони побачили, що син живе в достатку і коханні. А люблячим батькам цього достатньо. Діана Ковтун, за високим муром свого маєтку, стала невпізнанна. Я наче повернулася в дитинство: невтомно бігала й розповідала все, про що хотіли чути гості та примудрялася передчувати бажання білих голубів. Кажу ж Вам: цуцик, що знайшов родину!

До Вільнюса батьки збиралися повернутись, коли відзначимо по Івчику дев'ять днів. Разом побували в Софійському соборі, а в Володимирському залишили щедре пожертвування й панахиду.

В благословенному теплому єднанні ми всі забули про чуму, що сиділа у СІЗО. От не хотілось навіть згадувати темне. Воно ж потрапило туди, де йому саме місце. Баланду їй дають, а строк коли настане час – теж неодмінно в суді підрахують.

А поки ми, на території садиби, проводили прекрасні дні. Вслухалися у спів птахів та у вечірній тиші багато говорили. Я їм розповідала про віщунку (її таланти й доброту), а Кірини батьки постійно розкривали щось прикольне з життя єдиного сина.

Він же тихо сяяв своїм добрим поглядом та милувався нашим спілкуванням. Яюсь перед розставанням, ми влаштували на поляні вечерю з шашликами. І випадково проходились словом, що мріємо обвінчатись. А батьки як почули, так зраділи, що відразу благословили НАС...

Вночі, в обіймах коханого, я згадувала віщунку Магду й просила, щоб вона охороняла наше Сяйво. Адже я продаю житло та заробляю добрі гроші, але ніколи

не махлюю й не краду та намагаюся допомагати людям. Так, зверху я стійка, але всередині страшенна панікерка. Мабуть, саме так працює філософія «прирученого цуценяти».

Сьогодні ми провели батьків додому та вже були на Кільцевій, коли Кірюша повернув Ніссан до знайомої заправки. Його старенький Форд поки зачинили в гаражі, а мій неперевершений керманіч тепер тримав у своїх міцних руках наше Щастя та цей автомобіль, в той час, як я розслаблено літала десь за хмарами.

Сиджу чекаю, доки Кіра повернеться в авто. Та ось бачу знайомий образ: сивий дідок, мов парубок моторний, виліз зі сріблястої яскравої машини. Так, то був Микита Щедрик на своєму улюбленому Jaguarі XF. Хоч ніякої дивини в цьому немає. Його спа-комплекс знаходиться за п'ять хвилин від повороту до нашої вулиці. Питання в іншому: як себе вести? Вдати, що не бачу його чи познайомити з Кирилом? Я вирішила друге.

– Красунечко, невже це Ви? – розцвів у посмішці Щедрик. Його реакція завжди миттєва й доброзичлива, наче світло.

– Так я. Вітаю, Микито! Яка приємна несподіванка...

Він вже хотів нахилитися в поцілунку до моєї руки, але я зробила крок назустріч міцному чоловікові. Потонула в його чарівному погляді й пригорнулася до Кирила.

– Знайомтеся, будь ласка! Цей пан подарував нам гарний дім. Його ім'я Микита Щедрик. А це мій рідний чоловік Кирило, – схилила я голівку до грудей свого єдиного.

На це мій недавній залицяльник щиро подав Латушу свою правицю, адже осяяна пара не викликала жодних сумнівів у своєму неймовірному щасті.

– Діано, про «подарував» Ви трохи переборщили. Але знайомству я радий! Вітаю, що знайшлися в нашому нестерпному бедламі. Пам'ятаєте, я Вам казав, що саме так і буде?

– Дуже приємно, пане Щедрик. Я неймовірно вдячний Вам, що опікали моє Серце, поки вона була сама. Це найдорожче, але й дім хороший. Якщо колись буде бажання, ми радо прийемо Вас гостем, – відверто сказав Кирило.

– Запам'ятаю! А наразі, може Ви приймете моє запрошення до центру? Діано, дуже прошу! Хосе сьогодні зранку ходить загадковий. Здається планує порадувати чимось грандіозним.

Ох цей спокусник знав, чого мені треба! Очі «цуцика» з мольбою заглянули в очі «господаря» й Кирило відразу позитивно кивнув:

– Я б з радістю подивився на все, про що так багато чув. Якщо не завадимо – я не проти!

– Прекрасно! Слідуйте за мною, друзі, – застрибнув до сріблястого коня Микита й помчав попереду до свого центру.

Мій милий роздивлявся спа з цікавістю, а я засумувала, пригадуючи перший свій приїзд. Тоді моя душа була розбита розлукою й страшенно боліла, але ці пишні зелені простори допомогли зібрати до купи розтривожені думки. А потім оцей згуртований та загадковий пан з'явився й допоміг купити дім та намагався віддати ще й дари своєї гарячої душі... Але почув мою відмову і гречно відступив.

Та наразі чарівні чоловіки сидять у ресторані й наче старі знайомі обмінюються пізнаннями власних світів. А я наповнюю животик божественними стравами Хосе й не заважаю їм ані словом.

Після обіду доброзичливий господар зібрався провести гостям екскурсію по своїх володіннях. Я згадувала щось своє, а мій Коханий роздивлявся та слухав байки хазяїна про вибрики гостей.

Коли ми добралися до полігону пейнтболістів очі Латуша запалали хижими вогниками:

– Шановний пане, я перепрошую за рідкісне нахабство, але чи всі вакансії інструкторів у царині розваг у Вас заповнені?

– Кириле, Ви для когось шукаєте роботу? – метнувся блискавичний погляд діда.

– О так, добродію! Для себе. Я поки безробітний у столиці. Сиджу на цій ніжній шийці та ніжки звісив у блаженстві, – задоволено зізнався він.

– Ну, сидіти в тому місці, я думаю, блаженний був би кожен. Але якщо Ви спитали - ласкаво прошу до команди! Так, дехто в мене є. Але ж Діана розповідала про Ваші подвиги та підготовку. Тому я з радістю візьму Вас інструктором чоловіків, відразу в кілька дисциплін. Діано, а що ж Ви не казали? – хитав своєю сивиною «граф» та розумів, що чоловік безробітним бути не може. Для справжнього самця – це неприпустимо.

– Та я не встигла Вам про це пожалітись, Микито! Ви й так мені стільки допомагали. Дякуємо, але ми вже поїдемо, адже забрали у Вас багато часу. Та Кірюша днями обов'язково прибуде до Вас, – вдячно посміхалась я Щедрику, а сама настирливо думала, що Хосе поклав сьогодні до смачних блюд щось не те...

Ми розпрощалися, як ліпші друзі та знову виїхали на Кільцеву, але до двору я б не дотягнула! Не знаю, що це зі мною робиться?

– Кіро, прошу тебе, зупинись негайно! – вже притримувала я рукою рота.

– Що сталося, моя чарівна? Ти вся бліда. Хочеш водички? – дбайливо запитав Латуш та зупинив автомобіль.

– Ні! – скрикнула я й кинулася за куші. Шкода було смачної їжі, але вона вся вилетіла в мене й світ навкруги дивно крутився. Я ще посиділа в траві, а Кирило подав води та вимовив якимось загадково й радісно:

– Я міг би зараз нагадати, що ти з'їла щось не те... Але, Діночко, заїдьмо до аптеки.

– Навіщо? Мені вже краще. Дійсно Хосе поклав до страв якусь гидоту, – притримувалась я за його сильний стан й жадібно пила газовану воду.

– Та ні до чого тут Хосе. Я й сам ще нічого! Поїдемо купити тобі тест...

Розділ 33. Щастя

Не важко здогадатись, що тест на вагітність був позитивним. А ще з того дня кожна година життя ставала все нестерпнішою. Світ вертівся перед очима, як в останньої п'янички, а їжа вилітала з мене частіше, ніж потрапляла туди.

Щасливий до нестями Кирило більше не ходив по землі, він пурхав наче птах та весь час блаженно посміхався. Звісно мій рятувальник пестив і жалів ту, котру приручив. А ще мене випхали з агенції.

Ні, не зовсім, а записали до резерву. Для нашої директорки я стала непоправною втратою, адже весь минулий рік приносила її конторі шикарні гонорари. А тут приїхав звідкись чоловік та зробив з провідного ріелтора пузату бабу. Це Жанка цитувала Хрульову. Дивні вони. У всіх є свої родини й діточки, а я повинна була, наче та золота антилопа, відбивати ногами монети та забути про власне щастя. Оце вже НІ!

Два місяці я прожила в страшних муках, на малосольних огірках, кефірі й пігулках, що прописали лікарі, аби не здохла від страшного токсикозу. Далі почала звикати й мені попустило.

Добре, що ми тоді зустріли на заправці господаря спа-центру і мій розсудливий Латуш встиг влаштуватися до Щедрика на роботу. По-перше, поруч з домом і будь-якої миті я могла розраховувати на його допомогу. А по-друге, коханий говорив, що працювати на розваги куди приємніше, ніж запобігати нещастям.

Та й Щедрик роботою мого рятувальника був дуже задоволений. Взагалі-то він суворий керівник, але казав, що Кіра особливий. Завжди готовий допомогти клієнтам та не звертає жодної уваги на їх «вавки в голові». Це він мені розповідає? Хіба ж не я гостріше за всіх відчула мудрість Чоловіка, котрий першим зрозумів малу істоту, що заплуталась в гидкому павутинні?

Наразі розповім: як ми дізнавались про стать дитинки. Це був такий зворушливий момент – побачити хто ж мене настільки шалено мучить? Жанка казала, що безжальніші за всіх дівчата, бо в неї їх аж дві. Але в мені вчепився хлопчик! І коли лікарка показувала на екрані той крихітний «об'єкт», я думала мій мужній Латуш втратить свідомість або залле сльозами радості весь діагностичний кабінет.

Тепер Кирило був схожий на двометрове мале дитя, схиблене на щасті. Він казав, що я тримаю слово, як справжній «чоловік». Дивний, скажу я Вам, комплімент! Та й не за адресою наче? Сам все зробив, або природа захотіла. Чи, може, Магда чаклує з неба? Та байдуже! Головне, щоб мої хлопчики були здорові.

Коли я трохи освоїлась в статусі майбутньої мами – ми тихо розписались і я тепер уже не Ковтун. Діана Латуш – мені теж пасує й навіть дуже. За свідків брали

Жанну та Микиту. Хоч не така вона мені й подруга, але саме ця балакуча жінка подарувала нам з Кирилом раптову доленосну зустріч. За це я завжди буду дякувати їй. Вінчання ми відклали до кращих часів, бо вистояти в церкві я точно не зможу. І мій дбайливий рятувальник категорично проти подібного екстриму.

Взагалі цей величезний бородатий дядько, коли приходить ввечері додому то бавиться зі мною, як з малим кошеням. Він не дозволяє стояти біля плити та встигає сам створювати для нас кулінарні шедеври. Підтримує в домі ідеальний порядок, а ще розмовляє з маленьким Латушатком і його промови дуже романтичні! Чесно зізнаюсь, що лише поруч з Ним я відчуваю: наскільки прекрасно кохати чоловіка, котрий в тобі душі не чує!

А ще до нас часто приїздить Хельга й Андрес. Здається нашого нащадка вони чекають не менше, ніж ми з Кирилом. Мама Хельга вже нав'язала для малого цілий зимово-літній гардероб, хоч він народиться у травні. Та радісна бабуся безперестанку плете щось від кутюр.

Я ж тихенько товстішаю та стаю все більше схожа на потворну хмаринку. Хоча мій сміливий рятувальник тягає нас з синочком на руках і каже, що красивіших за нас немає нікого в цілому світі...

Настала тиха й тепла осінь. Птахи вже виростили малюків й навчили їх літати. Ластівки відлетіли до теплих морів, а солов'ї забули про свої звабливі пісні й притихли. Ми родиною часто вечорами сидимо на терасі та милуємося, як золотаве листя кружляє в повітрі, а потім стелеться на зелену траву галявини. А ще вечорами в нашому дворі співає Бог знає скільки веселих цвіркунів. Коли на небо висипають зорі вони влаштовують такий передзвін, що в вухах лоскоче.

Хто це мені телефонує? Жанка! Кирило, щоб не заважати дівочим пліткам пішов згортати листя. А я почула таке, про що зараз всім розповім. Пам'ятаєте тварюку-вбивцю маленького Івара, яку збирались посадити, але чомусь залишили на волі. Я розмовляла тоді з прокурорськими та вони запевняли, що діяли в рамках Закону. Казали про тяжку хворобу сина, щось про депресію матері та інше. Ну, словом Інга відбулась умовним терміном, в три роки, з підпискою та наглядом куратора.

Але ж катюзі тієї милості було замало й вона поперлась якимось до супермаркету та почала пити спиртне прямо посеред торговельної зали. Намагалася влаштувати бійку з охоронцем і звісно її там же взяли під варту. Було нове судове слухання й вирок: позбавлення волі на п'ять років у колонії загального режиму. Ось тепер вона сама дізнається, які валянки шиють злочинці за колючим дротом. Та власне на цьому й залишимо гидоту там, де їй саме місце.

* * *

В травні, як ми й сподівались, настав час з'явитися на світ нашому довгоочікуваному Латушаті. Мій дорогий рятувальник сам привіз дружину до пологового і був присутній поруч, від початку й до кінця того жахливого дійства. Цим він заслужив ім'я легендарного татка у всього пологового будинку.

Ніхто ж не знав, що мій коханий уже приймав пологи, в палаючій висотці, на даху.

Відніс жінку якомога далі від вогню і, прикриваючи собою, поміг з'явитися на світ її дитинці. Тому, коли Кірюша зі мною - нічого не страшно.

Звичайно я втрачала розум від болю та думала, що той кошмар не закінчиться ніколи. Але через півтори години природних катувань наш спадкоємець сповістив про своє народження гучним та прекрасним криком. Я побачила припухлі зелені оченята й тільки тоді хотіла втратити свідомість, але від щастя.

На очах у Кирила теж стояли чарівні сльози, а мої стікали як завжди, коли відчуваю блаженство поруч з ним. Тільки тепер у мене на грудях примостився ще й новий Івар Латуш – світле продовження НАШОГО особливого земного Коханья. Саме про такого синочка ми з Кірюю марили довгих дев'ять місяців.

Скоро до нас на поміч прилетіли прекрасні «білі голуби». Я знала, що вони чарівні, але такими не бачила ніколи. Пан Андрес колисав малого вдень і вночі, а пані Хельга давала доньці мудрі поради. Можливо через цей дурман єднання я мала стільки молока, що можна було торгувати. Даруйте, зціджувала звісно, а Івчик вминав його за обидві рум'яні щічки й поступово навчився посміхатися мені.

З Кирилом інколи з'являвся наш друг і помічник – неперевершений Микита Щедрик. Він приволік для малюка замовну коляску, якої я не бачила навіть у самих заможних своїх клієнтів. Кругом якісь віконця, зручні м'які заціпки та купа інших прибамбасів для зручності маленького життя на землі.

Латуші хотіли везти від себе, але не встигли, бо наш кум втовпився поперед них. Про свій статус хрещеного батька він часто нагадував ще коли я носила Івчика у собі. Казав, що підписав з Кирилом священний договір, під час пікніка у нас на поляні. Микита великий жартівник, але він справжнє диво!

А наш скарб росте веселим і гарнющім, адже має родину, котра в ньому душі не чує. Я восени все-таки вступила до омріяного вишу. Звісно, світ програмування за цей час змінився, але Діана – людина настирлива та трохи здібна.

Готувалась я досконало. Багато працювала в мережі та пригадувала, що колись сказала мені Софія. Її слова про те, що треба вижити, заробити статки, а столичні виші нікуди не подінуться виявились пророчими. Так і сталося. Молоду матусю зарахували чесно, без будь-яких хтивих натяків членів комісії. Ну, може трішки допомогли зв'язки, бо й тут знайшлися мої клієнти.

Звичайно в нашому житті ще будуть якісь негаразди, але я вірю, що все погане залишилося позаду. У мене є найкращий у світі Чоловік, котрий у тяжкий момент, прийшов мені на допомогу. Підказав, пояснив, а ще наварив дитячої смачної каші та відібрав собі мою розгублену душу. Він поклав руку на моє серце й залишився там назавжди.

Так, ми пройшли через біду й розлуку та втрату дорогого малюка, але стали щасливою родиною та вже інколи я подумую над тим, чим марить мій нестримний рятувальник. А саме, коли здам всі заліки за перший рік навчання, ми поїдемо в гості до дідуся й бабусі. І десь там, серед нескінченних балтійських дюн, знайдемо Івару сестричку.

Не розумію: чому Магда уві сні часто торочить мені про непередбачувані наслідки та натякає на важливість майбутнього? Інколи я готова послати її, щоб не нагнітала. Та частіше за все я бачу красиві сні про якісь невідомі світи. А поруч знаходиться мій чарівний захисник і Його обійми мені найдорожчі.

Ось і тепер ми вклали нашого красунчика спати та вмостилися у своєму інтимному куточку, щоб до ранку добре відпочити в обіймах одне одного.

– Доброї ночі, моє кохання! – шепочу я й утопаю в Його смарагдовому погляді.

– Солодких тобі снів, моя єдина! – відповідає мені Кіра і я заплющую очі, щоб завтра радісно відкрити їх та побачити наше Щастя знову.

ЧАСТИНА II. ЧАРІВНИЦЯ ДІАНА

Розділ 1. Вісник біди

Вітаю всіх, хто заглянув на вогник життя Діани Латуш, до заміжжя Ковтун. Якщо читали мої перші щоденники – щиро вдячна й хочу запросити Вас у світ щасливої дружини й мами та трішечки студентки.

Нагадаю лише деякі моменти тяжкої боротьби самотньої дівчинки Діани за виживання. Забудемо про страх та розгубленість, коли вбили опікунку Магду. Дамо спокій першим крокам в бік Кохання, бо вони були зовсім не туди... Але набуту професію, що підкинула мені купу грошенят та зв'язків – з цих рядків не викинеш.

Кажуть, я була класним ріелтором і саме професія подарувала мені зустріч з Ним. А вже Він відкрив для мене справжній і простий світ, заради якого варто жити на землі. Познайомив зі своїми прекрасними батьками й вони полюбили, мене сироту, як власну доньку. Взагалі Латуші люди чемні та добрі, але в плані родини – моноліт. Це надихає!

Сьогодні я відправила Кирила з маленьким Івчиком до лікаря, на щеплення. Сама ж зарилася в конспекти та паралельно слідкую за пудингом в духовці й чую, як пралка допомагає мені бути хорошою господинею.

Скажете: «Яка з тебе дбайлива мати, коли відпустила до лікаря хлопців самих?» Хто не знає, повідомляю, наш тато - найкращий. І не тому, що він рятувальник і може орієнтуватися в складних ситуаціях. Просто Кирило так безоглядно любить свого спадкоємця, що я можу довірити йому наше диво з найлегшим серцем. Адже саме Латуш витягнув і мене колись з навислої пітьми. Тому я абсолютно впевнена, що черговий похід до лікаря буде вдалим і простим.

Тільки щось мої чарівні чоловіки все-таки затримуються. Зазвичай ми проходимо цей шлях, разом з процедурою, десь години за дві. Довго тому, що обрали собі лікаря аж в Охматдиті. Але наразі їм вже точно варто з'явитися на порозі. Я хвилююся й краще зателефоную.

Ого! Чому це Кіра вимкнув телефон? Може розрядився? Але мій Коханий слідкує та заряджає гаджети, без нагадувань. Скоріше за все стирчать у заторі, де не

ловить... І таке буває доволі часто, серед нашої напханої технікою столиці.

Я заглянула в духовку та вже дістала своє кулінарне творіння, щоб до їх повернення трішки охоллоло. Як виявилось, для коханих, я вмю добре готувати! Звісно навчав мене цього неперевершений інструктор з виживання. Всі ж пам'ятають, як він звабив мене не червоною доріжкою до власного літака, а неймовірно смачною дитячою кашею.

А клятий телефон вперто товче одне й те ж! Я ненавиджу автовідповідач ще з часів свого ріелторства. Коли тобі необхідно негайно поспілкуватися з людиною, але не можеш пробитися та завершити справу.

Ще година марного бентежливого очікування та ось вони вже на порозі! Тільки з яких це пір мій Латуш лінується самотійно відкрити двері? Хіба ще й ключі вдома забув?

– Уже біжу, мої хороші! Замерзли? Зараз відчиняю... Ой! – на порозі я бачу не свою родину. Там стоїть хрещений Івчика – Микита Щедрик і вигляд у нього такий, наче побачив не мене, а привида.

Завжди усміхнений «сивий граф» наразі чомусь, як з хреста знятий. Його очі, на диво, розгублені й навіть злі.

– Вітаю, Микито! У Вас щось сталося? Чому Ви такий? – невиховано закидаю я його запитаннями та починаю спинним мозком відчувати той мандраж, про який давно забула. – Проходьте, прошу Вас...

І зайшов він якось ненормально? Цей чоловік, скільки я його знаю, ходить впевнено та граційно. А зараз хитається, наче п'яний, але ж він п'є! Лише на свята, в гарній компанії й за щось хороше.

Далі Щедрик поводитьсь зовсім дивно. Колись, на початку нашого знайомства, як власник спа-центру намагався залицятися до мене, він цілував ручки та ніколи не хапав як зараз, за обидві руки?

– Діано, дівчинко, присядь! Бо я не знаю, як тобі це сказати...

Тепер все моє тіло обійняв холод та жахливі передчуття.

– Що? Микито, не лякайте, кажіть! – прошу й наказую одночасно та чую наступне:

– Автопригода, недалеко... Я не вмю говорити такого. Ви ж на це не заслуговуєте. Діно, хлопчик живий, але Кирило... Все погано! Він загинув. Повнісінький МАН втратив керування й не зміг загальмувати на трасі. Кіра – він крісло Івчика собою прикрив. Хоча, рятувальники кажуть, що шансів у водія не було ніяких. Прости, я в житті не хотів бути вісником такої біди, та ще для тебе.

... І ВСЕ! Життя зупинилося для мене назавжди...

Після народження нічиєю я повинна була звикнути до будь-якої біди. Після смерті віщунки я намагалася стати витривалою. Після збочених гвалтувань мого тіла

ненормальною жінкою, я залишилась при здоровому глузді та знайшла справжнє Кохання. Після обрання дещо ризикованої й насиченої професії мені було до снаги допомагати людям. Та наразі слова Микити закреслили всю мою силу, витривалість і вміння виживати. Де взяти мотив?

У мене був лише ВІН – найкращий і єдиний на землі, а доля відібрала. Мені набридло бути «янголом смерті» для близьких, краще померти самій. Навіщо мені жити? СИН? Але ж сказали, що він живий, а я померла разом з Коханим.

Мене не потрібно було заспокоювати чи зупиняти. Пам'ятаю, як мовчки падала, але Щедрик підхопив й обережно опустив у крісло. Цей надзвичайний чоловік приїхав сповістити жахливу річ не один. Коли б я могла бачити, то сказала, що він теж спеціаліст з виживання. Адже за пів години встиг підняти на ноги цілу зграю рятівників.

Звідкись у власника спа-центру знайшлися друзі медики, що невідкладно прибули на допомогу й прийняли спочатку ледь пораненого хлопчика та заїхали за мною. Микита ж не сліпий і бачив наші почуття, тому розумів, що горе від втрати коханої людини буде, як пекуча лава. Але підготувався вмить...

Розділ 2. Зламана сопілка

Ось і відчула я стан Софії Навроцької, коли вона лежала в палаті, прикута до всіх тих голок та дротів. Дуже страшний стан, скажу я Вам! Особливо тоді, коли в тебе більше немає сенсу жити. Адже все хороше, що могло статися, вже сталося й пішло назавжди.

Чому зла доля весь час відбирає у мене найкращих і єдиних? Кирило Латуш став головним у моєму потворному житті. Давав таке Сяйво, від якого я змінилася й сама стала світлішою. То може закінчити ці муки, раз і назавжди? Он поруч вікно, але воно заграшоване. Де це я взагалі?

Я спробувала висмикнути з себе голку крапельниці, бо ще з часів Софії ненавиджу, коли в мене вливають якусь гидоту. Боже, а це що таке на мені? Руки прикуті до поручнів м'якими й прозорими, але дуже міцними кайданками... Я що в тюрмі? Хіба, може, в нападі істерики вбила самого Щедрика? Нічого не пам'ятаю!

Та не встигла я скласти до купи хоч якісь думки, як до палати примчала сіренька дівчинка, в одязі «космонавта». Значить Щедрик (по доброті своїй) запхав мене до приватної клініки. Саме там персонал схожий на клонів й усі вони такі чопорні й одноманітні. А ще в туалет дуже хочеться, тільки ж браслети піднятися не дають...

Дякую тобі, друже Щедрик! Ніколи не вгадаєш: яким насправді є чоловік. Це лише мій найдорожчий був відкритим та благородним. А заможний дідок вирішив познущатися з беззахисної слабкої жінки за те, що не скорилася йому колись. І де тільки життя знаходить для мене таких витончених катів? Та й за що? Я ж нічого поганого нікому не робила, лише народилася на горе Йому й собі! Мій Коханий вижив у вогні, а потім зустрів мене й загинув. Без мене нікчемної може б не кохав, але жив!

Тим часом сіреньке дівчисько, з посмішкою наче бачить щось веселе, привітно сказало мені:

– Вітаю Вас, пані Діано! Як почуваетесь? Чи не потрібно Вам чимось допомогти?

Я дивилася на це юне створіння, десь моїх років, та бачила між нами темну прірву. Пам'ятаю, як Магда назвала моє життя довгим, але... невідомо яким. Тепер я розуміла, що між нормальними дівчатами та мною простягаються події в сотні років. Ось і відчуваю себе поруч з нею жінкою похилого віку.

– Ви мене прикували й туалет я зроблю прямо під собою... А так все добре! – їдко відповіла я їй.

– О, не хвилюйтеся через це, будь ласка. Ви вдягнені у суперлегенький памперс, що вбирає все-все, без зайвого клопоту. Тому можете виконувати всі необхідні дії, а потім ми Вас омиємо й одягнемо у новий...

Тепер я уявила себе маленьким Івчиком. До цього якимось не думала, що чужі люди знімали з мене труси! А ще дуже хочеться звільнитися й придушити її, щоб стерти оту бридку посмішку з розмальованих губенят.

– Омиєте? Боже, яке щастя? А чому я сама не можу піти в душ чи в туалет? Звідки така турбота? Я ж не каліка й спроможна піклуватися про себе самостійно. І взагалі: де я?

– Ви в центрі здоров'я професора Знам'янського. Це наш власник і керівник. Ваш знайомий, після нападів... Перепрошую! Пан Щедрик попрохав взяти Вас на лікування саме сюди. Не хвилюйтеся, пані Діано, наша установа має сертифікати й дипломи найвищого міжнародного рівня. А те, що Вам трішки обмежили рух – так Ви вже кілька разів намагалися вкоротити собі віку. Ми не можемо цього допустити. Будемо лікувати, доки не відчуєте покращення. А коли пан професор дозволить, Ваш добрий знайомий обіцяв надалі піклуватися. Тому можете робити все, що потрібно. Я вийду аби не заважати, – наче на відповідальному іспиті відрепортувало мені дівча й вийшло геть.

Оце тобі й маєш! Після Софії здавалося, що я готова до будь-якого досконалого збочення та виявляється НІ. А пісяти страшенно хочеться! Вони ж вливають в мене купу рідини, а організм не гумовий та просить своє. Тоді навіщо ти її відпустила? Треба покликати знову.

Я оглянула «пульт управління дурниками» та від подиву просто рота відкрила. Непомітно, з одного кутка палати на мене дивилася мінікамера й звісно бачила все, що я роблю... Боже, яке нахабство чи раче порушення моїх прав та Законів? Ого! Здається Ковтун повертається у власний жорстокий світ. Ну, тоді треба цей «кайф» їм якимось обламати. Я помахала рукою в камеру й через кілька хвилин дівча повернулося. Тепер ясно, що оператор весь час спостерігає за підопічними в цій тюрмі.

– Так швидко? Зараз я покличу помічницю й ми Вам допоможемо, – лагідно вимовила сіренька медсестричка.

– Прошу, зупиніться на мить! Як Вас звати, дівчино? – я намагалася бути ввічливою й здається вийшло.

– Мене звати Олею. Чекайте, я швиденько...

– Олю, заждіть! Покличте мені краще лікаря, будь ласка. Хто там у Вас, по таких ненормальних, головний? Мені потрібно з ним порадитися. А все інше зачекає, добре? – повернулась до мене стара добра ріелторська гра. Хоча голос був невпізнаний і зовсім чужий.

Я ж не пам'ятала, що криється під тим словом «напади». Насправді між відключками та поверненням до тями, в істеричі, я зірвала голос і тепер він був схожий на зламану скрипучу сопілку.

– Звісно, зараз покличу, – погодилася медсестричка Оля і я поставила собі вищий бал за вдавання бути нормальною.

А сама весь час, підсвідомо, розмовляла з Кирилом...

«Соколе мій ясний, де ти? Чому цього разу не поспішаєш мені на допомогу? Хіба важко тобі, на якусь мить, спуститися сюди до мене та піднятися в небо вже разом, як завжди? Ти ж можеш, коли захочеш, все на світі! Мені без тебе страшно й самотньо... Янголе мій, прошу, з'явись!»

Розділ 3. Тільки без мене

Та замість Кирилла в палаті через кілька хвилин з'явився дядько, якого я вже десь бачила (не пам'ятаю: де саме). Ні, не серед клієнтів «Новосела», а тут серед психозу й паніки.

Він взяв стілець і тихо присів та уважно подивився на мене:

– Вітаю Вас, пані Діано! Я Сергій Іванович Знам'янський. Слухаю Вас уважно. Ви хотіли про щось запитати.

– Пане професоре? Це якось незвично, що просту смертну лікує особисто світило медицини. Я не звикла до такого рівня уваги й навіть не розумію: чому саме Ви? Достатньо було б когось з Ваших підлеглих запросити, – абсолютно спокійно вимовила я й професор миттю оцінив послідовний хід моїх думок. Він задоволено кивнув та відповів:

– Я опікуюся всіма пацієнтами однаково. Яке має значення: хто втрапив до біди й потребує допомоги? У нас всі порівну її отримують. А ще я дуже задоволений, що обраний мною курс лікування працює. Ви виглядаєте набагато краще. То в чому полягає Ваше запитання?

Я не стала пояснювати, а просто спробувала підняти обидві руки й він блискавично зреагував:

– Олю, зніміть це негайно. Пані Діана обіцяє більше не лякати нас крайнощами. Такій прекрасній жінці є заради кого жити й до снаги побороти горе. Я чув від

Микити, що це не перший Ваш біль. Ні-ні, не переймайтеся. Лікарська таємниця не гірше духовної. Треба триматися, Діано. У Вас є чарівний син і такі ж вірні друзі. Не можна втрачати голови навіть тоді, коли дуже хочеться. Будьте сильною й винагорода обов'язково прийде.

– Ви оглядали мою дитину? Сергію Івановичу, що з ним? – почула я про Івчика й забула про все інше.

– І тут не хвилюйтеся, будь ласка. З Іваром все добре. А кілька подряпин ми обробили й вони заживуть так швидко, що він нічого не відчує. Пан Щедрик викликав дідуся й бабусю, тому хлопчик знаходиться під дбайливою опікою.

Дівчина відстібнула браслети та зникла кудись, а професор продовжив:

– Наразі, Ви хочете привести себе до ладу самостійно? Ось двері. Там знайдете все необхідне. А хвилини через тридцять Вам принесуть обід. Вишуканих страв не обіцяю та вітамінні й поживні речовини в нашому раціоні точно є. Дякую, що допомогли мені знову повірити в свої вміння. А ще, дуже хочу вірити, що Ви будете поводитись молодчиною. Я можу на це розраховувати?

Я тяжко зітхнула й намагалася запитати: де тримають мого Кирила? Але ж цей лікар, наче буфер між минулим і теперішнім моїм світом, нічого бентежливого не відповість. Бачу, людина він дійсно нормальна і хоче допомогти. Та й Щедрик всі послуги, ймовірно сплатив щедро, як уміє. Ось вони й надриваються!

– Можете розраховувати, Сергію Івановичу. Я не буду створювати проблем. Бо їх у Вас, з такими дамочками без голови, вдосталь. Звісно я була б вдячна ще й за відключену камеру, але ж Ви цього не зробите, – кивнула я в куток і професор схвально кивнув головою.

– Тобто Ви вже й це помітили? Воістину йдете на поправку, Діано. Бо коли Вас привезли сюди, я думав, що на реабілітацію підуть тижні чи навіть місяці. Дякую Вам, сильна жінко, але не можу такого пообіцяти. Не хвилюйтеся, наші спеціалісти бачать лише відхилення в поведінці та ніколи не роздивляються, що робить пацієнт для власного блага. І не переживайте: ці записи не вийдуть за межі клініки. Вони знищуються через кілька діб. А коли пацієнт одужує, ми видаємо інформацію, раз і назавжди. Ні, у нас є історія хвороби й необхідні знімки та записи, але ці ми знищуємо. Головне, щоб Ви одужали! Спокійно займайтеся своїми справами, а як закінчите – покличте Олю. Адже з кнопками Ви вже розібрались, – ледь помітно посміхнувся професор та пішов на вихід.

А невільниця потерла руки в місцях кайданків, хоча там не було жодних слідів. Просто стороннє насилля, з відомих всім причин, для мене неймовірно принизливе. Я радо кинулась до душевої, маючи незмінне бажання: змити з себе бруд страшних подій. І там, під потоками води, традиційно розридалася.

Стояла мокра й розгублена, з заплющеними очима й намагалася уявити, що це мій колишній власний дім. А як вийду назовні, то побачу свою оболонську однокімнатну, а в кутку біля плити Його – найріднішого й живого...

Діано, навіщо ці згубні спогади? Адже професор правий: у мене є заради кого жити. Там, з Латушами, на маму чекає маленький син. Одвічна часточка мого Коханого й виходить я не маю жодного права думати лише про свої почуття та піти в небуття, залишивши Івчика сиротою. Хіба ж мені треба пояснювати, як страшно бути зовсім самотньою на землі? Значить я поки не зустрінуся з Кирилом?

Скоро мені повернули телефон і я змогла поспілкуватися з Хельгою та Андресом. І хоч розмова була залита гіркими сльозами - я відчувала, що в мене є родина: міцна й сильна. Латуші прохали моєї згоди на поховання Кирила вдома, у Литві.

Я страшенно хотіла побачити Його ще бодай раз у житті, але пригадуючи тіло Магди на ношах розуміла, що не зможу прийняти Коханого мертвим. Для мене Кирило залишався мужнім, усміхненим і живим. Та й прощатися з Ним я взагалі не збиралася. Тому дала дозвіл на вивезення тіла й на те, щоб Івчик тимчасово пожив у них. У затишному замиському будинку Латушів маленькому дуже подобалося. То нехай, доки я трохи вичухаюсь, побуде з бабусяю й дідусем, серед любові й достатку.

– Доню, ми чекатимемо на тебе кожного дня, але ти не поспішай, лікуйся добре. Ми схвалюємо твоє рішення: залишити Кіру для себе живим, – сказала мені пані Хельга змученим, але гордим голосом.

Такими вони й були ці Латуші, як всі, хто пережив комунацьку навалу й стали незалежними. Горді й вільні люди мали стійкість до страшного горя й мені було соромно підводити їх. Ось і полетіли вони додому, з Ним... Тільки без мене.

Розділ 4. Я справлюся

Сьогодні зранку телефонував Щедрик та прохав аудієнції. Я подивилася на себе в дзеркало й зрозуміла, що такою страшною ще не була зроду в житті. Але ж Микита, як завжди, наполегливий та гнучкий.

Дивно, які непересічні особистості мене оточують! Спочатку розумна й доброзичлива Магда. Потім світлий та мужній коханий Чоловік. І цей чарівний дідуган, котрий опікується мною, наче донькою й не вимагає нічого навзаєм. Продав у пів ціни мені гарний замиський дім, став хрещеним нашого сина та роботодавцем Кирила. Зайвий раз не діставав, але коли знадобилась невідкладна допомога, був тут як тут.

Я не змогла відкараскатись від зустрічі з ним та й взагалі, як вихована людина, повинна була наживо подякувати Микиті за все, що він зробив. Вимилась, підсушилась, взяла свою шубку з камери схову та й вийшла до скверу на території клініки.

Який гарний зимовий краєвид! Дерев звісно голі й трішки сумні, але вкриті легким інеєм та дещо казкові. І взагалі після невільницького життя в палаті, віч-на-віч з медперсоналом та камерою в кутку, ця зустріч обіцяла хоч якусь розраду.

Чемний Щедрик не нахабнів і не цілував мені ручки. Він просто поклав мою руку на свою й повів тихою ходою вздовж алеї. Я б сказала, що відчуваю дежавю, але ж

він не приніс мені дитячої каші й салату, як Кирило колись. Знав, що не візьму. Тому приніс підтримку й щире спілкування.

Ми намагалися говорити про відсторонені речі: про його спа-центр та похресника. Про те, що мені потрібно взяти академічну відпустку й на рік відтермінувати навчання. Про мій будинок та квіти, якими за звичкою, опікується його садівник...

Ось на цих словах Микита й погорів! Він же не міг знати, що після отруєння Софією, коли я повернулася додому з лікарні, Кирило теж взявся поливати мої квіти. Тому якись хвилини я ще трималась, а потім приліпилася обличчям до його кожуха й вила, наче голодний вовк у морозну ніч.

Микита не заважав і я з подивом розуміла, що ці абсолютно різні чоловіки в поведінці зі мною неймовірно схожі. Адже «сивий граф» також давав мені можливість виштовхнути страшне горе й не чинив ніякого спротиву. Це дуже допомагало.

– Ну, все! Досить, Діано. Бо вже весь персонал у вікнах стирчить та роздивляється, як ти мене обіймаєш, – через деякий час почула я від Щедрика й скоро припинила свої стинання. Він спробував пожартувати, а наївна дурепа миттю повірила в те, що каже близька людина.

А він тобі вже близький? Ось тільки до слів не треба чіплятись! Звісно близький, коли мужньо зголосився принести у мій дім страшну вість. Привів допомогу й навіть зараз терпить оце мокре свавілля. То який же ще? Безперечно вірний і близький!

– Перепрошую, Микито. Знаєте, мені стає легше, коли поплачу на вірному плечі. А ще я не знаю, як висловити Вам свою вдячність за допомогу. Не дивлячись на те, що професор Ваш знайомий, він же злупив за лікування у три шкіри, так? І якщо за душевну турботу я віддячити не зможу, то чек прошу обов'язково передати мені. Розрахуватися самостійно я можу, – поруч з ним відчула власну силу колишня Діана, а Щедрик відхилився від мене та глянув дуже ображено:

– Діно, от чому ти така безсердечна? Я тільки почув чарівні слова про вірне плече й відразу стільки жорстокості. Скажи, а ти на моєму місці, згадала б про гроші?

– Звісно Ні. Вибачте, Микито. Нестабільний стан хворої голови дається знаки. Не ображайтеся на мене, будь ласка, – знову підчепила я його під руку й схилилася на плече, бо світ невблаганно хитався перед очима.

– Я ніколи не ображаюся на тебе, бо маю аж дві доньки. А значить прекрасно розумію вашу плаксиву психологію. Ось для цього й потрібні чоловіки: щоб опікуватися слабшими. Забудь про числа та зателефонуй до вишу, щоб не хвилювалися. Або хочеш, я це зроблю. Мені не вперше за дочок домовлятися, – лагідно посміхнувся дід і я розуміла, що за його підтримки точно виживу.

– Ні, дякую. Я справлюся. Ви, як завжди, знову ведете мене у вірному напрямку, – протерла я мокрі очі та жадібно вдихала свіже морозне повітря.

– От і добре. До речі, в мене є одне настирливе прохання чи побажання. Це вже як хочеш, – знизав плечима Щедрик. – Коли вийдеш звідси, я б радив якийсь час пожити за межами дому. А тому запрошую знову до свого спа. Тобі ж подобається кухня Хосе. І я буду поруч.

– Може не треба, Микито? Бо я так зовсім до Вас переїду, – ляпнула я й не помітила, як заіскрилися при цих словах його очі.

– Та власне ти й так у матусиному домі живеш. А я сподіваюся, що знову в мене погостюєш. Подумай, дівчинко. Тобі наразі потрібна нейтральна компанія й бажано якомога більша. Радий був бачити тебе в кращому здоров'ї. Бережи себе і про все, що знадобиться відразу телефонуй, – ось тепер він обережно доторкнувся вустами до моєї замерзлої на вулиці руки та дбайливо провів до входу в корпус.

Я ніяк не відреагувала на цей жест Микити. Адже то його традиційне ввічливе прощання. Він завжди такий витончено чемний, хоч би каміння сипалося на голову, а «сивий граф» у своєму стилі.

Наразі в мене не було ні бажання, ні сил думати про його особливе ставлення до мене. А може я просто дозволяла комусь одному серед світів, час від часу, опікуватися мною? Бо велика й щаслива родина була дарована мені лише на мить, а до того й тепер в кращому разі поруч є лише одна надійна людина. Так, пані доля не дуже розбещує Діану довготривалим людським щастям. Це точно!

Розділ 5. Перша справа

На вперте прохання Микити я відповіла згодою й знову поселилася в одному з люксів готелю, на території спа-центру. Дивне в мене життя взагалі, бо все в ньому повторюється.

Минулого разу з лікарні мене забирав Кирило. Поливав квіти, варив кашу та став моїм чоловіком. Потім під час нашої нетривалої розлуки я вперше опинилася тут, серед зелених просторів комплексу Щедрика. Відпочивала в такому ж номері (тільки літом) та слухала солов'їний спів.

А далі я втратила найдорожчого й з іншої лікарні мене повіз уже Микита. І знову я в номері його готелю, але серед зими. Знову покоївки приносять мені зранку каву, а на обід Хосе зачаровує неймовірними стравами.

Так, саме тут за столиком, я відчула перший токсикоз, а потім народила Івчика. Час спливає невблаганно швидко й навесні ми вже будемо святкувати річницю з дня народження синочка. Ось тільки тато більше ніколи не підкине його в своїх сильних руках! Не розсміється щасливим богатирським сміхом... Але це заборонена тема і я намагаюсь якомога менше згадувати найчарівніші моменти та все частіше бачу в дзеркалі Діану Ковтун. Оце стійке й витривале стерво, що не має шансів на слабкість у житті.

Академвідпустку у виші мені надали та я оформила ще дещо. Маю на увазі індивідуальну трудову діяльність, у вигляді приватної агенції нерухомості «Діана». Звісно в «Новоселі» мені були б раді-радісінькі. Але я спалила всі мости та звично

для себе перегорнула чергову сторінку.

– Вітаю, Діано! Значить не підходить тобі більше рідний колектив? – почула я з трубки грубуватий голос директорки «Новосела» Хрульової. В профільному бізнесі вона також була на кшталт провидиці. Завжди й усе дізнавалася першою. Спочатку про мій новий дім, а тепер і про власну справу.

– Доброго дня, пані директорко! Ви як завжди в курсі всіх новин? Так, я оформила бізнес з однойменною назвою та це зовсім не означає, що конкуруватиму з «Новоселом». Можете не хвилюватись. Плани у мене скромні: заробляти лише на особисті потреби і все, – відрізала я впевнено.

Зі страшними подіями, що раптом сталися в моєму житті я знову перестала бути доброю та пухнастою й моментально пригадала про свої гострі зубки. І не дивлячись на гарний номер у спа-комплексі Щедрика та смачні обіди від Хосе, з кожним днем, мої ікла самотньої тварини потроху зростали.

– Ясно. Тобто агенція нерухомості «Діана» в місті існує? – недовірливо перепитала Хрульова та намагалася бути спокійною, а голосі я відчувала заздрість чи навіть острах.

Дивна жінка! Чим же таким я можу конкурувати з цілою зграєю її тупих ріелторів? Хіба що в неї з'явиться нова талановита дівчинка? Так я теж не глуха і про це відразу дізнаюся від Жанки, котра й досі перебивається під Хрульовою з хліба на воду.

– Ну, коли я виклала в Інтернеті власний сайт, з контактами та рекламою? Як Ви вважаєте: існую я чи ні? – знову різко пройшлася я по її напруженому тону й додала: – Думаю, ми з Вами ще неодноразово попрацюємо разом. Перепрошую, але маю йти.

– Що ж успіхів тобі, ріелторко Діано! Дійсно сподіваюся, що співпраця не забариться. Заходь якось до нас, будемо раді бачити тебе, – здалася Хрульова й поклати трубку. Добре, що хоч співчуття не висловила, бо я й досі ненавиджу цю мить!

– Алло, агенція нерухомості «Діана». Слухаю Вас уважно, – вимовила я так само як завжди. Хоча представлятися власним ім'ям набагато приємніше.

Жінка в трубці плакала. Вона намагалася щось розповісти, але я нічогісінько не розуміла, окрім чужої біди. Тому вирішила взяти першу справу й виконати її якнайкраще, чого б мені це не коштувало.

– Я хочу роз'їхатися з чоловіком. А він каже, що не дасть своєї згоди. Лупцює регулярно мене й дітей. Ми втекли до сусідів, але ж вони нам чужі... Прошу Вас, допоможіть!

– Добре-добре! Заспокойтеся, будь ласка. Скажіть мені Вашу адресу і я побачу, що можна зробити, – в мені вже горів такий вогонь до роботи, що спинити б ніхто не посмів.

Нещасна назвала мені адресу трикімнатної в центрі та я зрозуміла, що робота буде легкою. Але про огляд ми домовилися назавтра, коли її нелюд почвалає на роботу. Так і зробили. Квартира була велика й добре облаштована, а якщо жінці допоможуть її батьки (на що вона розраховувала), то готелька й двокімнатна – вимальовувалися легко.

– Але ж він не піде до гуртожитку! – голосила симпатична молодиця, років тридцяти. Раптом я помітила, як з-під її халата визирнули страшні гематоми на стегнах.

– Чому до гуртожитку? В наш час готельки різними бувають. Знайду я йому повнометражну, тільки з довгим коридором. А що це у Вас, шановна, за біда під халатиком? – не стрималася я тоді. Але жінка скромно прикрилася полами й сором'язливо опустила очі.

– Все нормально. Я звикла. Так у нас майже з самого початку. Вітя каже, що б'є, бо дуже любить. А лупцює він мене з великою втіхою... Ось тому й хочу роз'їхатися, бо за дітей боюся.

– Перепрошую, але ж Ви кажете, що поруч є працюючі батьки. Ви нормальна, красива жінка. Чому б Вам взагалі не притягнути його до відповідальності за насилля? – вже вилізла з мене войовнича Діана Ковтун.

– Я боюся, але кохаю його. Не можу спричинити Віті недоброго, – скинула сльозу нещасна і в цей момент ми обидві почули, як в замку повернувся ключ. – Ой, Господи, це Вітя. Вам треба негайно піти, бо ще нас обох поб'є...

– Не хвилюйтеся, будь ласка! Все буде добре, – взяла я перелякану жінку за руку і тут побачило оте.

– Оп-па! Курво, ти викликала нам повію? Сьогодні розважимося втрюх? Гарна ідея, не очікував від тебе, – почула я й розуміла, що зараз не стримаюся. Скористаюся шокером для тварин, а потім повідбиваю йому все, щоб до нужника ходив лише задом... Та вголос я спокійно сказала таке:

– Антоніно, я з Вами скоро зв'яжуся. До побачення!

В авто, яке я поки взяла на прокат, намагалася заспокоїтись, але всередині робилося щось страшне... І справа була не в кинутій тим непотребом у мій бік фразі. Зараз я була просто впевнена, що воно не повинне жити на землі! Але завела гольф та помчала швидше дивитися варіанти.

Як завжди я вже склала схемку оглядів і поговорила з господарями квартир, та ближче до вечора побачила виклик Антоніни. Мабуть, переконав бідолашну відмовитися від моїх послуг.

– Тоню, Ви телефонували. Що сталося? Він Вас знову побив? – здогадалася я з її плачу.

– Ні! Це страшне... Віті більше немає!

– В сенсі? – ні хріна не розуміла я. – Сам пішов від Вас? Чи як це розуміти?

– Та ні! Пішов, назавжди. Я накрила вечерю: котлетки і все таке. А потім він запивав компотом з вишень й кісточкою подавився. Почав кашляти й посинів, а коли приїхала швидка - вони лише написали довідку про смерть. Господи! Як же я буду тепер жити? – голосила моя перша клієнтка.

– Сподіваюсь, що довго й щасливо! Перепрошую, – посміхнулась я й згадала вислів: перший млинець завжди грудкою. Я відключила зв'язок та задоволено зітхнула. Ця звістка була кращою за будь-яку комісію.

Розділ 6. Зупинись

На вихідні я наважилась злітати до Вільнюса, бо страшенно скучила за синочком. І вперше, з батьками Кирила, поїхали на кладовище. Від цього місця, в упорядкованій європейській країні, віяло тихим сумом і величчю. Тут не було наших традиційних бур'янів, з якими періодично приїзять боротися родичі померлих. З першого погляду ясно, що за просторами спочинку містян регулярно слідкують працьовиті робітники.

Та я не здивована, бо з першої зустрічі колись відчула благородство душі й порядок розуму Кирила. Власне такими ці люди були ще з часів, коли невтомно боролися за свободу від тиранії й хаосу, котрими оповила нас брудна й затуркана радянщина.

Пані Хельга попестила скромний мармуровий пам'ятник сина, поклала квіти й Латуші залишили мене наодинці з Кирилом...

– Ну здрастуй, Коханий мій! Я скучила за твоїм добрим поглядом... А твоє серце завжди в мені, там де залишив. Прости, що не поїхала з вами на щеплення. Тоді б ми зараз були разом, – вмостилася я на пишній шовковій траві, а Кирило дивився на мене з мармуру й нічого не говорив.

Та вночі він прийшов до мене, ясно й свідомо, вперше після автотрощі. Я не зовсім розуміла: де саме Він знаходиться й здавалося, що скрізь. Я чітко чула його рідний голос: «Маленька моя кохана! Ніколи так не думай і не говори. Я дуже сумую за тобою, але там зробив все, що міг. А ти повинна жити й виростити нашого Івчика сильним та розумним. У тебе точно вийде. Йди вперед і ніколи не спиняйся. Я, так само як Магда, завжди буду поруч з тобою... » І зник.

Зі спокійним серцем я залишила наше Латушатко на дідуся й бабусю. З кожним місяцем свого дитячого життя Івчик все більше нагадував тата й виглядав просто чарівним. Тепер, коли на власні очі побачила все як воно є, мені вже не було так лячно. Я пообіцяла бувати частіше й полетіла додому.

А далі пішли звичайні ріелторські турботи. Я загубилася серед замовлень, забувши про втому та біль самотності.

Одного разу виходила з під'їзду від клієнтки та стала свідком сцени, як молода пара з'ясовувала стосунки посеред двору. Хлопець був явно на підпитку, а дівчина

хапалася за округлий живіт й прохала не кривди їх дитинку.

На шляху до авто я намагалася втрутитись, але молодий чоловік глянув у мій бік й смачно та безсоромно обматюкав незнайомку. Дівчина перелякано хитала головою й сором'язливо шепотіла:

– Перепрошую... Він трохи перебрав. Нічого, все буде добре. Будь ласка, йдіть собі.

– Ну, якщо Ви наполягаєте, піду! Але ж він дійсно може покалічити дитинку. Може все-таки викликати наряд? – вимовила я й знову відчула в собі нестримну злість та дівчина буквально молила мене поглядом. Я сіла в орендований Фольксваген і помчала до іншого клієнта. А збурені думки просто клекотіли в моїй голові!

Через кілька днів я прийшла до тієї замовниці вже з покупцями. А коли піднялися в квартиру, почули під вікнами звуки траурної процесії.

– Вибачте, не звертайте уваги! – вимовила бабуся-продавець. – Це той молодик, що минулого разу створював гамір у дворі, пам'ятаєте Діано? Ввечері він спускався за пивом та мабуть, не розрахував сил. Навернувся зі східців так, що зламав собі шию. Бідолашна Галя ще не встигла з ним навіть одружитися. Тепер он як пронизливо голосить...

Сьогоднішній перегляд (щодо продажу) виявився безрезультатним. Але повертаючись до офісу, я весь час чула сумні звуки музики та стинання вагітної дівчини й не могла зрозуміти: що коїться? Ясно, що ці випадкові смерті негідників ніяким чином не стосуються мене особисто та є повним збігом. І все одно в моїй голові крутилися дивні різнобарвні припущення.

А вночі до моєї голови завітала Магда. Віщунка незадоволено кивала й з осудом дивилась мені прямо в очі:

– Доню, зупинись! Що ти виробляєш? Не можна так безвідповідально... Якщо будеш продовжувати в тому ж дусі, тебе не приймуть колись на світлій стороні. А як же Кирило? Він сподівається дочекатися вашої зустрічі.

– Матінко Магдо! Як Він там без мене, розкажи? Я змогла побувати у Вільності на могилці, а потім вночі Він приходив та говорив зі мною. Я страшенно зраділа, думала будемо бачитись кожної ночі. Але він більше не хоче. Я за Ним страшенно сумую! Тільки про що ти мені говориш взагалі? – сьогодні я розмовляла з сивілою так, як колись за життя на землі, легко й відверто.

– Діно, з ним тут усе добре. За такими, як Кирило, сійво завжди ходить. А до тебе не з'являється, бо не хоче тривожити душевний біль. Про що я кажу? Та про твої вибрики, відносно покарання нищих чоловіків. Навіщо воно тобі? Хіба Господь для того тебе від аварії відвів? У тебе дитинка росте. Та й Кирила пожалій. Ще кілька таких випадків і ти ніколи не зможеш бути з ним на небі. Губити душі навіть негідних людей - то великий гріх. Христом Богом прошу: зупинись!

– Ба, зрозумій, я нікого не чіпала. Працюю собі, допомагаю людям у їх біді. Ходжу до церкви та прошу у Бога, щоб синочка тут, а Вас з Кірьюшею на небі беріг. Більше

я нічого не робила, – торочила я їй.

– Та невже? А як же той недолугий, що над дружиною й дітьми знущався чи молодий п'яниця? Я вже не говорю про Софію. Навіщо ти їх особисто караєш? Для цього є вищі сили, Діано.

– Отакої! А з тією що не так? Я її сто років вже не чула, – геть не розуміла я дорогу віщунку.

– Помирає вона. Мучиться дуже. З тобою скоро зв'яжеться. Мені пора наразі. А ти почув мене, Діано, й зупинись. Бог з тобою! – перехрестила мене Магда й зникла.

Я схопилася на ліжку, вся мокра, та впала на зручні подушки спа-центру в повній безпорадності. Серце просто вискакувало з грудей та я поняття не мала, про що товкла мені дорога віщунка? Встала, прийняла контрастний душ, а потім легке снодійне, бо після подібних міжпросторових суперечок самотійно вже не заснути.

Та коли наступного дня почула Софію, мені стало страшно. Тобто все, про що Магда говорила зі мною вночі не марення знедаланої самотньої жінки, а чистісінька правда? Як таке може бути та в кого це я перетворююся?

– Привіт тобі, маленька німфо! – якось дуже сумно вимовила Софія, а мене наче електричним струмом вдарило.

– Еміграції мої вітання! Як життя, Софіє? – ще сподівалася почути якийсь дурний лесбійський жарт я, але на жаль почула наступне:

– Канада стоїть і стояти буде, а ось я помираю, красуне! Чула, що й твоє щасливе життя дало страшну тріщину. Співчуваю та це не я, повір! А телефоную, щоб попроситися й перепросити. Я намагалася боротись та навіть тут не змогли подолати мою онкологію. Скоро буду літати на мітлі, десь поруч з твоєю сивілою...

Ось тепер я чула ту Навроцьку, яку знала. Але невітні новини були саме такі, про які повідомила вночі Магда. Якщо це були тільки мої думки: як я могла знати наперед діагноз Софії? На світі тисячі болячок, але ж ні. Магда вночі сказала все вірно і це не моя параноя, а справжня містика. Переплетіння інформації серед світів...

Припустимо ненормальне інтимне життя Софії цілком виправдовувало її хворобу, але до чого тут мій розум? І що це робиться зі мною? Може поїхати на консультацію до професора Знам'янського? Але якщо я розповім йому, що ночами веду діалоги з мертвими – він миттю запросить мене до себе та прикує до ліжка тими м'якими кайданками. А я не хочу!

Розділ 7. Нестримний вогонь

Вранці, за сніданком в ресторані, я побачила Микиту. Спочатку він жваво вичитував Хосе, але як тільки побачив мене, розквітнув та забув про роботу. Щедрик підійшов ближче і його карі очі розсипали по мені яскраві блискавки. Прекрасний дід не носив головного убору та був у розстібнутій навстіж модній дублянці.

– Доброго ранку, ясноока пані! Давно не бачились. Смачного! – весело проспівав він.

– Дякую, Микито! Дійсно давно, від учора, – привітно посміхнулась я йому та починала звикати до тісного спілкування, наче ми родичі й живемо в одному дворі.

– Звісно старий тобі страшенно набрид! Але я тільки хотів зробити комплімент новій зачісці. Дуже гарно виглядаєш сьогодні, Діно! – підморгнув мені звабник.

– Не ображайтеся, пане Щедрик. Ви ж знаєте, що зранку я завжди злюка. І не сваріть, будь ласка, Хосе. Адже в нього руки просто золоті.

– Та руки може й золоті, але ж мізків зовсім немає. Навіщось вдруге замовив електропічку. Наче то його справа. Ой, Діно, краще я піду, щоб не наговорити дурниць. Радий був глянути в ці чарівні очі! – граційно кивнув своєю пишною шевелюрою Микита й танцюючою ходою попрямував до кухні. А я пішла на стоянку за автомобілем.

Ох і набридло ж мені сплачувати за його оренду! Треба вже продати щось путнє та швиденько купити надійне авто. Тільки Ніссан я більше не візьму, хоч то був гарний автомобіль. Тепер я більше схильна до Тойоти. Люблю япошок за справжній хист у виробництві машин. Та власне як і в усьому іншому, до речі.

В офісі перебрала замовлення й вирішила продати один продуктивний магазин. Комісія обіцяла бути зовсім непоганою. Правда, згідно з дозволами трудової діяльності я не можу продавати нежитлові споруди. Але ж є давній добрий «Новосел» і пані Хрульова казала, що мріє попрацювати зі мною. То чом би й ні? Запропоную посередництво та й поділимо з нею комісію, як колись.

Я приїхала оглянути об'єкт та познайомитися з продавцем. Директорка була в ненайкращому гуморі й від неї віяло негативом. Ну, звісно продавати власну справу неприємно, але до чого тут я? Можливо даму не влаштовував мій вік (вона була вже поважних років). Чи були якісь особисті негаразди та безпідставне незадоволення я відчуваю хребтом. Вона посміхалася наклеєною посмішкою й щось розповідала про нікчемний колектив, що втратила. Але я прискіпливо роздивлялася предмет продажу, а її скарги на життя мені були нецікаві.

Я бачила, що тема сира й недосконала. З самого початку роботи ріелтором в мені поселився якийсь привид-суфлер, що завжди підказував: братися за угоду чи ні? Так от сьогодні мій «чортик» просто верещав: не братися! А я взялась...

З'їздила з матеріалами до «Новосела», побачилася з дівчатами та старенькою Хрульовою й підписала з нею угоду про співпрацю, після чого разом ми почали шукати покупців. Не знаю, чи хтось з «новосельців» уже водив на об'єкт щасливих претендентів, але я не вмю сидіти без діла. Тим більше коли поставила за мету: додати з цієї комісії грошень на покупку власного авто. Після подібних думок – спинити мене буває просто неможливо.

Сьогодні я привезла до директорки продмагу одного «крутелика». Я й сама не дуже люблю цих задерикуватих павичів, що думають, наче вони неперевершені. Такі

зарозумілі диваки навіть не підозрюють, як смішно й сумно виглядають збоку. Але ж він, всього-на-всього, майбутні гроші. І як вони виглядають я забуваю відразу, коли бачу поповнення рахунку на картці.

Та клієнт виявився не таким уже й дурним. Роздивився й знайшов прогалини в безпеці з електропроводкою й щось у розміщенні витяжок. Словом, вони з продавчиною миттю зчепилися лягтися, наче дві бабці на базарі. Власне, вони ними й були, тільки обвішалися золотими прикрасами та хутрами.

Господи! Як добре, що ця різноколірна публіка лише матеріал для моїх заробітків. І хоч життя підкидає мені багато горя, та все ж інколи дарує істинні скарби, вишукані й неоціненні. Звісно я маю на увазі: Магду, мого Кирила чи навіть Микиту Щедрика. Так, треба припиняти їх жахливу суперечку, бо ще поб'ються.

– Панове, я перепрошую! Якщо ви не знайшли спільних інтересів, щодо купівлі-продажу, на цьому й завершимо зустріч. Будуть інші варіанти, я вам обіцяю, – стандартно вимовила я й почула від торгашки таке, що мене просто полум'я охопило.

– Та зажди ти, недовчена! Не лізь, коли дорослі люди розмовляють. А ти, козел, чого на мене свій хавальник відкрив? На тобі самому ніде пробу ставити...

– Закрийся, хабалка смердюча! Зуби піди встав, хоч я тобі на це грошей точно не дам...

Розлючений клієнт, з надутим червоним обличчям кинувся на вихід, а я замість вибачень, почула наступне:

– Зав'яжуй водити сюди тупих виродків, мала. Навіщо мені ці нерви? Або приведи щось путнє, або й сама йди геть...

– Перепрошую, це Ви мені? – примружила я здивований погляд та відчувала всередині пекельний вогонь.

– Вам, мамзель! Зателефонуйте, як знайдете щось нормальне. А поки до побачення!

– Добре! До побачення, – майже прошипіла я торговці й теж пішла на вихід. Фраєр на позашляховику вже зник у невідомому напрямку, без вибачень та прощання.

Але й до цього я давно звикла. Завела автомобіль і в дорозі намагалася вгамувати внутрішнє вогнище. Вмовляла себе, що це просто робота і в мене її багато було й буде. Хоча ніколи раніше, жоден клієнт, не спілкувався зі мною в такому тоні. Ну, хіба що той лікар в палаті Софії, коли вона нас отруїла. Але ж він мав рацію. Та забула образи я миттю, бо тоді за мною прийшов Кіра, вперше побував у мене вдома й зустріч дала початок чарівному спільному життю...

Рано-вранці (десь пів на восьму) мене потривожив дзвінок Хрульової. Чого це їй не спиться? Так сильно хоче продати той кволий об'єкт? Невже настільки зубожіла?

– Доброго ранку, Діно! Не розбудила? Хоча який він, нафіг, добрий? – бідкалася директорка «Новосела».

– Доброго, а що сталося? – сіла я на постелі, протираючи заспані очі.

– Згоріла вночі наша з тобою комісія, разом з клятим продмагом на Солом'янці. Вже й у новинах передали. Добре, що ми не встигли вляпатися до того продажу. Права ти була з їхніми технічними недоробками. Ти що разом з курсами водіїв ще й на електрика вивчилася? Талановита, зараза! Та не ображайтеся, Діанко, це я по доброму. Але з угодою наразі все. Бувай, чекатиму на щось новеньке.

Вона кинула слухавку, а я сиділа посеред ліжка й не знала: сміятися чи плакати? Магда суворо заборонила мені мститися гидким створінням. Раніше вішунка вже повісила на мене смерті двох геть незнайомих людей, а тепер ще й старенький промисловий об'єкт припинив існування?

Хоча в такій незадоволеній життям жінки й без мене, думаю, було багато ворогів. Взяти хоча б когось зі співробітників, котрих вона звільнила. Люди ж розраховували на заробіток, а горе-бізнесменка викинула їх на вулицю. Ось вам і пояснення. До чого тут я? Вставай, відьмочко, та збирайся на роботу.

Розділ 8. Дід Микита

Після пожежі на нежилому об'єкті Магда до мене не приходила й Кирило кудись зник. Залишилися тільки робочі моменти та чарівний сивий дід, що продовжував частенько надсилати мені до номера свіжі квіти й навідріз відмовлявся брати платню за свій люкс.

До будинку матусі Щедрика (тобто вже мого) ми інколи їздили разом, щоб не відриватися від дійсності та перевіряли роботу садівника, з моїми домашніми рослинами. Вперше, після аварії, зайти було важко. Але Микита сам наполіг. Він відчинив двері нашого з Кирилом раю, взяв мене за руку й супроводив всередину. Там я вмить згадала: як почула страшну звістку, як впала і в мене почався напад істерії та як мене відвезли до приватної психіатричної клініки професора Знам'янського.

У спа-центрі я намагалася сплачувати рахунки хоча б за чарівні обіди від Хосе. Але цей номер проходив лише тоді, коли власника не було на просторах комплексу. І взагалі мене не влаштовував статус якоїсь нахлібниці. Що подумують про наші стосунки співробітники спа?

Та здається Щедрик згуртував такий колектив, де особистих питань керівникові не ставили. А його відносини з молодою особою, з люкса, розчинялися в повітрі й не цікавили жодну покоївку.

Звісно багато хто з постійних клієнтів ще пам'ятав високого кремезного чоловіка, з яскравими зеленими очима та привітною посмішкою на обличчі. Найобізнаніші вже давно висловили мені свої співчуття, а інших зникнення інструктора-спортсмена взагалі не обходило.

Час спливав непомітно й знову наближалася весна. Я продала кілька невеличких квартир, склала грошенята докупи та взяла в кредит гарного японського коня. Це було щось середнє між позашляховиком та кросовером. Але в управлінні машина

була легка й дуже зручна. Навіть Микита похвалив мій вибір та вже кілька разів ганяв зі мною по окрузі, в якості тест-драйву.

Чи боялася я їздити за кермом після того, як траса відібрала в мене найдорожчу людину? А хіба птах боїться літати після падіння з гнізда? Звісно НІ! Та й не було в мене іншого вибору. Бо професія ріелтора без автомобіля просто несумісна з життям. Тому багато хто вважає, що катаюся я не гірше, ніж продаю нерухомість.

Знову я побувала у Вільнюсі. Зробила сама собі невеличку відпустку та цілий тиждень бавилася з сином. Навезла йому купу подарунків і ми домовилися з Латушами, що день народження Івчика в травні, проведемо весело й гучно. А ще я пообіцяла привезти з собою хрещеного – діда Микиту...

Пані Хельга, як викладач, вже почала підказувати внуку перші слова відразу трьома мовами. Наш маленький намагався промовляти: тато й мама, дід і бабуся та деякі інші словечка – литовською, англійською й звісно комуняцькою. Бо куди ж поки без неї на колишніх совкових просторах?

Що розповідали ми йому про тата? Та він не питав і серед такої любові й щирості не дуже відчував відсутності однієї з найголовніших осіб у своєму маленькому житті. Але ж і наповнювати голівку дитини казками про загиблого льотчика-космонавта ніхто з нас не збирався. Постійно говорили: яким неймовірно добрим був його тато, а вже познайомити хлопчика з суворою дійсністю планували тоді, коли він трішки підросте й сам поставить дорослим важке запитання.

Коли я повернулася, Микита зустрів мене щирими обіймами та організував нам урочисту вечерю, на свіжому повітрі. Навколо вже вперто пахло весною, хоча зелень ще боялася пробиватись, одначе перші веселі птахи настирливо шукали собі пару й співали, мов навіжені.

Вечір видався тихим і казковим. На небосхил висипали яскраві зорі й Хосе подав, на перше, один зі своїх неперевершених шедеврів. Господар спа виголосив тост про чарівну гостю та куму й ми зайнялися гурманством. Але тут чомусь всі забігали біля відкритого басейну, з підігрівом, й там почав збиратися натовп.

Щедрик, як дбайливий керівник, перепросив і теж помчав дивитися: що сталося? А стався нещасний випадок. Якась спортивна парочка, що не боялася плавати в березні просто неба (хоча температура стояла плюсова), вирішила позмагатися.

Як там все починалося, ми не бачили. Та дівчина в запалі боротьби стукнулася головою десь об стінку басейну й втратила свідомість. А її суперник спочатку не помітив і продовжував плисти. Хтось з перехожих відпочивальників побачив та здійняв галас і в цей момент біля басейну опинилися ми.

Хвацько, як двадцятирічний юнак, господар спа зірвав з себе одяг і кинувся в воду. А інший працівник центру теж не побоявся замочити ноги й допоміг Щедрику витягнути дівчину на ковдру, що постелили поруч.

Микита почав робити їй штучне дихання, але плавчиня не подавала жодних ознак життя. І тут в мені знову наче заговорив якийсь внутрішній голос: «Допоможи

нешасній! У тебе вийде...» Я блискавично скинула з себе кожушок і нахилилася біля Микити.

– Ніку, дай я спробую... – раптом ляпнула я й Щедрик надав мені можливість відзначитися. Я приклала губи до холодного рота дівчини й почала вдихати в неї повітря, періодично працюючи руками на її грудній клітці, як навчав мене Коханий. Та вона не реагувала, а кров зі скроні тихо стікала на ковдру.

– Швидку викликали? – гримнув господар спа до співробітників.

– Так, пане. Швидка вже біля воріт, але ж час іде на хвилини, – крутився навколо горе-інструктор з плавання, що до цього десь байдикував на території.

Я підвелася на мить над дівчиною й прошепотіла їй в обличчя:

– Ну, не здавайся! Прошу тебе: живи... – й знову хотіла притиснути губи до її рота, але вона захрипіла, закашлялася й почала дихати.

Далі нею опікувався той, хто повинен був це робити від самого початку, тобто інструктор плавців. А її напарника по запливу вже відпоювали коньяком інші гості центру. На територію, з сиреною, заїхала швидка.

– Ти неймовірна! – накинув мені на плечі шубку Микита і я побачила його очі.

– Ти чого? Я ж нічого не зробила. Тільки те, що будь-хто з людей, – підвелася я й додала йому: – Тобі треба негайно перевдягтися в сухе. Затягується наша вечеря...

– Дякую! Як накаже ясноока пані. А як ти мене назвала біля басейну? – шалів від щастя чоловік.

– Перепрошую, пане. Просто, від шоку, вирвалось Ваше візантійське ім'я переможця, – з посмішкою відповіла я Щедрику та відчувала, що між нами відбувається щось дуже дивне.

– Який же я радий, що хоча б нещасний випадок допоміг нам стати трішечки ближчими! Пішли скоріше, щоб не застудилася. Я й не знав, що ти маєш таку серйозну підготовку з рятування. Розумію звідки та дякую Йому, як завжди. Швиденько приведемо себе до ладу й вип'ємо по Далмору, щоб зігрітися. Я дуже скучив за тобою і вечір сьогодні такий дивовижний...

Микита йшов у бік готелю мокрий, в накинутій на плечі дублянці. Його красиве вологе волосся розсипалося і все лице було видно, як на долоні. Тому навіть сліпий прочитав би наразі неймовірно піднесення на його чолі.

Розділ 9. Мурашки

Ми повернулися за стіл десь через пів години та вже обоє були з сухими зачісками і в теплому вбранні. Офіціанти замінили тарілки й коли Хосе виніс свою другу страву, ми ввічливо перепросили за незакінчену першу.

Микита дав спокій своїм офіційним костюмам та наразі виглядав, як тоді влітку,

коли забирав мамини раритети для музею. Тільки тепер він сидів за столиком в теплому светрі й симпатичних туристичних штанах, а його пишне волосся знову таємниче прикривало рум'яне від хвилювання обличчя.

Я одяглася в теплий комбінезон й теж нагадувала спортивну туристочку. Не хотіла робити ніякої зачіски, просто стягнула волосся у довгий хвостик та нестримно жадала поїсти смакоти від шеф-кухаря. Чомусь бентежливі події біля басейну викликали в мене звір'ячий апетит.

Сьогодні карамелізована качина грудка, під винну грушу запечену з мигдалем, виглядала такою чарівною, що навіть без усіх тих фантастичних ароматів пробуджувала в мені хижі інстинкти дикої кішки на полюванні. Микита бачив, як від страви спалахнули мої очі й тихенько налив на дно об'ємних важких келихів золотаве спиртне. Ми додали до віскі трішки льоду та з задоволенням випили.

Це вперше за одним столом, тут у центрі, я пила з господарем міцний напій. У нас вдома (на галявині) вони з Кирилом інколи дозволяли собі трохи спиртного. Але ж тепер кум був на небесах і залишилась лише кума, котра сьогодні повернулася з Вільнюса від сина та відразу пережила неочікуваний екстрим, з рятуванням потопельниці.

Коли я дещо вгамувала свою жагу до їжі, Микита підлив на саме дно келихів ще по краплі Далмору й таємниче запитав:

– То що там ти казала про візантійське походження мого імені?

– Сподобалося? – ледь посміхнулась я й не бажала повертатися до публічного звернення на «ВИ», бо ця людина зробила для мене вже стільки добра, що переоцінити просто неможливо. А він спочатку задоволено сховав очі під пухнастими віями, а потім глянув здавалося в саме моє серце й відповів:

– Дуже сподобалося. Адже сьогодні, вперше за два роки нашого знайомства, я відчуваю себе поруч з тобою, а не за кам'яним муром. За тебе, божественна Діано! Як же точно тебе нарекли.

Щедрик доторкнувся до мого келиха й неквапливо випив. Від його погляду я знову відчувала бентежливі мурашки на спині. І знову в голові вилізло зовсім недоречне запитання: яким буває цей граційний красень з жінкою в ліжку? Ого, здається я вже геть п'яна! Але ж качечка така смачна та й десерту ще не було...

– Дякую, пане Щедрик! – схилила я голову, а він повірив у повернення кам'яного муру й змолвився:

– Ні-ні, будь ласка! Не проганяй мене аж так далеко, я хочу бути поруч!

– Микито, я жартую. Ти наш вірний друг, а я весь час дистанціююсь, наче від злочинця. Згодна - це несправедливо. А можна спитати про щось сумне? – підчепила я на виделку ще крихту ароматної качки.

– Ти про дружину? Була така і є, тільки ми розлучені вже десять років і вона з молодшою донькою живе в передмісті Парижа. А мою старшу ти бачила тоді, в

ресторані, та здається трішечки приревнувала...

Ось і дізналась я про родину Щедриків, хоч і не питала. Сьогоднішній вечір навіював дивний настрій зближення. Микита вирішив відкрити мені особисте так, наче збирався зі мною під вінець (щоб нічого не заважало).

– Ясно. Та тільки я хотіла запитати про інше. Як ти дізнався про Кирила на Кільцевій і чому вирішив сказати мені першим? Адже це було дуже важко.

Він зітхнув та опустив сумні очі:

– Добре, я розповім. Зовсім випадково наш бусик віз продукти до центру. Тодішній водій Дмитро знаходився буквально за кілька машин і все сталося на його очах. Звісно шоферська єдність погнала багатьох до місця пригоди, й коли він набрав мене, я сам ледве не втратив свідомості. Але вирішив, що сказати тобі повинен саме я. Не рятувальники, хоч вони його колеги, не поліціянти, а я. Так, мені було дуже важко й страшно, але тобі набагато гірше і я поїхав до вас. А ще відразу викликав машину від Знам'янського. Колись він вперше завітав до центру та з того часу відомий психіатр знімає стрес тут зі мною, на полі для гольфу. Хіба ж я не розумів: як тобі буде зле? Я уявляв щось страшніше, а ти неймовірно сильна жінка та вмієш кохати, як ніхто в світі.

Він підлив собі на денце віскі, бо в мене ще залишався й підняв келих, не цокаючись:

– За найщасливішого в світі мужика – Кирила Латуша. Нехай його щастя було недовгим, але й мить кохання такої неймовірної жінки, вартує цілого життя.

Я слухала страшні речі, які сама попрохала й відчувала себе знову десь між світів. Я бачила перед собою все наше життя з Кірюшею, той жахливий день його загибелі, згадувала чарівні очі нашого Івчика, а ще уважно слухала цього мужнього й витривалого пана, котрий давно кохає мене, але поводить як середньовічний лицар і джентльмен та розуміє, що й досі зайвий моєму серцю.

– Дякую, Ніку! Ти в нашому житті найдорожчий друг. Я не знаю, як вижила б без твоєї допомоги. І що сповістив саме ти – дуже ціную. За все, що робиш для мене, для нас: дякую тобі! А зараз, перепрошую й хочу піти в номер...

Я підвелася, а ноги тремтіли так, наче повернулася в день загибелі Кирила. Навіщо я розворушила цей жах своєї душі? Але ж давно хотіла почути те, що почула про аварію і взагалі сьогодні ми з Микитою дійсно стали набагато ближчими одне одному.

– Діно, прошу тебе, потерпи ще трішки. Хосе спеціально готував сьогодні твій улюблений кокосовий десерт. Він старався, адже ми всі на тебе дуже чекали, – лагідно попрохав Микита і я сіла на місце.

Ну, дійсно, чого поводитися наче дівчинка на виданні? Сама викликала людину на відвертість, а тепер удаю, що він спричинив мені муки з власної волі.

– Вибач, Микито! Знаю, я буваю нестерпна. Але дуже болить... Сама винна.

– В чому ж ти винна, божественне створіння? В тому, що вмієш безоглядно кохати й бути вірною навіть тому, хто вже відлетів? Ти й раніше відпустила його до колишньої, заради сина, хоч кохала єдиного на землі. Хіба можна не поклонятися такій жінці? ...А ось і десерт. Дякую, Хосе! Ти сьогодні перевершив самого себе, – виручив нас обох шеф-кухар, коли з'явився з чудодійними смаколиками на таці.

Він ввічливо кивнув і зник, а ми з Микитою наразі виглядали наче змовники, котрих піймали на злочині. Буцімто ми усвідомлюємо скоєне та не розуміємо: приховати той гріх чи ні?

Білосніжний кокосовий десерт був, як завжди, смачним та надихав на світлі думки, але ж розмова геть незакінчена. А як казав колись мій коханий Латуш: незакінчені справи тяжіють на душі, аж доки не будуть завершені. Тоді з рятувальником ми зняли тягар блаженним Коханням. Тільки як бути з тим, що народжується поміж нас зі Щедриком?

Гості центру (згідно з правилами) починали втихомирюватися та влягатися спати і ми з Микитою також, після цієї складної й перспективної вечери, розпрощалися біля дверей номера легким дотиком його вуст до пальців моєї руки. А по спині зрадливо бігали мурашки...

Розділ 10. Хто я

Я довго не могла заснути й крутилася в зручному ліжку та перебирала в голові весь минулий вечір. Намагалася проаналізувати все, що сьогодні вилізло на поверхню так раптово й невблаганно. Згадувала очі Микити, його слова та мовчазні зізнання, котрі він поки не наважувався сказати вголос.

Дивно, але без будь-якого сновидіння я тихо поринула в сон і до мене миттю примчала віщунка Магда. Останній раз вона приходила до моєї голови доволі давно. Ні, вдень я постійно відчувала її присутність поруч, але в снах провидиця десь застрягла. І ось тепер сивіла була піднесена, як ніколи:

– Ось бачиш, доню, робити добрі справи набагато приємніше, ніж творити зло! Я пишаюся тобою й вірю, що ти виправляєшся. Тільки скажи мені, дитино, а що відбувається між вами з хрещеним батьком твого сина? Хіба Кирило більше не головний у твоєму житті? Навіщо аж так швидко, Діано? І двох місяців не пройшло з того часу, як ти втратила законного чоловіка, а вже накинута оком на старого розпусника? З ним усе ясно, але від тебе я не чекала.

– Ба! Знову ти за своє? Скільки пам'ятаю: все навчаш і навчаш. Я відчуваю себе навіть не монашкою-затворницею, а якоюсь безмозкою болонкою на повідку. Що я сьогодні зробила не так? Вислухала людину, розпитала про день смерті Кірюші та й тільки... Де я була грішною? – обурювалася я сама собі.

– В душі! Діно, в душі ти давно кохаєш цього чоловіка, тільки не хочеш зізнаватися: які глибокі й щирі емоції викликають у тобі його спокусливий вигляд та занадто розумна й вишукана поведінка.

– Ого! Ба, а ти й Кирилові про це розповіси? Чи він уже в курсі? – це виглядало

наче нормальна суперечка матері й доньки, а насправді я просто боролася уві сні сама з собою.

– А ти як думаєш? Нам сюди не потрібно телефонувати й надсилати СМСки. Дитино, він тебе вже давно відпустив. Кирило світла душа й розуміє, що його двадцятирічна вдова не довго залишатиметься незайманою. Він за життя мав благородне серце й прощав усіх, то навіщо ти запитуєш дурницю?

– Тобто ти вважаєш, що він мене простить? – докопувалася я так, наче дійсно збиралася грішити.

– За що? За розмови чи за дії? На що саме ти хочеш його благословення й чи не забагато просиш від свого янгола? – збурено захищала душу загиблого раба Божого Кирила така ж світла душа віщунки Магди.

– Я не знаю... Ти теж за життя не відкрила правди про мою долю, як я просила. Можливо тоді щось я змогла б змінити чи обійти. Але ти даєш оцінку лише зробленому мною. А підказати наперед зась!

Провидиця якось дивно посміхнулася й загадково відповіла:

– А я й тепер не можу відкрити тобі всієї істини. Не дозволено нам міняти долі людей на землі, навіть дуже дорогих. За порятунок дівчини ти отримала прощення вищих сил, але свої подальші дії контролюй. Не нашкодь тим, кого любиш...

– Ти натякаєш, що наблизивши Микиту, я спробую занапастити і його? Магдо, хто я? Чому зі мною все це діється? – кричала я уві сні, але віщунка вже зникла й мене не чула. Зате сусіди за стінами, скоріше за все, не були раді моїм вигукам. Залишалося сподіватися, що гарна звукоізоляція готелю захистить мене божевільну від здивованих поглядів гостей спа вранці.

З першими променями весняного сонця в мій номер принесли вишуканий букет свіжих квітів та вранішню каву з млинцями й вишневим джемом. Як він це робить? Микита знав мене два роки й деякі мої вподобання (наприклад, гастрономічні смаки) йому були добре відомі. Але звідки Щедрик черпає натхнення для флористики та встигає замовити, на початку весни, пишні піони вбрані крихітними хризантемами або ромашки з волошками? Ці квіти мають геть різні сезони цвітіння... Діано, не будь дурною! А хіба в нас цілий рік дозрівають банани й полуниці? Але ж їх завжди повно на полицях супермаркетів.

Млинці були просто неперевершені та треба збиратися до офісу. Як добре бути самій собі директором! Ось прогуляла цілісінський тиждень і ніхто тобі слова не скаже. Хоча НІ! Он скільки вже нателефонували клієнти на кинуті в офісі телефони, що розрядилися... Потрібно з усім розібратися й можливо отримати користь з якогось звернення. Що як там заваялася гарна комісія від продажу чогось епічного?

– Вітаю рідного «Новосела» з гарним весняним днем! – піднесено вимовила я у відповідь на десяток пропущених дзвінків зі своєї колишньої агенції. Цікаво, яку свиню підсуне мені Хрульова у відповідь за спалений магазин?

– І Вам доброго ранку, пані Діано! – відповіла секретарка Хрульової, адже директорка вічно затримувалася вдома з онуками й не поспішала вранці до офісу.

– Хотіла дізнатися: у «Новосела» до мене термінова справа чи просто раді спілкуванню з колишнім працівником? – сухо запитала я у дівчинки.

– Та що Ви, пані Діано! Справа дійсно є, вірніше дві. Два об'єкти, які взяла в роботу особисто пані директорка. Всі подробиці на Вашій пошті. Вона казала, коли нагуляєтеся та спуститесь на землю з якимись пропозиціями, вона буде дуже вдячна. Це я цитую її, по секрету, – лягнула онука подружки Хрульової, котру вона пригріла в себе.

– Добре, я подивлюся. Мої найкращі побажання пані директорці. Якщо мене осяє, відразу зателефоную, – пообіцяла я й кинула слухавку. Потім «перерила» всі інші дзвінки й страшенно зморилася. Виходить відпочинок штука хороша, але геть вибиває з робочої колії.

Сказати, щоб серед пропозицій був гарний вилов я не можу. Так - рутинні перегляди. А мені треба щось грандіозне, бо скоро свято Івчика й мені потрібні немалі кошти. У мене ж, після оформлення кредиту на Тойоту, наразі зі статками не дуже жирно. Тому треба настирливо попрацювати.

Та коли я заглянула до пошти й відсіяла купу реклами, від головної пропозиції в мене ледве дах не поїхав! Я навіть очі протерла, бо вважала себе в бізнесі зовсім не новачком, але зроду не чула, щоб продавали собор... Ні, згідно з документами ця власність була зафіксована, як «нежитловий об'єкт, під реконструкцію». Але ж, Господи-Боже, це все одно святиня! Хрульова зі своїми внуками зовсім здуріла. Ну, хоче вона навчати їх у приватних школах та я тут до чого? Коли я візьмусь продавати куполи з хрестами - Магда мене точно прокляне. Вона й так незадоволена нашим зближенням зі Щедриком. А від подібного забуде про мене навіть на небі.

Другим об'єктом, звісно, була вілла продавця собору. Виходить якась тварюка в рясі назбирала купу грошей з вірян на цій землі, а тепер зібралася прожити їх десь у теплих краях, за кордоном? Або взагалі почула про те, що наближається розплата у вигляді кримінальної відповідальності й біжить та організовує терміновий продаж майна. Тільки один об'єкт – це звичайна власність за містом, а з тією «нежитловою нерухомістю» мені зв'язуватися якось моторошно.

З фатальною бізнеследі я звісно поспілкувалася й з'ясувала, що куполи з хрестами на об'єкті давно зняли. Не питала: куди поділи, але Хрульова запевняла, що то звичайна купа цегли й не має під собою (в духовному плані) ніякого злочинного підґрунтя.

На сьогодні в мене був невеликий вибір і я погодилася брати участь у тій «афері століття». Добре, що хоча б житло та їжа, завдяки закоханому в мене власнику спа-центру, безкоштовні. А вже на пальне для авто я якось назбираю.

Розділ 11. Пізня вечір

З деякого часу мій залицяльник став на диво стриманим та мовчазним. Інколи він здалеку кивав мені своєю пишною сивою зачіскою та зникав в авто або в будівлях комплексу. Це було дивно й навіть образливо.

Ну, так! Ти ж звикла, щоб тебе обожнювали, кохали, плекали й надихали! Може чоловік має якісь більш невідкладні справи чи передумав куштувати заборонений плід? Але ж я, здається, не забороняла...

– Діно, привіт! – почула я з-за спини його голос, наче Щедрик читав мої думки.

– Вітаю Вас, шановний господарю! – посміхнулась я й між нами пішла традиційна гра слів. Він дивився на мене тим пронизливим невблаганним поглядом, а мені було вельми приємно танути під ним.

– Хіба я знову аж так далеко від тебе, чарівна Діано? – не стерпів миттєвої дистанції він.

– Микито, прошу, не починай зранку! У мене й так голова кипить. Собор продаю, уявляєш? – розкрила я Щедрику свою професійну таємницю.

– Оце так! Але ж ти лише допомагаєш. А під тим, хто продає земля не горить? – я навіть не здивувалась блискавичній та єдино правильній реакції бізнесмена на жахливу звістку.

– Не знаю, Ніку. Я його ще не бачила, лише документи, хоча маю такі ж думки. А ще припускаю, що після цієї обробки мене не пускатимуть до церкви чи взагалі сплять на вогнищі, – кивнула я й запросила його сісти за столик. Він радісно сів.

– Пускатимуть, Діно! Такому красивому створінню нічого не страшно. Я скучив за твоїм ясним поглядом. Давай сьогодні повечеряємо разом. Тільки хотілося б без потопельників. Організуєш, янголе? А я організую смачний стіл, – він сказав так легко, що мені навіть мову відібрало. Бідолашний називав мене янголом, але ж не знав, що я давно кличу себе «янголом смерті» або просто відьмою...

– Спробуємо, добрий друже! Тільки я не знаю, коли звільнюся. Бо сьогодні якраз їду на оглядини маєтку того грішника, котрий продає церкву.

– Нічого. Хосе приготує страви, а сам піде відпочивати, але ж зміна залишиться працювати. Тому не спіши, коли звільнишся тоді й зустрінемося, – пообіцяв мені вихований чоловік.

А ввечері сталося таке, після чого було вже не до романтики за столиком у спа-центрі. Днями я відвідала «нежитлове приміщення» й з тяжким серцем побачила розбиті та недобудовані стіни храму. Видовище, скажу я Вам, невблаганно сумне. Але робота є робота, особливо тепер, коли мені дуже потрібні кошти на святкування іменин синочка. Тому ввечері з Хрульовою ми поїхали за місто.

Я не помилилася в розмірах маєтку священника-втікача, чи для нас просто клієнта. Награбував цей товстений дід з горя людського, що вірили Богу та несли щедрі пожертви для порятунку близьких, дуже великі статки. Навіть директорка

«Новосела» виглядала здивованою та збентеженою, коли побачила об'єми катастрофи. А суми колишній служитель Господа називав надто фантастичні. Ми оглянули його нищий палац, зафільмували, записали що треба та вже збиралися піти, як він раптом почав задихатися.

Я взагалі не розумію людей (особливо в поважному віці), котрі мають таке незграбне тіло. Колись я запитала в одного клієнта: навіщо це йому? А він відповів, що гарного повинно бути багато, й так виглядають заможні люди. Я не коментувала тоді й не буду коментувати тепер. Але щось треба робити, бо в цього мішка жиру починалися загрозливі спазми, а телефон в його канаві зовсім не ловив.

Директорка Хрульова розгубилася й теж почала хапатися за серце. Ну дійсно: мені для «повного щастя» тільки не вистачало тут двох жмурів! Цьому виродку я не збиралася робити штучне дихання, а запропонувала вилити на нього пару відер холодної води зі свердловини, що поруч. Про святу воду я не натякала, бо від неї він точно згорить!

Ми виконали задумане й на якийсь час воно прийшло до тям та почало мовчки махати руками в мій бік, а очі були страшенно перелякані. Щоб не провокувати собою у постраждалого ще більший напад невідомої хвороби – я спробувала піднятися на дах прибудови, в надії, що там є сигнал хоч якогось оператора. Бо в моїх гаджетах вони були присутні майже всі. Ось я розвернулася в бік далекої висотки й піймала сигнал Водафону. Миттю викликала швидку від Бориса (просто вони відгукнулися першими). Та коли примчали на виклик – гидке створіння вже не дихало...

І знову наша з Хрульовою співпраця, разом з гарною комісією, накрилася мідним тазом! Лікарі швидкої вкололи директорці «Новосела» щось заспокійливе та констатували смерть клієнта від інфаркту міокарда. Вони не стали викликати труповозку й, з горем пополам, всією командою завантажили величезне мертве тіло до свого авто. А я чомусь подумала: «Не дай Боже комусь з живих пацієнтів знати, що возили на тих ношах сьогодні працівники рятувальної служби!»

Далі ми з колегою роз'їхалися на трасі в різні боки і я повернула авто до воріт спанцентру, зовсім без настрою. Та й де йому взятися після такої жахливої сцени? Ясно, що грошей знову не буде. А ще Магда з'явиться вночі з новими претензіями. Вона обов'язково звинуватить мене у відході до темного світу ще одного грішника. Тому мені дуже хотілося побачити теплі карі очі та поговорити з Микитою про щось відсторонене.

В номері я тільки й встигла зняти одяг, щоб змити з себе недавню гидоту, як забринів телефон. Звісно охорона на воротах вже доповіла господарю про моє прибуття й він чекав на зустріч. Абсолютно голою я взяла телефон та запитала:

– Пан хоче розрадити мене? Це було б доречно, але дай мені хвилинок десять, добре?

– Саме стільки часу знадобиться офіціантам, щоб накрити для нас стіл. Я чекатиму, з нетерпінням, на нашому місці. Тільки вдягнися тепліше, вечір без тебе незатишний якийсь, – зізнався радісним голосом Щедрик, а я знову відчула

мурашки на спині. З цією недугою треба щось робити! Може під'їхати все-таки на консультацію до Знам'янського?

На годиннику: двадцять друга десять і для гостей місцевих ресторанчиків час відтягнутися – в самому розпалі. А я чомусь пригадала, як до мене розгубленої, вночі приїхав Кирило. Він розрадив та переночував на дивані, а вранці наварив солодкої каші й скорив моє серце. Але тепер вже інший добрий чоловік хоче бути моєю опорою, хоч Магда наказувала не поспішати. Тому я вагаюся відносно будь-яких дій.

Швиденько освіжилася та вбралася у светра й той самий теплий комбінезон, що став моїм спецодягом для побачень з Микитою під зоряним небом. Я так звикла до цих затишних просторів, ніби й не жила більше ніде. А ще з нетерпінням чекала, коли заспіває в пишній зелені свою весняну пісню місцевий соловейко.

Микита теж був одягнений по-домашньому. Наші вечірні посиденьки ставали все більш душевними й ділові костюми та вечірні сукні пішли в небуття, разом з моєю недовірою. Він ввічливо підвівся й миттю зрозумів, що я не в кращому гуморі.

– Привіт, ясноока красунечко! Що? Не склалася угода з дияволом? Та Бог з ним! Дивись, яку смакоту приготував для нас Хосе, – наразі його жарти були аж занадто невдалими.

– Добрий вечір, Ніку! Так, не склалася... А що тут у нас так смачно пахне? Бо від стресу я голодна, наче дикий звір, – потерла я долоньки й побачила нісуаз з лососем та спаржею, мій улюблений пісочний пиріг з фетою, а трохи далі - десерт з полуницею й потягнулася до яскравої супниці: – І в цій каструльці точно якийсь сюрприз!

Я підняла кришку й відчула такий неймовірний аромат свіженького супчика буйабес, що відразу забула про всі сьогоднішні негаразди.

– Пане, ну навіщо ж посеред ночі годувати дівчину аж так насичено! Ви з Хосе скоро перетворите мене на пухку фермерку. А мені не можна, бо в місті купа неробочих ліфтів! – миттю покращився мій поганий настрій.

– Але ж на сьогодні я бачу лише шовкову шкіру на тендітних кісточках, – посміхнувся Щедрик та вже власноруч наливав ополоником супчик у тарілки. – Може бажаєш до морепродуктів якогось сухарика? Настрій підняти, щоб не був на нулі.

– Так настрої дійсно на нулі, але дякую. Ніку, ти й так розбещуєш мене увагою, більше ніж Магда колись, – з приємною посмішкою взялась я за ложку.

– Це тому, що я хочу й буду опікуватися тобою, більше ніж віщунка колись. Догляд за тобою дає мені неймовірне задоволення. Крім того, це мій священний обов'язок, – відповів Микита й погляд у нього був утаємничено п'яним.

Розділ 12. Закони гравітації

Після вечері ми традиційно опинилися біля дверей мого номера та Щедрик не взяв

мою руку, щоб поцілувати. Він схилився й спробував легенько доторкнутись до моїх губ.

– Ніку, прошу, не треба, – прошепотіла я й відсторонилась.

– Чому? Діно, не муч мене. Я хочу бути ближче, ніж поруч, – проникав в мене зворушливим поглядом він і я раптом відчула, як сильно його хочу.

Десь всередині збурились такі розпусні думки, котрих навіть у подружньому житті з Кирилом я не пам'ятала. Що це зі мною? Він притягує так, що я сама готова впасти в обійми й тремчу, наче осінній лист.

Щедрик мовчки взяв з моїх рук карту-ключ та, не відводячи очей, відкрив номер. Потім легенько штовхнув двері й продовжував чаклувати в мені поглядом. Мабуть, я повинна була опиратися, але замість спротиву, прикрила очі й потягнулася до нього. Дихання збивалося, а бажання наростали просто нестримні.

– Я стомився чекати, доки покличеш. Не бійся мене, дівчинко. Я так сильно тебе кохаю, що не зможу заподіяти шкоди навіть подихом. Клянуся, ти не пошкодуєш зі мною про жодну мить... – почувла я приємний голос Микити, тільки наразі він звучав проникливо й казково.

Ну от, ненормальна, ти й потрапила до нової халепи! Та хіба ж не це дійство ти уявляла кожного разу, коли він загравав? Хіба не ці божевільні думки снували в твоїй голові, коли його шовкове волосся раптом торкалося десь твого тіла? Й ці владні очі розсипали по всій тобі чудодійні іскри?

Багато разів я підсвідомо задавала собі питання: як він цілує й обіймає? Коли дарував квіти чи грався з Івчиком, або вдало жартував чи ходив отією граційною ходюю тигра. Я навіть не замислювалась: наскільки згубно глибоко живе він в моїй душі! Магда попереджала уві сні, що так буде, але ж її немає й то лише мої власні нічні думки.

Я задоволено відчувала як обережно пестить він моє волосся та гаряче личко. Пристрасно дивиться в очі й просто вливає в мене свої найпотемніші мрії. А я не можу відвести погляду й сказати ані слова. Тільки вбираю, наче губка, кожен його жест і нетерпляче чекаю наступного. Моє тіло переповнюють такі бажання, що здається зараз вибухну й розсиплюся навколо мільйонами вогняних бризків...

Тепер казковий спокусник торкається мого підборіддя, підводить покірне лице ближче до свого й шепоче:

– Ти справді божественне створіння і я дам тобі все, чого хочеш. Я розумію кожную твою клітинку й заповню її найгострішою насолодою. Не думай про навколишній світ, просто бажай, а я слухатиму й даруватиму, – його голос наказує, але звучить мелодійно.

Навіть якби хотіла, я вже не можу зупинитися та відмовити йому, адже горю зсередини, наче сухостій під палким сонцем. Микита лагідно знімає з мене кожную річ та не розкидає по номеру, а поступово складає поруч на пуфик і навіть у цьому

є якась магія. Тому, що я нестерпно чекаю й пульсую від бажань та він не спішить.

Потім легко, наче юнак, зриває з себе одяг і мій погляд туманиться від його приголомшливо ідеального тіла. Неодноразово я бачила ці підкачані м'язи біля басейну, але так він не вабив мене ще ніколи. Невже цей прекрасний негідник теж наказав Хосе додати мені в їжу якогось збудника? Але ж то методи Софії! А Щедрик гордий і могутній у своїй принадливості, без будь-яких допоміжних засобів.

Може на мене так діє сум за втраченим коханням чи просто з часів останнього контакту з чоловіком пройшло багато днів? Але те, що відбувається не має логічного пояснення й зупинити ніяк не виходить...

– Ти для мене найжаданіша жінка на землі. Ніколи не відчував таких божевільних бажань. Діаночко, не роби цього, – наказує мені Микита.

– Чого? – здивовано видихаю я, адже тихо корюся кожному його руху.

– Ти захищаєшся в думках, а я не хочу тебе примушувати. Не стримуй насолоди, що палає у тобі. Нам потрібно стати єдиним мозком і тоді ти відчуєш на що я здатен, – вимовив Щедрик та впився в мої губи таким довгим і палким поцілунком, що я майже втратила відчуття простору й опинилася у своєму ліжку.

Хоча наразі де ми були – вже не мало жодного значення. Моє тіло покинуло свою оболонку і я розпорозувалася серед світів та дійсно кожною клітинкою корилася магічному єднанню. Мій володар був одночасно диким звіром і тихою рікою. А я найпокірніше виконувала його волю та розтікалася наче бурхливий шторм, що не знає берегів.

– Тепер я зрозумів: чому ти настільки невблаганно притягувала до себе. Бо ми з тобою споріднені у всьому, а найбільше в шаленстві кохати. Не спиняй себе мораллю й сумлінням. Ти велична жінка, тому візьми в мене все, що захочеш. Тобі я дозволяю брати мою силу та ставати частиною мене... – Микита промовляв незрозумілі речі, але в медовому запамороченні я не слухала. Лише пила п'яний туман його очей, як неймовірну насолоду та не могла відірватися.

Здавалося: ми не торкаємось одне одного і разом з тим є одним цілим. Раніше цей карколомний рух переплутаних клітин міг налякати, але не зараз. Мій мозок відмовлявся бути розумним і продовжував танути в палкому сплетінні єдиного організму, а блаженний крик я тамувала на вустах свого повелителя.

– Ніку, зупини це, прошу... Інакше я просто розчинюся в тобі й не залишиться від Діани жодного шматочка, а ти ж цього не хочеш, – прикрила я очі й спробувала відчувати себе земним створінням.

– Це не я. Ти сама створюєш між нами такий бурхливий потік емоцій, що я лише радо належу тобі. Вперше в житті я настільки могутній і одночасно покірний, бо мною керує неперевершено божевільна жінка. Я так довго чекав нашого єднання і знав, що воно буде. Але навіть не сподівався на виличну силу, що поєднає наші світи.

– Тобто ти теж, як і Магда, вважаєш мене віроломною звабницею? Чому ви такі невблаганні? Я ж нічого не роблю. А вона каже, що я можу зашкодити тобі, – зізналась я Микиті в наших з віщункою таємницях. На це він блаженніше оповив мене руками й розсміявся:

– Не бійся! Вона мала на увазі зовсім інше. Мені ти не зашкодиш, бо надихаєш і даруєш могутній захист, якого я й уявити не міг. Дякую тобі, божественне створіння. Нашій силі позаздрить будь-хто. Цей солодкий океан може зрушити цілий світ. Я спробую навчитися керувати ним, інакше за порушений баланс він з мене суворо питає... – на півслові Микита раптом притих, а я дещо прийшла до тями й миттю причепилася до його слів:

– Хто питає? Про що ти говориш? Ніку, не втрачай голови. Хоча вже запізно... Скажи: ти чарівник? Я думала, що раніше пізнавала насолоду. Але те, що відбувається між нами не схоже на почуття з реального світу. Між звичайними людьми такого не буває.

– Все, мій янголе, відпочинь. Знаю, що ми не відчуваємо втоми, але дійсно треба знати міру, щоб зовсім не втратити голови. Вона нам ще згодиться. Я так давно мріяв побажати тобі: «Доброго ранку!» Тепер ця мрія здійсниться. Спи, моє блаженство. Красивих тобі снів!

Микита опустил мене на подушки й лагідно вкрив, наче дитину. А сам підвівся та пішов до ванної кімнати. Потім він ще довго стояв біля вікна й милувався зорями, а я поринула в медові сни, такі казкові та яскраві, яких не бачила зроду в житті.

Я літала над прозорими ріками, а в них плавали дивовижні риби. З берегів до води схилялися фантастичні квіти й чудернацькі дерева. Поруч снували величезні хижі птахи й ми відчували одне одного, але не чіпали. Яким же захопливим може бути світ сновидінь!

Вночі ми ще декілька разів порушували закони гравітації, не шкодуючи збуджених до безкраю думок і тіл. Тепер поняття нескінченності набуло для мене фізичного, а не абстрактного значення. Щедрик показав мені заобрійний світ, але не відкрив таємниць, про які я питала. Та я вже й так готова була йти за ним наосліп, куди накаже...

Розділ 13. Гіпнотизер

Вранці чарівник розбудив мене тихим поцілунком і замовив нам в номер каву з круасанами.

– Микито, що ти робиш? Це ж негарно. Отак відверто демонструвати всім, що вночі ми були разом, – спробувала я нагадати власникові спа про моральність, а він лише посміхнувся в свої казкові вуса й відповів:

– Ти давно для всіх моя єдина. Невже не розумієш?

Я зітхнула й забралася глибше під ковдру, адже після нічних «міжпросторових польотів» точно мала жахливий вигляд. А Щедрик, ввічливо і владно, прийняв

сніданок та заглянув до мене:

– Моя мавка завжди чарівна. Не ховай ні від кого це божественне личко!

– Ти знаєш всі мої думки? – образилась я, адже бажала бути хоча б вдень трішки незалежною.

– Ну, саме цю неважко прочитати. Така думка переслідує вранці всіх жінок землі. Давай, вибирайся звідти. Покуштуй свіженького та підемо працювати. Я сьогодні до роботи голодний, наче звір... – всім еством сявав Микита.

Який невтомний! Схоже йому не п'ятдесят, а двадцять літ. Хоча навіть у цьому віці я трішки відчуваю втому, а він мов біоробот – жвавий і гнучкий. Ой, перепрошую, що обмовила свого чародія! Він надприродний, уважний і неймовірно чуттєвий чоловік.

В офісі на мене теж чекала дивина. Спочатку зателефонував старий знайомий та додав важкого суму в мої думки. Я говорю про колишнього заступника міністра охорони здоров'я Сайгака, котрий свого часу допоміг з лікуванням первістка Кирила. Але, на превеликий жаль, тепер батько й син вже обидва на небесах.

Тоді я вправно виконала бажання чиновника й допомогла з купівлею ділянки під його медичний центр. На прощання, традиційно, натякала на продовження співпраці. І ось він згадав про мене та порекомендував вже іншому бізнесмену. Виходить в професії я все-таки дещо важу.

Але цього разу від мене вимагалась протилежна послуга: швиденько продати власність, якої я раніше не знала. Хоча з такими стрімкими життєвими гірками я взагалі могла б нічого не пам'ятати.

Коли пішла до школи, мріяла вивчати програмування, але моя дорога Магда загинула і я освоїла продаж нерухомості. А потім покохала мужнього рятувальника, вийшла заміж і стала щасливою мамою та студенткою. Тільки життя знову розірвалося на шматки і я змушена була повернутися до продажу нерухомості.

Приємно, що колишні заможні клієнти пригадують саме мене, наче в столиці мало інших ріелторів з репутацією й іменем. Я думала це працює мій сайт, але виявилось, що Сайгак відшукав мене через «Новосел». Знову пані Хрульова буде страшенно незадоволена, що комісія від продажу потрапить не до її, а до моїх рук. Але ж світ бізнесу невблаганний і тут, як у коханні, кожен за себе!

Ні-ні-ні! Ну, чому на будь-якому стрімкому злеті в моє життя вплутується щось непередбачуване? Це я про свій безвідмовний новенький автомобіль. Безперечно він якісний, але наразі електроніка дала якийсь збій і Тойота категорично відмовляється зрушити з місця.

Взагалі-то я не зовсім тупенька, але лізти в програмування авто на гарантії – точно не збираюся. Виходить ввечері прийдеться потурбувати Микиту й прохати, щоб підвіз мене на об'єкт продажу.

Не знаю, чи переробив він всі ті справи, до яких був голодний зранку, але Щедрик радісно погодився мені допомогти і ось ми вже разом мчимо трасою його шаленим Ягуаром. Чарівний звабник нетерпляче поглядає в мій бік і я відчуваю як в одній на двох голові пульсують фантастичні мрії, котрі ми втілимо в номері вночі, забувши про закони гравітації та весь навколишній світ.

– Йди працюю зі своїми заможними клієнтами, – поцілував мені руку Микита. – А я поки попрацюю з телефоном. Не спіши, красунечко. До ночі ми все встигнемо, – я заглянула в його очі й відчула в собі безмежне вогнище, але підморгнула та пішла до воріт ще одного заміського «замку».

Господар виявився колегою мого колишнього клієнта. Сказав, що вилітає за кордон на заробітки, а цей дім йому немає на кого полишити й тому продає. Мотивація продажів мене ніколи не хвилювала (то ж мій хліб) і я просто пішла за ним роздивитися все навколо. Назнімала відео та попрохала план будівлі й цей швидкий та трохи слизький чоловік мені все ввічливо надав, без помічників та посередників.

Ось у нього забринів телефон. Клієнт вибачився й попрямував до сусідньої кімнати, а я продовжила створювати докладний опис його вілли. Я давно навчилася бути глухою в заповненому людьми офісі або чути крізь стіни, якщо мені це потрібно. Наразі вже закрила планшет та невинно слухала розмову з іншої кімнати. Двері він зачинив не дуже щільно й від почутого в мене мало дах не поїхав!

Зі мною ця відома в медичних колах особа розмовляла чіткою державною мовою, але тепер з його вуст звучала традиційна російська лайка, мабуть для кращого розуміння між співрозмовників. Я напружила слух та почула наступне:

– Чому це один екземпляр? Я вважаю, що треба забирати обох! Пуповина – річ серйозна. Невдало оповила й відразу задихнулася двійня. Смерть настала природним шляхом. Мені що навчати тебе писати липові довідки чи вдавати співчуття до вбитих горем породіль? Замовник нам за пару діточок такі гроші відвалить, що тобі й не снилися... Працюю!

Я не вірила власним вухам! Тобто наразі я взяла в роботу об'єкт у клієнта, котрий має відношення до перепродажу новонароджених? І тепер я чую, як він дає наказ комусь з підлеглих оформити фіктивну смерть двійнят?

Звісно я й досі пам'ятала страшний біль, що розтинав мене коли народжувала Івчика. Навіть не дивлячись на те, що поруч зі мною був коханий чоловік, це неймовірні страждання. А жінка, що виносила й народила двох здорових діточок, замість щастя їх ростити – зараз отримає довідку про смерть? Ці нелюди налаштували собі бізнес і жирують коштом продажу немовлят... Мене охопив шок і я підсвідомо пішла ближче до тих дверей.

Від злісного заціпеніння я не відчула, як позаду мене хтось тихо підійшов та міцно схопив за плечі. Я дзвінко скрикнула й опинилася в могутніх ручищах невідомого здоровила.

– Дамочко, а що це ви тут вуха грієте не тим, що треба? Вас навіщо сюди запросили? І взагалі підслуховувати чужі розмови невиховано, навіть для продавчині, – так схарактеризував охоронець мою професію й міцно затис у сталевих лещатах рук.

Від нашого галасу розмова в сусідній кімнаті припиналася й мій шустрий клієнт з'явився на порозі:

– Пані ріелторко, але ж Ви зараз дуже неправі! Цього не можна було слухати. А тепер плани змінюються й Вам прийдеться з нами трохи проїхатися. Корнію, одягни на неї кайданки та тягни до мінівена. Я зараз вдягнуся й підійду. Ех, дівчино, могла б ще пожити...

Страхіття, втричі більше за мене, виконало наказ господаря й закувало мене звичайними металевими наручниками. І я миттю зрозуміла, що зустріч з коханим Кирилом у нас відбудеться набагато раніше, ніж сподівалась. Ось і прийшов кінець моему кривому життєвому шляху. Єдине чого я зараз хотіла: це хоча б разочок глянути в чарівні очі свого сина. Та вони не дадуть!

А далі було таке, чого я геть не чекала побачити. Микита з вулиці почув мій пронизливий крик та кинувся в дім на допомогу. Але в цього витонченого пана зовсім немає підготовки рятувальника Латуша. Однак на деякі мої нічні запитання відповідь я почала отримувати прямо зараз.

Неочікувано з'явившись на порозі холу, Щедрик впевнено глянув на здоровила, що тримав мене в одній руці. Микита промовив дивну фразу й після неї потвора випустила полонянку з рук та, наче уві сні, сповзла додолу.

Далі Микита спрямував блискавичний погляд на мого замовника й той застогнав та вчепився обома руками за груди так, наче з нього виймали серце. Я нічогосінько не розуміла й намагалася підвестися, але важке тіло охоронця заважало мені це зробити, зі скрученими руками й поготів.

Дивовижний рятівник кинувся й витягнув мене з-під нерухомого тіла, а я від шоку зовсім не могла говорити. Микита підвів мене на ноги і в цей момент в дверях з'явилися ще двоє охоронців, тільки в їх руках була наведена на нас зброя.

Та, як виявилось, це зовсім не налякало граційного власника спа-центру, бо він уважно глянув у їх бік й грізним голосом сказав ще щось. Обидва бойовики вдали, що зараз зомліють та закотивши очі, теж звалилися на підлогу. Зброя, з металевим звуком, впала поруч. А Микита спокійно пошукав в кишені здоровила ключик від наручників й звільнив мої руки. Я радісно вчепилася йому за шию, як ще ніколи цього не робила:

– Ніку, хто ти? Що з ними усіма зробив? Я такого навіть не уявляла... Вони мертві?

– Ні, красунечко, живі. Тільки трохи заснули. Я потім тобі все розповім. Наразі треба ще попрацювати. Давай знайдемо місце, де вони пишуть на камери й ти знищиш записи. А я полікую голівки цих, прости мене Господи, безмозких створінь. Ось здається й операторська...

Звідки він все це знав та вмів я навіть не намагалася зрозуміти, просто виконувала накази. Сіла за стіл та почала передивлятися записи за останні години й нищити їх. А Микита кудись зник та скоро повернувся, спокійний і рішучий.

– Як успіхи, мій талановитий хакере? Ти скоро? – поцікавився він і додав: – Тих я вже звільнив від тяжких думок, тому можемо їхати, доки сюди не прибуло ще якесь горе.

– Я теж здається підчистила трохи. Тікаймо! – погодилась я й захопила доволі цікаву флешку, котру встигла похапцем проглянути. А вже в Ягуарі попила води й поділилася страшними новинами:

– Ніку, вони діточок у породіль забирають і довідки про смерть роздають. А самі звісно продають немовлят або щось гірше. Я навіть думати про таке боюся. Мене той бабуїн підстеріг, коли я підслуховувала розмову цього ката. Дякую, що врятував... Вони хотіли мене вивезти і вбити. Так відразу й сказали, не соромились.

На це Щедрик легенько посміхнувся й відповів:

– Ну, їх мрії тепер будуть зовсім іншими. Наприклад, пригадувати як кого звуть? Нам би ще «бізнес» цієї сволоти підкоригувати. Тільки для спецслужб потрібні неспростовні докази. Словам вони не довіряють.

– Та я тут дещо захопила, вдома подивимось. Тільки скажи мені, будь ласка, як ти це робиш? Бо я досі не втямлю, як можна без жодної зброї так легко вкласти цих потвор, наче сором'язливих баришень...

– Діаночко, ну ти ж зі мною поруч не перший день. Невже не розумієш, що я володію гіпнозом? – повеселішав Щедрик і до мене дійшло: що виробляв він зі мною вночі. Тому замість вдячності я висловила образу:

– Тобто наді мною ти теж проводив експерименти? Ні, вони були чарівні, але я думала то були почуття...

На це мій водій раптово загальмував, підіймаючи стовп пилюки на Кільцевій, з'їхав на узбіччя й повернувся до мене всім тілом:

– Як тобі не соромно, янголе мій! Сьогодні вночі, вчора, скільки знаю, КОХАЮ тебе неймовірно та ніщо не зможе в мені цього почуття перемогти!

– Так, вибач! Як завжди я невдячна й нестерпна. Ти ж мені тільки-но життя врятував. Без тебе вони мене просто вбили б та закопали десь у ліску. Як вчасно моя Тойота вирубилось. Наче хтось допоміг...

Микита загадково посміхнувся й відповів:

– А може в світі є така сила, котра оберігає твоє життя на землі? Знаєш, через події цієї доби нам треба серйозно поговорити. Поїхали додому, чого це я тут стовбичу?

Я сиділа поруч зі Щедриком та почувши серед дороги щире освідченні в коханні розуміла, що він збирається запропонувати мені руку і серце. А що іще повинен

зробити чесний чоловік, після такої буремної ночі в номері спа-центру?

Через жах, що тільки-но пережила в лапах бандюків, я ще відчувала як шалено клекоче у всьому тілі адреналін. Але чарівна загадковість Микити будила в мені найбентежливіші думки. Виходить, доля знову натякає на нову сторінку, вже з Ним? Та я не впевнена, що готова її перегорнути.

Розділ 14. Одкровення

В ресторанчику ми тихо повечеряли, але Микита не приніс мені ні обручки, ні квітів. Він був утаємниченим та небагатослівним. Виглядав так, ніби готується до відповідального іспиту й Діана до свого номера пішла ні з чим.

Тільки там чарівний коханець осмілів, піймав мене в свої Щедрикові обійми та чомусь завагався.

– Не знаю, як почати? Янголя, знімемо спочатку напругу, а вже потім перейдемо до розмови? – благав він. – Я відчуваю твій могутній ритм і не можу нормально думати. Ти зводиш мене з розуму...

– Ні. Доки все мені не розповіси, я буду збивати всі твої ритми! Ніку, що відбувається? Хто ми з тобою такі? Те, що робилося між нами минулої ночі виходило за межі. Я знаю про що кажу, повір! Адже була заміжня й кохана, – вперлася я й Щедрик скорився.

– Вірю, моя повелителько. Добре, я розповім. Йди сюди, – він обійняв мене в кріслі й продовжив: – Ти права, ми не зовсім звичайні люди. І ти, і я, і Магда. Ти це відчувала та намагалась у неї дізнатися, але шановна сивіла не мала права розповісти. А потім ті одноклітинні її вбили так, що ніхто зреагувати не встиг.

– Чому ж ви її не захистили, якщо такі особливі? Вона допомагала людям, а тварюк навіть не знайшли, – скинула я слізку. Микита став ще серйознішим та відповів:

– І не знайдуть ніколи. Ті помилки природи не мали права далі паплюжити собою світ. Якщо даси мені хвилинку, я продовжу. Вона казала, що знайшла тебе під дверима свого дому? Це правда. Але не випадково. В ніч на Івана Купала – тепер відомий білий маг Ярема Галицький, а тоді ще починаючий талановитий мольфар зі Станіславщини, закохався в дівчину неймовірної краси. Ніч їх кохання дала тобі життя на землі, хоча він мріяв про спадкоємця.

Але дівчина виявилася не гідною й заплямувала честь володаря світлих сил. Тоді він прогнав її, а тебе повелів віддати на виховання провісниці Магді. Ти росла, як звичайна прекрасна дитина й вирішено було, до повноліття, не відкривати тобі жодних таємниць.

Та безмозкі виродки віроломно й раптово обірвали життя сивіли, а ти залишилася самотньою. Не суди батька за жорстокість, але він вирішив випробувати тебе та спостерігав за кожним днем. І ти виявилася достойною наступницею мольфара. Не розгубилася на самоті, знайшла собі житло й прийнятну професію. Правда, у тебе була дещо дивна подруга. Але факт, що у вас не може бути спадкоємців –

влаштував мага.

А потім у твоє життя увірвався Він і кохання. Ти сумлінно відштовхувала почуття, заради його родини. Але коли чоловіка спіткало страшне горе – підтримала й дала йому нащадка. Ярема бачив ваші щирі стосунки, та в пам'ять про своє кохання, не став змінювати подій.

Після пологів ти, прогнозовано, почала набирати даровану природою силу й тоді Ярема наказав мені невідступно бути поруч. Я побачив і миттю закохався у твій небесний погляд та з кожним днем мої почуття росли. Але накази мольфара були вищі за особисте і я спочатку продав тобі дім, а потім став хрещеним батьком вашого хлопчика.

Клянуся всім святим: ми невинні в трагічній загибелі Кирила! Ні Ярема, ні я не могли свідомо заподіяти шкоди світлій людській душі. Це тяжка ноша й невинний гріх. А в тобі, після смерті коханого чоловіка, накопичилась негативна енергія. І не порадившись ні з ким, ти підсвідомо, почала нищити поганців.

Саме про це весь час торочить тобі Магда уві сні. А ще про ті «випадкові» смерті тобі прийдеться звітувати перед батьком. В повноліття ти пройдеш ініціацію (посвяту) та станеш його законною наступницею. У себе в горах Ярема навчатиме тебе: як керувати своєю енергією, допомагати та не шкодити людям, а ще відкриє багато секретів про закони Всесвіту.

Звісно нащадки земних чаклунів починають навчання десь з семи років, але Ярема тебе дуже любить і тому відтермінував працю над знаннями до повноліття. А поки подарував життя, яке ти сама обрала. Та справи заплутались, а разом з ними й твої чудодійні можливості. Але ж добре серце й світлі думки в тобі непереможні.

Хочу зізнатися, що я покійно прохав у Яреми дозволу на наші стосунки й він погодився. А ще твій батько сподівається, що ми зможемо започаткувати гілку магічного дерева. Якщо ти побажаєш дати мені це щастя, то наші малюки матимуть набагато кращі здібності. Я на це дуже сподіваюся...

Микита притих, а я сиділа в його обіймах, наче приморожена. Так ось хто я насправді! Хіба ж могла маленька сирітка Діна, граючись пасочками у сільському дворі, хоча б серед казкових снів уявити, що відбувається? Відсутність батьків, віщунка Магда, хитросплетіння земних випробувань: хтива жінка, добрий рятувальник і його нещасний син. Потім наше з Кірою кохання й дитинка, що порушили течію родоводу. А покарання отримав Він – звичайний добрий чоловік.

Навіщо все так ускладнювати? Хіба не можна було просто забрати мене до Карпатських гір і рости там в якійсь школі магів? Я була б зовсім не проти. Але не мені оцінювати вчинки батька. Я й зараз не впевнена, що в мене все вийде та спробую бути достойною своєї долі, як намагалася робити це завжди.

– Чому мовчиш, божественна Діано? Тепер ти знаєш все. Я розумію, що важко відразу переварити таке, але ж ти відчувала себе особливою. Хіба не так? – намагався розговорити мене Микита.

– А твоя паризька родина, вони знають? – чомусь мене завжди дуже хвилюють колишні чоловіків.

– Ні! Для них я був просто чоловіком і татом. Ми часто живемо звичайним життям, поруч з добрими людьми, для кращого розуміння й поєднання світів, – відверто пояснив керівник спа-центру.

– Але ж повноліття у мене через кілька днів! – нагадала я про те, що двадцять один рік мені виповнюється через тиждень.

– Ні, Діно. Повноліття для чарівниці – це тридцятиріччя. А в нинішній день народження на тебе чекає сюрприз: зустріч з татом. Ми з Яремою хотіли зробити його для тебе, але мені здається, що краще бути до цього готовою.

– А що мій таємничий батько думає про Івчика? Він же звичайна дитина рятувальника й точно не маг та чародій. Він що залишиться без мами, як я колись? До речі де вона тепер? – закидала я Микиту купою незручних запитань.

– Твоя мати, зі зрозумілих лише їй причин, вела не зовсім пристойне життя і втопилася через рік після твого народження. Я вже казав, що ми не завжди встигаємо попередити трагедію. Ярема довго не міг пробачити собі того, що відвернувся й не наглядав за нею. А про Івчика не хвилюйся, ми його ніколи не відсторонимо. І якщо ти погодишся створити нашу родину, він так і буде рости первістком і щасливою дитиною. Яка різниця: скільки діточок у сім'ї? Я, наприклад, хочу багато...

Далі Микита говорити не міг. Від подібних думок його очі засяяли вчорашнім безрозсудством та жагою до солодоців у ліжку. Та й мені, після всіх цих одкровень про чудодійний паралельний світ, дуже захотілося розслабитися й наповнитися нашими спільними мріями.

Виходить у мене знову є родина? Є батько, є гарнющій син, а ще цей щасливий та багатогранний чоловік, що таємно присутній в моєму житті майже з дитинства? Він мовчки кохав мене всі ці роки, не заважав нашому щастю з Кирилом, опікав та допомагав як міг. А коли спіткало лихо - став моїм спасінням.

Я схилилася ближче в його обійми й сказала:

– Дякую тобі, добра людино, що є в моєму страшному житті. З тобою воно здається набагато світлішим...

– Це я дякую тобі, божественна Діано за те, що довіряєш і даруєш мені таку могутню силу. З тобою я став іншим, кращим, дуже щасливим. Ходімо заповнимо нашу ніч суцільним сяйвом двох служителів добра на Землі.

Розділ 15. День народження

Той весняний ранок подарував землянам ясне сонечко. Воно гралося на стінах номера, а Щедрик лежав поруч, спершись на руку й милувався як я прокидаюсь.

– Привіт! – солодко потягнулась я на подушках і подумала: який же він бездоганно

гарний, навіть вранці. А Микита обережно доторкнувся до моїх губ і промовив:

– Вітаю тебе, ясноока зіронько, з днем народження! Я кохаю божевільніше з кожним подихом і блаженствую, що можу поздоровити тебе першим на землі.

– Дякую... Ти прекрасний, – не витримала я й знову подумала зараз: скільки ж треба мати сили й благородства, щоб кохати недосягну жінку та охороняти її щастя з іншим. А він це робив - довго й непомітно!

– Я розквітаю, дивлячись на тебе. Твоє кохання робить мене всесильним, – скромно зізнався він.

– Скажи, а ти вже залишив у мені росточок чарівного дерева? – танула я в його збудженому погляді.

– Ні, володарко! Я дуже хочу, але нам так не можна. Твої руки я офіційно прохатиму у Яреми, серед Карпатських гір. Це неймовірно красивий ритуал та розповідати не буду, навіть не проси. Хочу, щоб було чарівніше. Потім нас поєднують мосяжними перснями й ми отримаємо споріднену міжпросторову силу. Тільки тоді зможемо усамітнитися, щоб прохати благословення вищих сил на щастя нашої родини.

– Як усе складно. А сьогодні що будемо робити? – відчувала я в собі нестримні бажання грішниці. І не треба бути гіпнотизером чи провидцем, щоб бачити їх. Та Микита ще раз доторкнувся до моїх вуст і відповів:

– Сьогодні треба плідно попрацювати. На тебе чекає зустріч з батьком. Він уже прибув до міста та ввечері з'явиться тут. Ярема з нетерпінням чекає моменту знайомства врешті-решт наживо, щоб поздоровити, як батько доньку. З цього часу ви станете нерозлучні. Тому якщо в тебе були на сьогодні плани, будь ласка, відклади. Це того варте. І взагалі на нас чекає перший неповторний вечір в родинному колі... Ось сказав і самому стало ніяково. Я теж дуже хвилююся, – знову щиро зізнався мій чарівник.

Я вдала незалежність, а всередині просто вирував водоспад нових почуттів. Адже сьогодні я побачу рідного батька та відчуваю, що вже не самотня серед світів. Природний ланцюжок збережено! До і після мене існують кривні часточки – батько й син. Є минуле і майбутнє. Господи, як же це окриляє!

– Добре, Ніку. Як скажеш, – відповіла я Щедрику, а він аж підскочив.

– Не може бути! Я зараз сплю? Ясноока Діана послухалася без суперечок?

– Пане Щедрику, якщо не припините блазнювати, я забуду про те, що нам не можна і ввечері жорстоко покараю, – з грайливим натяком попестила я ліжко.

– Нехай відразу настане вечір! – піддався він на мій гумор та здійняв руки до неба (тобто до стелі номера). Але небо не підкорилося йому, а я вибралася з постелі й голою пішла в бік ванної кімнати.

Палкий грішник не витримав мого відвертого дефіле, наздогнав, оповив ніжними

обіймами й спокусливо зашепотів на вухо:

– Навіщо ти це робиш? Хто з нас гіпнотизер? Господи, дай мені сили зупинити бажання...

– Ні. Ти сказав: все! Тому один поцілунок і до роботи! – наказала я нам обом, тяжко зітхаючи.

Микита слухняно розвернув мене і впився гарячими вустами в мої губи. Ця божевільно згубна влада підносила до небес! Скільки ж магічної енергії в ньому живе насправді? Однак «сивий граф» був людиною слова й почув мене. Я спостерігала, як шалене збудження рве його на шматки та він відпустив свою мавку й наказав:

– Все моя чарівнице, йди займайся своїми справами та про вечір пам'ятай! Такий буває тільки раз у житті.

Щедрик швидко вбрався у вчорашній одяг і зник за дверима, а я тільки тепер розслабилася під потоками води й традиційно аналізувала все, що відбувається зі мною. Потім накинула шкіряну куртку, закуталася шарфом і вийшла попити кави до одного з кафе.

Микити вже ніде не було видно, а я чомусь згадала про флешку, котру ми привезли з будинку злочинців-медиків тиждень тому. З інформацією вирішили вчинити дуже просто й закинули її у відкриту мережу. Хвилюватися не варто: кому треба її вже точно знайшли. Ні, Щедрик не боявся особисто доставити докази спецслужбам, але ж тоді почнуться питання: де взяв і чому? Та й взагалі нам не обов'язково світити своїми здібностями, щоб працювати лише на місто. Нік говорив, що наші обов'язки набагато розлогіші й знадобляться більшому загалу людей.

До вечірньої зустрічі я готувалася з таким хвилюванням, наче до мене спустяться з небес відразу Магда з Кирилом, чи сам Господь-Бог? Не знала: що вдягти, яку обрати зачіску і взагалі тремтіла, наче мене вже сьогодні освятять чи коронують...

Хоча нічого дивного в такому стані не було. Дівчина, що народилася нічиєю й стільки років самотньо прямувала кривою дорогою життя та постійно зустрічала на своєму шляху тільки крайнощі – сьогодні сподівалася стати рідною Донькою! Нехай би цей чоловік і не був відомим білим магом, а просто дядечком з якогось міста чи села, та все одно він ТАТО. Єдиний і неповторний на землі. Моя рідна плоть і кров!

Настав тихий березневий вечір. На просторах спа-центру не було видно жодної душі. Навіть птахи не порушували сьогодні піднесеного спокою. Куди Микита подів нечисленних клієнтів було загадкою? Це пізніше він розповість мені, що перепросив за технічну профілактику й оплатив гостям подорож по Дніпру. У винахідливості цьому джентльмену немає рівних!

Щедрик прийшов за мною до номера й оцінив зовнішність Діани-доньки. Я спробувала виглядати підкреслено скромною й простою. Макіяж зробила більш ніж обережний та розпустила пряме волосся.

– Ти неповторна, моя чарівнице! Нічого кращого я й уявити не міг. Тато буде задоволений. Він вже чекає. Прошу тебе: не тремти, я поруч! – урочисто вимовив Микита та впевнено взяв мене за руку.

Ми пішли за наш столик, мабуть, щоб мені було зручніше й не так лячно. Навколо сяяли сотні традиційних вечірніх вогнів і робили територію комплексу затишною й казковою.

Здалеку я побачила сивого чоловіка у довгому світлому плащі. Його в'юнке волосся було стягнуте у хвостик, а лице когось нагадувало. Невже це його кожного ранку я бачу в дзеркалі? Так, в наших обличчях дійсно багато спільного.

Він підвівся й потонув у мені таким рідним поглядом, що я забула тремтіти та вперше відчула неймовірне тепло й затишок батьківських очей. Микита теж хвилювався, але порівнявшись з магом відпустив мою руку, схилився на одне коліно й поцілував чарівний перстень володаря. Потім підвівся та сказав наступне:

– Вітаю, мій пане! Ось вона – Ваша Діана. Діно, а це не просто твій тато, а наш учитель і керівник – білий маг Ярема Галицький. Схилися перед ним у вітанні.

Я повторила рух Щедрика й поцілувала священний камінь, але нічого такого не відчула. Зате коли підвелася і Ярема розкинув переді мною щирі батьківські обійми я зрозуміла, що не дарма народилася на світ. Не впевнена, що мною зараз володіли чарівні сили, але відчуття рідної душі проникали наскрізь та дарували відразу все, на що я чекала у житті.

Тепер Ярема взяв мою голову обома руками й поцілував у лоб, а потім заглянув до мого дурнувато розгубленого погляду й лагідно промовив:

– Моя донечка! У житті ти набагато чарівніша, ніж всі мої видіння. Я знаю кожен твій рух, але тепер чую рідне серце у своєму й ти дійсно неперевершено могутня. Прости, що так довго довелося чекати нашої зустрічі. Та з цієї миті ми вже нероздільні назавжди.

– Тату... Таточку! Я навіть не сподівалась на диво, що скажу комусь ці слова вголос... Вибачте мені, світлий магу! – опам'яталась я, але не могла зупинити потоку щедрих сліз, а він кивнув мудрою головою й відповів:

– Ні-ні! Не перепрошуй, все правильно. Це я завинив перед своєю маленькою дівчинкою й тепер завжди буду люблячим батьком. Дякую тобі, Микито, що зберіг її для мене. За це ти отримаєш нові здібності й знання та звісно продовжиш наглядати за нашою Діаною.

– Дуже вдячний Вам, учителю! З великою радістю. Для мене це честь і нагорода. А тепер прошу до скромного столу. Я наказав приготувати Ваші улюблені, найпростіші страви. Подякуємо Господу, що подарував нам цю світлу мить!

Таким дивним грайливого гусара Щедрика я ще не бачила зроду. Ні, він не виглядав лестивим підлабузником, а був окрилений і щасливим. На рівні нашого єднання я відчувала вібрації й від цього ставала сильнішою та впевненішою у собі.

Адже тепер він мій Чоловік і я його шалено кохаю! А ще поруч з нами мій Батько – справжній маг і чародій.

Розділ 16. Інша родина

Ясно, що батько прибув поздоровити доньку не з порожніми руками. Він подарував мені перстень, що з'єднав нас кривими родинними зв'язками, буквально. Річ трішки вколола мені пальчик, але слухняна й щаслива дитина тепер згодна була на все. А ще ми домовилися злітати з татом до Вільнюса, щоб познайомити діда Ярему з Івчиком та батьками мого першого чоловіка.

Звісно Микита не хотів розставатися зі мною на жодну мить, тим більше він отримав дозвіл на наші грішні стосунки від мого поважного тата. Але до Вільнюса летіти категорично відмовився. Його розум і благородство не мали кордонів, ось тільки Латуші теж не дурні. Невже так важко помітити: як хрещений батько внука мліє, поглядаючи на їх невістку? Шляхетність Микити не дозволяла блокувати думки цих добрих людей, хоча б шануючи пам'ять їх сина. Тому й не полетів.

Коли Латуші побачили мене вперше й прийняли як дочку, я була вірною дружиною їх сина та стала мамою їх онука. Але потім страшна трагедія розбила наше щастя й вони втратили єдиного нащадка, зате отримали часткову опіку над Івчиком та раділи хоча б цьому. Тепер я жадала поділитися з дорогими людьми неймовірною радістю: виявляється у мене є рідний батько! Ці щирі люди точно зрадіють і гарно приймуть його. А ще я страшенно скучила за сином!

Пан Латуш зустрічав нас з Яремою в аеропорту. Не знаючи найновіших новин – він тільки зараз познайомиться зі сватом. Адже шановні чоловіки фактично були батьками подружжя. Тільки син одного вже потрапив на небеса, а дочка іншого встигла затягти до свого ліжка палкого коханця... Та цю новину ми залишимо на потім.

А поки два чарівних діди їдуть в авто й обмінюються інформацією про життя. Ось пан Андрес не витримав і подав Яремі телефон, де була ціла купа фото Івара. Воно маленьке так піросло, що навіть я не зовсім впізнавала свого єдиного синулю. Ті зелені оченята просто поглинали всіх своїм розкішним кольором і змістом. Я сиділа на задньому сидінні й танула від розуміння: наскільки тепер багата! У мене є рідний татко й маленький син. Є добрі й назавжди рідні Латуші, а вдома залишився Він – чоловік з надприродними здібностями, що мене блаженно кохає.

Ось така каша варилася в моїй щасливій голові аж доки пані Хельга не вийшла зустрічати нас зі внуком на руках. А воно посміхнулося щирою посмішкою Кирила Латуша й потягнулося до мене обома рученятами:

– Мамо... Мамоцько, ти плішла...

Я забула про все на світі й оповила його обіймами так, наче то була наша остання мить на землі. Пестила та плакала, вбираючи аромати його рідненького тільця. Спостерігаючи цю сцену пані Хельга, з горем пополам, представилася Яремі й теж невпинно стирала материнські сльози, бо їй зі своїм сином вже ніколи так не обійнятися на землі...

Ось мій чарівний батько й отримав відповідь на питання: чи потрібно залишати в родині чародіїв звичайну краплинку, що поки явно найдорожча його дочці. Потім було щире застілля та ніжні спогади про благородство Кирила й наше недовге, але заобрійне щастя. Всі ми бавилися з радісним Івчиком і він, так само як це зробив би його щиросердний тато, сприйняв другого діда всім своїм відкритим серцем Латуша.

– Матінко Хельго, він вже так гарно розмовляє! Я навіть уявити не могла, що наш маленький настільки обдарований. Дякую Вам, за невтомне виховання дитятка, – шаленіла я від насолоди за свою малечу, а пані Хельга підказала онукові пару слів і він пішов молотити фрази англійською...

Господи! Як же багато всього я встигла пропустити в його маленькому житті! І тепер страшенно хочу забрати його додому в Київ. За допомогою вірного друга й коханого чоловіка – Микити Щедрика я вже майже повністю одужала від жахів автотрощі та більше не буду наповнювати життя синопчка негативом. А ще йому потрібно звикати до нової родини, адже його хрещений батько марить замінити малечі рідного. Тільки як сказати про це добрим людям, що допомогли в час чорної біди? Виходить спочатку я відібрала у них сина, а тепер заберу ще й онука? Але хто як не вони точно знають, що дитина з матір'ю повинні бути нерозлучними!

Ярема підтримав мене у виконанні цього важкого «вироку» для Латушів, без будь-яких чарівних дій. Він бажав допомогти дочці, але після всього пережитого, я повинна була сама піти й на цей гріх. І за прощальною вечерею Латуші почули те, чого страшенно боялися та чекали.

– Мамо Хельго, тату Андресе, простіть мене за те, що приношу у Ваш дім смуток і біду, але я інакше не можу... Я дуже сумую за Вашим сином і за своїм теж. Тому прошу вас повернути мою кровинку в мамини обійми. Клянусь, що ми будемо часто навідувати вас та запрошувати до себе, але я більше не можу жити без нього... Простіть мені! – не соромлячись витирала я сльози в оточенні вірних і рідних людей.

Вони все розуміли й погодились, адже не мали іншого вибору. Через кілька днів ми попрощалися й наш літак взяв курс на Бориспіль. На борту були: відомий український мольфар Ярема Галицький, його окрилена щастям донька, що тримала в обіймах зеленоокого Івара Латуша.

А зустрів нас той, хто з нетерпінням чекав вже на свою родину. Микита Щедрик проникав в кожного з нас своїм гіпнотично чарівним поглядом, але наразі то були заповнені щастям очі простого земного чоловіка. Він обіймав нас усіх і тут раптом маленький Івчик сказав таке, від чого ми просто оніміли. Дитина скучила за татком, якого втратила і трішки призабула. Але ж хлопчикові обов'язково потрібен тато і його гаряча любов.

– Татоцьку, Івчик скуцив і дуже цікав на тебе. Поцьомай Івчика...

Здалося, що всіх дорослих та поміркованих, миттю розбив правець і ми застигли в нерішучості. Але Микита дійсно величний чоловік, бо він піймав хлопчика на руки, з заплющеними очима притиснув до грудей й цілував, промовляючи:

– Я теж страшенно скучив за тобою, синку! Поїхали додому. У тата для тебе багато подарунків і новин. Завжди будеш зі мною, маленький. Навіть коли мама заборонятиме, ми все одно будемо бавитися разом. Добре?

– Так!!! – весело прокричала дитина та ми полегшено зітхнули й родиною пішли на вулицю, адже в терміналі відразу всім чомусь забракло повітря...

Наш чарівний дід побував у домі Латушів-Щедриків, поблагословив спокій родини та й полетів у своїх невідкладних справах: рятувати людей з біди. А ми тепер, новою повною сім'єю, без остраху повернулися в будинок, що чекав на нас серед зеленого гаю та сподівалися прожити в ньому довгі й світлі роки.

Хепі*енд

На вільне життя, без обов'язків чарівниці, Діані було надано не багато й не мало – цілих дев'ять років. І якщо попередні три роки промчали по мені важким потягом та залишили купу неймовірних спогадів: прекрасних і страшних, ці я повинна використати з якнайбільшою користю для щастя.

У відповідь на візит батька, скоро втрюх з Івчиком, ми побували серед прекрасних Карпатських гір і я покохала їх так само сильно, як своїх чарівних чоловіків. А те божественне дійство, котре не хотів задалегідь розкривати мені Микита – стало справжнім вознесінням. Я маю на увазі наші офіційні заручини та дозвіл світлих сил на появу родини Щедриків.

Знаєте, в рекламних роликах та на кольорових флайерах намагаються показати чарівність Карпатських гір. Але жодна найталановитіша турфірма не зуміє продемонструвати всієї глибини й казкового наповнення того світу дивиною й загадковістю! Це треба бачити й відчувати у собі.

Я повернулася з просторів, де жив мій батько, зовсім іншою людиною. Микита Щедрик теж літав на крилах щастя, адже він отримав благословення сил, котрим служив і вірив. Тепер ми могли просто поставити підписи та отримати звичайне посвідчення в РАЦСі. Але воно вже не мало для нас жодного значення, бо ми дізналися, що чекаємо на нашого первістка.

Цього разу токсикоз мене не мучив. Ні, не через чаклунські заклинання. Просто ми захопили з гір деякі трави, що допомагають жінці пройти через прекрасні й важкуваті моменти очікування дитятки набагато легше. Я кинула свій колишній бізнес нерухомості й жила тепер виключно заради родини та вірила в людей. Знаю, що добрих серед нас набагато більше. Просто деякі чомусь не хочуть віднайти в собі прекрасне й світле. Але, повірте, з добром у душі набагато легше дихається!

Я, наприклад, дуже боялася реакції Латушів на «зраду» їх синові? А ще доньки Микити повинні були зрозуміти свого щасливого п'ятдесятирічного татка так, щоб не проклясти. Ось як багато всього треба владнати. А вже про Магду й Кирила взагалі не знаю як згадувати... Що скажуть вони з небес?

Та час іде, а ми з власником спа-центру серед наших зелених гаїв намагаємося

жити життям праведників. Може тому пані Хельга й Андрес частенько приймають нашу родину у себе в Вільнюсі та залишаються вірними батьківській клятві: розуміти й допомагати, скрізь і завжди.

Ми буваємо на могилах Магди й Кирила, але жоден з них більше не з'являється до нас, навіть уві сні. Можливо вони залежать від якихось законів всесвіту, а може просто відпустили нас з Микитою й діточками у вільний політ до щастя?

До речі, відносно діточок. Окрім нашого талановитого Івчика, що вже ходить до школи та продовжує вивчати мови, у нас з Микитою є хлопчик з красими карими очима й зовсім маленька дівчинка, з яскраво блакитними...

А наш величний дід Ярема відривається від чаклунських справ і прилітає, щоб оповити своїх онуків звичайною любов'ю щирої людини. Ну, й звісно потроху навчає спадкоємців чудодійного деревця якихось свої таємниць. Ми з Микитою не заважаємо, нехай собі навчає! Адже світ величний і простий. Та інколи він буває страшним і невблаганним й до цього краще бути готовим. Не те, що колись одна маленька дівчинка Діана, яка пройшла через пекло й випробування, щоб світ подарував їй неймовірних людей та щастя жити серед них.

Ось тепер я точно бажаю людям землі думати про свої вчинки та не робити лихого, бо все погане обов'язково повертається до творця біди. Чому б не спробувати творити хороше й тоді темрява відступить, а всесвітом керуватиме світло.

До зустрічі!